

Bạc Hà Đường

Contents

Bạc Hà Đường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70

Bạc Hà Đường

Giới thiệu

Thể loại: Vườn trường, nhất công nhất thụ, ngọt, HEEditor: Mạc MạcTất cả mọi chuyện bắt đầu từ

1. Chương 1

Trương Phàm lần đầu tiên nhận được thư tình, thế nhưng bức thư tình này khiến hắn không khỏi khiếp sợ.

Nhìn không được, ngẩng đầu lên nhìn trộm tên bạn cùng bàn Đường Vũ Định —— làm da thật tốt, trắng trắng khiến người ta muốn nhéo một phát, chóp mũi cùng cái cằm rất tinh xảo, gương mặt này nhìn một bên thật đẹp, lỗ tai bị ánh mặt trời chiếu thành màu đỏ đỏ, nhìn trực diện thì ngay cả tiểu hài tử mới sinh ra cũng không so bằng

Nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, hắn hoàn toàn không tìm ra được một khuyết điểm nào từ cậu

Thế nhưng mà, có một điều bất di bất dịch không thể chối cãi. Người này chính là nam a!

Trương Phàm cau mày, có chút chán ghét trong lòng, sau đó cố gắng nhớ lại xem mình và người kia có điểm gì hợp với nhau

Đường Vũ Định chính là một tấm gương tiêu biểu về thể loại “con ngoan trò giỏi”, thầy cô giáo thay phiên nhau mà nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Trương Phàm thì ngược lại hoàn toàn. Nhân vật phản diện số một trong lớp không ai khác chính là cậu. Đường Vũ Định đeo một cái kính, cậu rất ít khi cười, bộ dạng lạnh lùng. Trương Phàm thì ồn ào, lảng xảng, ưa thích cùng bằng hữu xưng huynh gọi đệ. Hai người thoạt nhìn cứ như lửa và nước, nhập học đã gần một tháng nhưng cơ hội nói chuyện với nhau vẫn chưa có

Lần duy nhất nói chuyện với nhau là khi nào ấy nhỉ?

Hình như là vào ngày hội thể thao năm ngoái, buổi sáng Trương Phàm bắt xe đến trường, bởi vì hắn có một hạng mục phải thi đấu nên sẵn tiện mặc quần thể thao luôn. Tại lúc xuống xe, mới phát hiện túi tiền để trong đồng phục đi học, chưa kịp xấu hổ thì thấy một bóng hình quen thuộc xuất hiện trước mặt mình, Trương Phàm đánh mắt về cậu “cơ cưng” của các lão giáo viên. Tuy bình thường hai người ít khi tiếp xúc, bất quá giờ không phải nghĩ đến mấy chuyện này.

“Ê! Có tiền không?”

Trương Phàm duỗi tay ra, “bộp” một cái vỗ lên vai Đường Vũ Định. Cậu dừng bước, xoay đầu lại nhìn hắn, nhãn đôi lông mày xinh đẹp lại

Trương Phàm có chút không kiên nhẫn, ngày thường hắn là người cho người khác mượn tiền, giờ đổi ngược lại rồi, thật không biết nên làm sao bây giờ! Liếc nhìn tài xế taxi với ánh mắt mong chờ, trông ngóng, hắn cũng không thể mặt dày mà quỵt tiền được a

~“Đến cùng có hay không a?”

Đường Vũ Định mặt không biểu tình nhìn hắn, chỉ có lông mày vẫn nhăn lại một chỗ, rốt cục mở miệng “Có, nhưng không cho cậu mượn đâu”

“...” Trương Phàm nổi giận rồi!

Thật sự là hổ rơi Bình Dương bị khuyến lẩn! Nếu không phải có chuyện gấp mới nhờ đến người, có cho vàng lão tử cũng không mượn tiền người đâu!

Bàn tay đang đang đặt trên vai cậu một phát đẩy ra “Thái độ của cậu là sao đây hả?!”

Đường Vũ Định vóc dáng không thấp, nhưng vẫn kém Trương Phàm nửa cái đầu. Trương Phàm từ nhỏ đến lớn bao nhiêu vụ đánh nhau cũng không thiếu tên hắn, trên tay cơ bắp cũng cho là to đi, Đường Vũ Định bỗng chốc bị đẩy, thoáng lảo đảo

Một giây đồng hồ sau, Trương Phàm định thu tay về. Còn chưa kịp hành động, sói con trước mắt bỗng chộp lấy cổ tay hắn, sau đó một ngụm cắn xuống. Đồng thời hướng mũi chân hắn giẫm giẫm vài cái, nhanh nhanh liền quay người bỏ chạy

“...”

Từ trước đến giờ, Trương Phàm chưa từng cảm thấy uất ức như bây giờ

“Con mẹ nó cậu trở về đây cho lão tử!”

Trương Phàm ngồi xổm xuống bên đường xoa bóp cho bàn chân huynh đệ của mình. Vẫn là người tài xế chờ không nổi, nói với Trương Phàm không sao, chỉ mấy đồng lẻ thôi mà. Trương Phàm chưa bao giờ thiếu tiền người khác, đành đem đồng hồ đeo tay tuần trước ba cậu tặng cho người tài xế.

Đến nơi, Trương Phàm thi chạy 100m. Ngay lúc vận động viên đăng ký tham dự, cậu rõ ràng nhìn thấy Dịch lớp trưởng tay đang cầm danh sách nhìn về phía cậu, sau đó ngậy ngẩn cả người

Trương Phàm trong lòng “Xùy” một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc người nọ. Hừ, người chờ đấy.

Không biết vì sao, cứ mỗi trận đấu hấn tham gia thì người kia nhất định sẽ đứng xem. Tại vạch xuất phát, hấn quay đầu về phía lớp học, cách hơn 100m mặt ai nấy đều mờ mờ, nhưng Trương Phàm lại rất chắc chắn rằng ánh mắt của người kia luôn dán lên người hấn

Tiếng súng vang lên, Trương Phàm không coi ai ra gì, cười lạnh một tiếng, bỏ chạy thực mạng.... trận đấu bắt đầu.

Trận đấu chấm dứt, Trương Phàm về nhì, về nhất là nam sinh trường Năng Khiếu Thể Dục – Thể Thao

Bọn lớp hấn cùng lão sư tươi cười như điên, một đám huynh đệ túm tụm lại chỗ của Trương Phàm. Người anh hùng mang chiến thắng về, uy phong lẫm liệt hướng về phía lớp trưởng

Vị lớp trưởng như lệ cũ, mỗi lần có hội thể thao sẽ mua nước khoáng cho cả lớp. Phát hiện Trương Phàm đi đến, Đường Vũ Dịch loay hoay mở nắp chai nước đưa cho hấn, Trương Phàm đưa tay nhận lấy. Nhìn thoáng qua người đứng trước mặt mình, sau đó đưa tay lên, trực tiếp ném chai nước đi

Chứng kiến người trước mặt vẻ mặt cứng đờ, nội tâm Trương Phàm một phen vui sướng, trên mặt lại là biểu tình lạnh lùng

“Tôi không cố ý a, tay run, cầm không chắc thôi”

Hấn cố ý cầm chai nước bằng bàn tay buổi sáng bị Đường Vũ Dịch cắn

Một đám người thấy cảnh tượng đó, ai cũng không thèm để ý. Hấp tấp mà đi tới bên lớp trưởng, lúi lúi kéo Đường Vũ Dịch, tại thời điểm Đường Vũ Dịch xoay đầu, khoe miệng Trương Phàm giương lên nụ cười đắc ý

Vụ việc này cũng nhỏ thôi, Trương Phàm lớn vậy rồi cũng không chấp nhất làm gì. Hấn cũng từng nghĩ dừng ở đây là được rồi, thế nhưng càng về sau, hấn lại ngứa tay ngứa chân, hờ một tý là tìm cách gây khó dễ cho tên nhóc kia

Chính tại lúc hấn từ sâu sau trường trở về, khoe miệng đang nở nụ cười bỗng dưng cứng đờ

Trong tay Đường Vũ Dịch chính là chai nước khoáng khi nãy hấn ném đi, một mình đi đằng sau đám bạn. Bởi vì cúi mặt nên không nhìn thấy biểu tình cậu, bất quá thân ảnh hiện lên dưới ánh mặt trời chiều trở nên nhỏ gầy hơn bao giờ hết

Trương Phàm nhìn hấn từng bước từng bước đem chai nước hương thùng rác bỏ vào, sau đó trở về chỗ ngồi của chính mình

Tâm tình vui vẻ khi nãy giờ đã theo phương xe về nơi đâu, nội tâm Trương Phàm không hiểu sao thấy hơi ảo não: Mình sao lại có thể khi dễ đứa nhỏ này được a? Kháo!

Thời điểm đó nháy mắt hấn đã mềm lòng, Trương Phàm liền im lặng tìm cơ hội bắt chuyện với tiểu tử kia, hỏi han tâm trạng cậu lúc bấy giờ. Bắt đầu từ đó, hai người không qua lại với nhau bắt đầu có một sự biến đổi lớn

Trương Phàm là người không bao giờ mang thù ai, chuyện gì qua rồi thì cho nó qua luôn. Chuyện kia vốn hấn đã muốn quên đi, nếu như không phải nhờ bức thư tình này thì cũng không khiến hấn nhớ tới

Lúc này, hắn đã trở thành bạn cùng bàn với Đường Vũ Định (từ một tuần trước)

Trương Phàm học hành không giỏi, thuộc TOP 10 từ dưới đếm lên, Đường Vũ Định thì sao? Đại lớp trưởng thành tích luôn đứng nhất, theo lý mà nói thì một người phải ngồi đầu bàn đối diện bàn giáo viên, một người ngồi một góc cuối lớp mới đúng. Thế quái nào lại thành bạn cùng bàn?

Bởi vì cha Trương Phàm có tiền a!

Một vạn tiền nhét vào tay chủ nhiệm lớp, chân trước vừa ra văn phòng, chân sau lão sư liền tùm tùm cười đi lên lớp

“Trương Phàm, về sau em ngồi cạnh Đường Vũ Định. Đường Vũ Định, Trương Phàm học tập không tốt lắm, với tư cách là bạn học, hướng chỉ em lại là lớp trưởng, về sau cố gắng chiều cổ em ấy. Kỳ thi sắp tới, thầy mong thấy kết quả của hai em...”

Trương Phàm một bên nhắc bàn đối chỗ, một bên nhìn nhìn lão giáo viên chủ nhiệm, trong lòng mắng: Học tập không tốt lắm cái đầu người!

Vì vậy từ đó về sau, hai người dù không nói chuyện với nhau, nhưng Đường Vũ Định cũng bắt đầu phụ đạo cho hắn. Trương Phàm luôn làm ra bộ dạng xa cách, mỗi ngày sẽ đưa cậu cái điện thoại để cậu ghi âm bài giảng. Mấy hôm trước nữa, hắn lấy một cuốn vở lót dưới tay mà nằm ngủ khò khò. Hôm nay đang muốn lấy ra cây quạt giấy quạt quạt, lục lục cặp tìm thì phát hiện trong đó có một bức thư tình

“Tôi thích cậu, có thể cùng tôi kết giao không?”

Trương Phàm mặt không lộ biểu tình cầm bức thư xem

Lại nhớ nhớ một tý về lúc trước, hắn rõ ràng chưa bao giờ đối xử tốt với người kia, làm sao mà người kia có thể thích hắn a?

...

Vù một cái liền bay lên trời, khoe miệng cong lên vẻ bất cần đời

Xem ra đều vì mình lớn lên đẹp trai a~

2. Chương 2

Theo lý mà nói, bất kỳ một thằng nam nào mà được đồng tính luyện ái tỏ tình đều cảm thấy buồn nôn, thế nhưng bất đắc dĩ vẫn có vài người trời sinh tính tự kỷ

Điển hình là đây! Trương Phàm suy nghĩ một chút vẫn là nhịn không được đắc chí. Trước kia, người theo đuổi hắn không ít, cũng thấy được vài bộ tiểu thuyết ngôn tình nào tàn mà trong đó nữ chính toàn là mấy đứa ăn mặc hở hang, chưa bao giờ nghĩ tới loại tình huống Đường Vũ Định hướng hắn gửi thư tình a

~Thư tình trong tay Trương Phàm đã bị cuốn lại thành đoàn, cầm ở trong tay chuyển qua chuyển lại

Cho dù người này mỗi ngày đối với người khác đều lạnh lùng, cao ngạo như một con thiên nga trắng, nào có ai biết được cậu ta lại thuộc dạng đó chứ? Cậu ta thích mình aaaaa!

Cho dù người này thành tích học tập cao ngất, các giáo viên người gặp người thích, nào có ai biết được cậu ta lại thuộc dạng đó chứ? Cậu ta thích mình aaaaa! (Chỗ này tác giả cho lời văn lặp lại a)

Một cổ khó nói nên lời chảy dài từ ngón chân lên đến ngọn tóc. Khoang khoái đến dễ chịu khiến hắn hận không thể cười to lên được

“Chỗ nào không hiểu cứ hỏi tôi”

Trương Phàm bị dọa sợ, bối rối nhìn người đối diện, tay vò vò cục giấy bỏ vào túi quần

Đường Vũ Định thấy hần bộ dạng bối rối, có chỗ kỳ quái hỏi “Làm sao vậy?”

“Không, không có gì” Trương Phàm phản xạ có điều kiện mà trả lời, cảm thấy mình nói lắp thật mất mặt
Là người này thích mày, mày khấn trương cái cọng lông gì a?!

Lập tức ho khan vài tiếng “Sắp yên giấc nồng thì bị cậu quấy rối”

Quả nhiên ánh mắt đen láy của Đường Vũ Định ánh lên tia áy náy “Thực xin lỗi, tôi nghĩ cậu đang nhìn tập tôi”

Đường Vũ Định vừa nói xong, tiếp đến Trương Phàm khó xử. Cậu ta là đang ám chỉ mình có thấy thư tình của cậu ta không hả?

Được thổ lộ cảm giác thật tốt a, thế nhưng mà hần không thích cậu ta. Thật là nhìn không ra nha, cái người thường xuyên cao cao tại thượng lại chính là gay, đồ đồng tính luyến ái!!

“Cha mẹ cậu có biết cậu bị vậy không?”

Đường Vũ Định trừng mắt, cho rằng hần đang hỏi việc mình bỏ tức hần “Biết rồi”

Trương Phàm bộ dạng trấn kinh nhìn Đường Vũ Định “Mặc kệ cậu luôn sao?”

“Bọn họ tán thành”

“...” Trương Phàm cả buổi mới khép miệng lại được, đây rốt cuộc là loại cha mẹ gì vậy trời! “Nhưng tôi không thích như vậy!”

Đường Vũ Định nhú nhú mày, người này không thích học, cậu hiểu. Mỗi ngày mình đưa tập cho hần chép, hần cũng không liếc mắt đến một lần. Đi học ngủ gật, gọi hần dậy, hần không nghe. Thật muốn nói cho hần biết, hạng hần trong lớp đã trượt không phanh

Nhưng đây là nhiệm vụ giáo viên chủ nhiệm giao cho cậu a, nói sao thì cậu cũng đáp ứng rồi, đồng ý mà không làm thì thật vô trách nhiệm

Đường Vũ Định có chút khó khăn, mở miệng thử thăm dò “Hay là, chúng ta cứ thử một lần. Nếu không hợp thì ngừng tại đây, được không?”

“...”

Trương Phàm trầm mặc, Đường Vũ Định đối với mình là yêu sâu đậm aaaaaaa

Lòng mềm nhũn “Vậy để tôi suy nghĩ một chút”

Đường Vũ Định nhẹ gật đầu, cười nói “Cậu không đáng sợ như trong tưởng tượng của tôi nha”

“...” Trương Phàm lại choáng váng, không phải bị Đường Vũ Định dọa cho ngốc luôn ấy chứ? Cái nụ cười này thật muốn làm người ta bị mù mà

Trương Phàm đây không sợ trời không sợ đất, đây là lần đầu tiên vì chuyện nhỏ nhặt này mà đau đầu. Tại trong chăn mà bức bối lẫn lẩn, bức thư tình kia đã bị hần vứt vào thùng rác từ lâu. Hần không thích nam nhân, nên từ chối Đường Vũ Định sao đây???

Sáng ngày thứ hai đến trường, hần vẫn không nghĩ ra được biện pháp cự tuyệt. Nhìn thấy Đường Vũ Định không biết mở miệng ra nói gì. Không nghĩ tới Đường Vũ Định hiểu lòng người, cũng không đòi hỏi câu trả lời từ hần. Một điểm xấu hổ cũng không có, như không có chuyện gì mà vỗ vãi hần, sau đó chỉ vào sách ngữ văn hỏi “Chúng ta cùng khảo thơ được không?”

Trương Phàm nghĩ thầm khảo thơ cũng tốt, vì vậy mà ma xui quỷ khiến gật gật đầu.

Đường Vũ Định đã suy nghĩ rất cẩn thận, Trương Phàm đầu óc không phải ngu ngốc. Học tập không bằng người ta là vì hần không chịu học. Cho nên dựa theo căn bản, để hần đối với việc học nảy sinh hứng thú, cũng chỉ còn biện pháp “ngụ giáo Vu Nhạc” là hợp với hần mà thôi

“Tôi đọc một câu,cậu tiếp một câu, nào nào, thử trước mấy lần đã. Quan quan con chim gáy, tại sông chi châu”

Trương Phàm nhú mày, cái này rất đơn giản a. Hắn thừa nhận hắn lười học, nhưng mà những câu thơ này... mỗi ngày sáng sớm, vào đúng thời điểm nào đó, bác hàng xóm kế nhà sẽ đọc lên bài thơ kinh điển nọ, hắn nghe đến phát ngán rồi

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”

“Dây thắt lưng dần dần rộng cuối cùng đứt khoát”

“Vi y tiêu biết dùng người tiều tụy”

“Tại thiên nguyện làm chim liền cánh”

Trương Phàm đột nhiên cảm thấy có điểm là lạ....

“Tại địa nguyện vì tình vợ chồng”

“Chỉ nguyện quân tâm giống như lòng ta”

“Định, định không phụ tương tư ý...”

Trương Phàm chấn kinh.... Cái người này mượn thơ tỏ tình!!!

Đường Vũ Định nhẹ gật đầu, ân, không tệ không tệ. Hỏi thêm vài câu kho khó xem thế nào

“Xuân tâm chó chung hoa tranh giành...”

“Đợi chút! Không chơi nữa!”

Đường Vũ Định kinh ngạc ngược mặt lên khỏi sách giáo khoa “Sao vậy?”

Sao vậy? Trương Phàm cảm thấy mình đã rơi vào một cái bẫy lớn mà không hề để ý đến

Thời điểm bây giờ, học sinh Cao trung ôn tập rất chú tâm. Trách không được người này nguyện ý kèm cặp mình, căn bản là cố ý tiếp cận mình. Không chừng giáo viên chủ nhiệm đề ra ý kiến này cũng là do một tay cậu ta làm nên!

“Không không không, mệt rồi, tôi muốn đi ngủ!”

Tối hôm qua chơi game quá muộn, Trương Phàm vốn muốn né tránh Đường Vũ Định nên mới nằm sấp xuống giả bộ ngủ. Thật may là phát hiện ra kịp, mình thật thông minh. Chìm vào giấc ngủ khi còn đang mơ mơ màng màng, trong vòng hai ngày nhất định phải giải quyết xong vụ việc này, thuận tiện kêu lão giáo viên chủ nhiệm đổi chỗ luôn

Lúc sau sau nữa, Trương Phàm có tỉnh dậy một lần. Hốt hoảng thấy trên bục giảng là một vị giáo sư khác, trở mình nhìn người kế bên đang chăm chú nghe giảng, hắn nhếch miệng, nhắm mắt lại ngủ tiếp

Lần này không biết ngủ bao lâu, chung quanh đột nhiên truyền đến âm thanh ríu rít. Trương Phàm bực bội ngược mặt lên, uể oải dựa vào bàn không muốn dậy

Cái đứa quỷ quái nào đánh thức tao dậy aaaaa!

“Này này, chúng ta là bạn. Cậu có thể giảng lại bài Hóa khi nãy không?”

Trương Phàm nhú mày, con gái sao?

“Ân, đợi tôi týt”

“Cũng dễ hiểu thôi, rất đơn giản!”

Trương Phàm “xùy” một tiếng, đơn giản vậy sao không tự mình làm đi! Cái lý do tiếp cận thật nghèo nàn hết sức!

Trương Phàm hoàn toàn bị đánh thức, một là muốn biết cái âm thanh nhào nhoẹt này là của nữ sinh nào, một là phần bực bội trong lòng, vì vậy dứt khoát mở mắt ngồi dậy

“...” Đây không phải bạn gái A Minh sao?!

Lâm Băng Nghiên trông thấy hần tỉnh, một đôi mắt mở to sáng ngời “Trương Phàm, người ngồi xích qua một chút được không?”

“Vì cái gì?”

Lâm Băng Nghiên sững sốt một chút, nữ sinh xinh đẹp này luôn tự tin rằng dù mình có yêu cầu gì thì người khác cũng không dám từ chối. Cũng không nghĩ tới Trương Phàm lại chẳng chừa tý mặt mũi cho mình

“Bởi vì Tiểu Định muốn giảng bài cho tớ a!”

Cảm giác bực tức khi vừa mới ngủ dậy bỗng chốc bùng phát, dựa vào cái gì lão tử mới ngủ dậy là phải nhường chỗ cho người!?!?

Trương Phàm quay đầu trừng Đường Vũ Định, làm ra vẻ giận dữ

Mí mắt Đường Vũ Định nháy nháy, cuối cùng vẫn quay đầu lại hướng Lâm Băng Nghiên nói

“Thực xin lỗi, giáo sư đã yêu cầu tớ bỏ túc cho Trương Phàm rồi, cậu có thể hỏi người khác không?”

Trương Phàm thoả mãn vắt chéo chân chữ ngũ, lắc lắc. Tiện miệng mà nói “Đúng đúng, đến hỏi Triệu Vũ Minh đi, hần rảnh kia!”

Lâm Băng Nghiên thất vọng gật gật đầu, vẫn vươn khoe miệng cười cười “Thôi được rồi”. Quay đầu nhìn về phía Trương Phàm lúc này đã thu lại ý cười, hung hăng liếc mắt, sau đó hất mái tóc đi chỗ khác

Bên kia không được thì cầu bên này hả cưng? Người cậu ta thích là tôi! Là nam nhân đó nha!

“Tỉnh ngủ sao, đây là tập sinh học, cậu chép đi”

Trương Phàm tiện tay cầm lấy quyển vở Định Vũ Đình đưa đến, cũng chẳng để ý mà ném vô học bàn.

“Mỗi ngày mỗi ngày...đều những là đồ vật vô dụng, phiền chết tôi”

Đường Vũ Định cũng không quan tâm đến quyển vở của mình bị chà đạp như vậy, có chút bất đắc dĩ nói “Cậu vẫn là không muốn học sao?”

“Nếu như bắt cậu mỗi ngày làm việc cậu không thích, cậu sẽ vui sướng sao?”

Đường Vũ Định nghĩ nghĩ, rồi ngược lên hỏi hần “Vậy cậu ví dụ đi, cái gì cậu thích mà tôi không thích?”

“Cái tôi thích sao?” Trương Phàm duỗi ngón tay đếm đếm “Cũng nhiều lắm, chạy bộ, chơi game, chơi bóng rổ, chơi motor... Dù sao chỉ cần không phải việc học là được!”

Đường Vũ Định nhìn ánh mắt sáng lên của Trương Phàm, dưới kính ánh mắt thoáng hiện lên nét cười

“Như vậy đi, để công bằng cho đôi bên. Từ giờ trở đi, khi nào rảnh tôi sẽ cùng cậu làm những điều cậu thích, như chạy bộ, tập bóng rổ, cạnh đó trên lớp cậu phải hăng hăng học tập. Chúng ta thì xem ai kiên trì hơn, được không?”

Trương Phàm nghe được ngắc ngẩn cả người “Cậu nói cậu muốn chạy bộ cùng tôi?”. Hần không nghe lầm chứ? Nhớ không nhầm nhược điểm của tên này là..... môn Thể Dục! Nhìn nhìn Đường Vũ Định một hồi, tốt nhất là không nên từ chối!

Không nghĩ đến Đường Vũ Định lại gật gật đầu “Àn”

“Ngoài chạy bộ, những việc tôi thích cậu đều đáp ứng?”

“Ngoại trừ chơi game thôi. Coi như là thi đấu, được không?”

“Nếu cậu thua thì sao?”

Đường Vũ Định nghĩ nghĩ “Cậu nói đi”

“Nếu cậu thua... hứa rằng đừng quần lấy tôi, hơn nữa chủ động hướng lão giáo viên chủ nhiệm cho đổi chỗ lại. Còn nói là cậu không muốn dạy tôi nữa!”

Đường Vũ Định có chút do dự, nhưng vẫn đáp ứng “Được”

Cảm giác hiện tại của Trương Phàm giống như vừa tự mình đánh bại BOSS trong vòng du vậy, khoan khoái, kích động

Móa! Không nghĩ tới vấn đề mà mình mấy đêm mất ngủ nay lại được giải quyết nhanh gọn như vậy. Quả thật là một mũi tên trúng hai con chim nha! Không đợi nổi nữa rồi, buổi tối liền rủ cậu ta chạy 10km xem sao, coi coi cậu ta có mệt chết hay không!

3. Chương 3

Trương Phàm đang cầm điện thoại nhắn tin, trên vai cảm giác như có ai đang chọt chọt (.=.)

Quay đầu lại thì thấy Đường Vũ Địch đang nhìn hắn “Bắt đầu học được rồi”

Trương Phàm sửng sốt một chút “Biết rồi, biết rồi”

“Từ hôm nay trở đi cậu phải theo tôi hảo hảo học tập, chúng ta không phải đã bàn bạc xong rồi sao?”

“...”

Trương Phàm chống cằm giữ vững được một hồi, cái đầu không tự giác mà gục xuống bàn. Đậu xanh rau má, ông giáo sư là sư phụ của bậc thầy thôi miên rồi!!!

“Cậu ngủ hết ba tiết buổi sáng sao?”

Trương Phàm giật mình một cái, mới phát hiện người kế bên bắt chuyện với mình

“Tôi nhớ rõ ràng khi nãy mình học Anh Văn mà nhỉ? Sao giờ lại là tiết tiếp theo?”

“...”

Trương Phàm ngáp một cái, rốt cục nhện không được bèn buông xuôi tất cả

Đường Vũ Địch nghĩ nghĩ, cầm lấy cuốn sách Anh Văn lật lật vài cái “Cậu không thích nghe giáo sư giảng bài, vậy thì khỏi cần nghe. Thời gian là vàng bạc, Viết hai mươi lần 3 cột của động từ bất nguyên tắc, bắt đầu!”

“Hai mươi lần?! Cậu nói giỡn à?!”

Trương Phàm rống lên xong mới phát hiện cả lớp đang nhìn hắn, cực kỳ yên tĩnh

“Trương Phàm! Về phía góc tường kia đứng đi!”

“...” Trương Phàm trợn tròn mắt nhìn giáo sư Anh Văn, rồi đưa tay ra nói với Đường Vũ Địch “Xem ra không làm là không được”

Bắt quá đứng phạt một tiết còn hơn phải chép hai mươi lần cái kia. Còn lại hai tiết cuối, Trương Phàm vẫn là nhện không được, toàn thân rã rời. Lúc này trốn cũng trốn không được, chỉ có thể an phận mà chép phạt

Đầu tiết thứ nhất, hắn vừa viết vừa chơi, tổng cộng trên dưới mười lăm lần. Nghỉ giữa trưa, Đường Vũ Địch khảo lại một lần, Trương Phàm cố lắm rặn ra được bảy cái. Đường Vũ Địch đối với kết quả này hết sức ngạc nhiên, đúng gần một nửa, xem ra tiểu tử này cũng chẳng ngu ngốc lắm. Nhưng lại thuộc dạng không vật, Đường Vũ Địch trong nội tâm thở dài một hơi, cười cười đem sách cất vào

“Tiết sau tiếp tục hai mươi lần”

Trương Phàm trợn lớn con mắt, sau nửa ngày mới nói được một câu “Đậu xanh rau má...”

Nam tử hán co được dân được, dù sao thù này sớm muộn cũng sẽ báo được, Trương Phàm nghĩ nghĩ, quyết định nhện.

Tiếp tục chép phạt, tưởng tượng mình như quả cầu tuyết, càng lăn càng to (?). Lúc này Trương Phàm ứng phó không nổi nữa, cứ như vậy, đến khi tan học, Đường Vũ Định lại khảo một lần. Trương Phàm trả gần đúng trên dưới hai mươi từ, cơ hồ không thiếu sót cái nào

Trong lúc chép phạt thầm đem người nào đó ra mắng, đợi đến lúc nghe được từ “đúng” từ ai kia mới háo hức vênh vênh cái đuôi

Đường Vũ Định đem sách cất đi, kéo khóa cặp lại, quay đầu nhìn Trương Phàm “Đi thôi.”

Trương Phàm còn mãi đắm chìm trong suy nghĩ, sững sờ mà quay đầu

“Đi thôi, hiện giờ làm việc cậu thích a”

...

Trương Phàm đưa Đường Vũ Định tới trên sân bóng. Hiện tại ai cũng ra về hết, hiện trên sân bóng chỉ còn vài người lẻ tẻ. Trương Phàm tùy ý quăng cặp sách lên bãi cỏ, quay đầu nhìn biểu tình trên mặt Đường Vũ Định

“Thói quen của tôi là mỗi tối phải chạy 10km, rèn luyện cơ thể” Kỳ thật từ trước đến nay có chạy hay không thì chỉ có hắn biết

Đường Vũ Định không biểu lộ gì, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, tỏ ý đã biết

“Cậu xác định muốn chạy cùng tôi? Hiện tại cứ nhận thua đi... tôi không muốn cậu miễn cưỡng” Trương Phàm vừa nói vừa duỗi cánh tay, làm vài động tác chuẩn bị. Lâu lắm rồi không chạy, vài mét này chẳng nhằm nhò gì tới hắn

Đường Vũ Định cũng cuối đầu thả cặp sách xuống, nhìn sang Trương Phàm, cái trán của hắn vừa vặn che đi tầm nhìn của cậu

“Tôi nói là giữ lời, chỉ là khả năng....”

“Khả năng cái gì? Có thể kiên trì hay không? Kiên trì không được cũng coi như thua, đến lúc đó nhớ kỹ lời tôi nói.... không cho phép quăn lạy tôi, còn phải nói với lão giáo viên chủ nhiệm....”

Đường Vũ Định ngẩng đầu “Tôi nói là, so với chạy trốn lâu hơn một tý”

“...”

Tốt, xem như người lợi hại, lát nữa mà chịu không được thì đừng hướng lão tử khóc lóc

“Vậy thì bắt đầu đi, lẹ mà làm gì nữa”

Trương Phàm trộm liếc động tác chạy của Đường Vũ Định, trong lòng cười nhạo một phen. Cái tư thế này là biết cậu không hay vận động rồi

Tâm tình tốt lên mà huyết sáo, vọt chạy ra ngoài

Trường học của bọn họ có sân bóng dài 400m. 10 km chính là chạy hai mươi lăm vòng, chạy càng nhiều Trương Phàm cũng bắt đầu sinh khí

Hảo, chưa xong vòng thứ ba mà Đường Vũ Định đã bị bỏ xa. tên kia sớm muộn gì cũng đầu hàng thôi, sớm biết như vậy lúc trước nhận lời làm chi, cái này không phải tội của hắn a!

Lại cần chạy vài vòng, đếm không sai biệt lắm thì đủ hai mươi g. Nhìn nhìn bóng lưng Đường Vũ Định phía trước — tiểu tử kia đã sớm biết mình hèn cậu ta mấy vòng rồi... Trương Phàm đảo tròn mắt, chỉ khéo tưởng tượng. Tiếp theo cố hết sức chạy đến đích, cổ tình hét to một tiếng sau khi ngừng lại. Tiếp theo hướng về phía Đường Vũ Định quát “Tôi chạy xong rồi! Cậu chạy mấy vòng rồi hả?”

Đường Vũ Định bước chân không ngừng, chạy đến chỗ Trương Phàm quăng một câu “Bảy, bảy vòng...” xong rồi liền chạy đi

Trương Phàm trong lòng thoáng đắc ý, ha ha, quả nhiên không có bị phát hiện.

Khục, gân cuống họng hướng Đường Vũ Địch quát “Tôi nghỉ ngơi một lát, cậu khi nào kiên trì không được nữa thì nói”

Đường Vũ Địch vẫn tiếp tục chạy, không nói chuyện.

Bất quá Trương Phàm biết rõ, hắn không cần chờ quá lâu, cậu ta thế nào cũng xin đầu hàng thôi

Đến khi Đường Vũ Địch dừng lại, thở thở một chút. Trương Phàm nhìn thấy gương mặt cậu đỏ bừng bừng, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng

...

Bất quá rất nhanh Trương Phàm nhận ra. Hắn đã đánh giá sai cái con người bướng bỉnh, ngoan cố này

Hắn ngồi ở đường băng bên cạnh không kiên nhẫn mà hô “Này! Còn bao nhiêu vòng nữa hả?!”

Mắt thấy tốc độ Đường Vũ Địch ngày càng chậm, càng về sau thậm chí còn không thể gọi đó là chạy. Quả thật như tên điên ấy, cứ tiếp tục như vậy, sao cậu không nhận thua luôn đi?

“Mười, mười lăm...”

Trương Phàm buồn bực

Vậy phải làm sao bây giờ, cái người bướng bỉnh này....

Đột nhiên, hắn nảy ra một chú ý

“Này! Tôi khát rồi, đi mua nước uống đây, cậu cứ từ từ mà chạy!”

Trương Phàm đứng lên, vỗ vỗ trên quần, cố ý huýt sáo báo hiệu mình đi đây

ra ngoài sân thể dục, cạnh cửa ra vào có một gốc đa già. Thân cây to đến nỗi cả hai mới ôm được nó, Trương Phàm quay đầu lại liếc một cái, thấy Đường Vũ Địch không để ý hắn ở bên này, lập tức núp ở phía sau thân cây

Chính mình cảm thấy.... người này chính là sắp chết nhưng vẫn cố gượng. Nếu như mình đi rồi, cậu ta chịu không được sẽ đứng nghỉ một lát, đến lúc đó mình lao ra, bắt gian tại trận, ha ha ha!!!

Trương Phàm đắc ý trốn ở sau thân cây, nhìn theo thân hình Đường Vũ Địch đếm vòng

Một vòng, hai vòng, ba vòng...

“Đậu xanh rau má...”

Thằng này có bị ngu không vậy? Mình không ở đó, chạy cho ai xem a!

Trương Phàm bực đến sắp chết rồi....

Xem ra phương pháp này cũng không được, Trương Phàm lại đợi tiếp hai vòng. Đường Vũ Địch vẫn tiếp tục chạy, không có ý định dừng

Hiện tại mà nói.... Đường Vũ Địch đã chạy hai mươi vòng. Chính mình hồi nãy cũng chạy có hai mươi vòng thôi.... Cậu ta chạy bằng vòng của hắn rồi

Vốn nghĩ con người này chưa đến mười vòng thì đã xin hàng... Trương Phàm cũng không chú ý đến, mặt hắn thoáng đỏ lên

Trương Phàm đứng sau thân cây thần thờ một chút, cuối cùng nhận không được chạy đến bên Đường Vũ Địch

Trương Phàm chạy đến gần Đường Vũ Địch hỏi “Này, mấy vòng rồi?”

“Hai mươi.... một....”

Trương Phàm ảo não: dù sao nãy giờ tôi cũng không có ở đây, cậu cũng có thể nói dối một chút, như thế nào lại thành thật như vậy aaa??

Lúc này Trương Phàm thành tâm thật ý mà mở miệng khuyên “Được rồi thua cậu luôn, đừng chạy nữa”

Đường Vũ Địch tựa hồ không còn sức nói chuyện, chỉ lắc lắc đầu, không lên tiếng.

Vòng thứ hai mươi ba, Trương Phàm gian nan quay đầu lại, trông thấy đôi mắt Đường Vũ Địch động nước. Chần chừ một thoáng, rồi vẫn là không đành lòng nói “Được rồi, coi như cậu thắng, đừng chạy nữa”

Đường Vũ Địch vẫn không nói lời nào, lắc lắc đầu.

“...”

Vòng cuối cùng, Trương Phàm không chạy theo nữa, hần trầm mặc đứng tại đích, long mày chau lại một chỗ không biết đang nghĩ gì

400m, Đường Vũ Địch bỏ ra sáu phút mới chạy xong

Cậu vừa hoàn thành xong, chân như nhuyển đi, té xuống đất. Trương Phàm hoảng sợ, vội vàng chạy lại dìu cậu lên

“Cậu làm sao vậy?”

Đôi má Đường Vũ Địch hồng hồng, hai hàng nước mắt không nhịn được chảy xuống. Nhưng khi cậu trông thấy bộ dáng lo lắng của Trương Phàm, nhắc lên khóe miệng nở nụ cười

“Tôi chạy xong rồi” Không khoe khoang, không tranh công, chỉ là nói ra sự thật

“...”

Trời dần tối, chỉ còn vài phút nữa mặt trời sẽ lặn. Đôi mắt Đường Vũ Địch long lánh, thật đẹp

Trương Phàm sưng sốt một chút, sau đó hung hăng mắng Đường Vũ Địch một câu “Mẹ, cậu đồ khùng!”

Đường Vũ Địch đôi mắt lóe lên một cái, bộ dáng tươi cười cũng không còn

Trương Phàm cúi đầu che giấu cảm xúc, hai cánh tay dùng lực nâng Đường Vũ Địch đang xụi lơ trên đất lên “Vừa chạy xong không thể ngừng ngay được, tôi đỡ cậu đi bộ vài vòng”

Đường Vũ Địch nào còn khí lực mà đi, hai đùi của cậu không kìm được mà run run. Hai cánh tay chỉ có thể bám víu lấy tay Trương Phàm, thân thể cơ hồ toàn bộ dựa vào người hắn

Thật vất vả mới đi được nửa vòng, hô hấp hỗn loạn của Đường Vũ Địch mới dần trầm ổn. Vì vậy mở miệng giải thoát bầu không khí ngột ngạt này “Cậu tức giận à?”

“...”

“Vì sao cậu lại giận?”

“...”

“Thực xin lỗi”

“... Cậu xin lỗi cái cọng lông gì a?”

Đường Vũ Địch vô tội mở mắt “Tôi không biết vì sao cậu lại giận”

“...”

Trương Phàm triệt để bại trận rồi

Hắn nhìn vào mắt Đường Vũ Địch, hận không thể gõ lên đầu cậu một cái. Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) mà hỏi cậu một câu: Cậu thật muốn như vậy sao, đồ ngốc!

(*Ý chỉ tới việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Xem ra đi bộ không có tác dụng, đùi của Đường Vũ Địch vẫn run không ngừng. Trương Phàm đành quỳ xuống... cõng cậu lên

“Cậu sao mà nhẹ vậy hả?”

Đường Vũ Định chưa kịp chuẩn bị, đột nhiên bị người kia nâng lên.... công. Có chút ngỡ ngàng, đen đầu vùi vào hõm vai Trương Phàm, thanh âm rầu rĩ

“Tại do cậu cao a”

Trương Phàm đột nhiên đắc ý hẳn lên, nhếch môi cười cười “VẬY cậu lớn lên kiểu gì vậy? Thoạt nhìn không phải mười tám tuổi a!”

“Kỳ thật tôi mười sáu, đến trường sớm hai năm”

“... Khảo, vậy cậu là đệ đệ tôi rồi” Trương Phàm áy náy một hồi, lại dùng lực đem người phía trên ước lượng

“Trong túi xách tôi có cuốn tập, khi nghỉ trưa tôi dành thời gian chép lại mấy khổ thơ trọng điểm. Cậu tối nay về hảo hảo học bài”

“... ”

“Không nhiều lắm đâu, có bảy trang thôi”

“... ..”

Trương Phàm trong nội tâm mới còn áy náy, bây giờ đã bấy mất tiêu

Công trên lưng một người, không nặng lắm, lại có cảm giác thật an tâm. Bên cổ truyền đến hơi thở nhẹ nhàng, bên tai thì truyền đến những lời cần nhắc, dặn dò....

Thật lâu về sau, mọi hiểu lầm được gỡ bỏ. Khi bên cạnh người này là một nữ sinh, khi chính mình bị cảm giác thống khổ, buồn bực vây quanh.... Trương Phàm từng vô số lần nhớ lại đoạn thời gian này

4. Chương 4

Đường Vũ Định soạn vở là theo đề tham khảo thi Đại Học mấy năm về trước, đem toàn bộ làm đầu ra đây. Tuy nhiên chỉ chọn cái trọng điểm, cuối cùng quyển vở dài bằng tờ A4 chỉ vồn vện bảy trang giấy

Nói thật, khi cậu thấy Trương Phàm chịu bỏ công ra học hành thì không tránh nổi thỏa mãn

Thế nhưng sáng ngày thứ Hai, Trương Phàm vác con mắt thâm quầng ngồi cạnh hán trả bài. Có năm lỗi sai, cậu hoàn toàn không biết nên làm gì với cái con người ngốc này a!

“Kháo, như thế nào lại....” Trương Phàm tựa hồ đối với biểu hiện của chính mình không hài lòng

Đường Vũ Định ăn ngay nói thật “Đã rất tốt rồi”

“Àn...” Trương Phàm ngáp một cái, hôm qua coi như thức trắng, hiện tại có điểm buồn ngủ

Đường Vũ Định cao hứng “Cậu bây giờ chỉ là học bài, tiếp theo là còn phải học viết, đại loại như phân tích thơ văn này nọ,.... Nhớ kỹ, Ngữ Văn thì viết điểm chiếm phân nửa đó”

“... .. Mẹ kiếp! Phân nửa cái con khi!”

“... ”

Hai tiết đầu Trương Phàm nhìn không nổi mà toàn thân rã rời. Ngồi chép đơn từ mà không biết mình đang viết cái gì, nghĩ lại hán tối qua thật cứ như siêu nhân chứ không còn là người nữa. Đường Vũ Định thấy vậy mềm lòng, để mặc hán úp mặt xuống bàn ngủ hai tiết liền, cũng không thèm đánh thức

Vào giờ giải lao thứ hai, Trương Phàm nghe lớp bên cạnh hú hét, đầu óc vừa tỉnh táo, thoáng nhớ lại một sự kiện quan trọng

Nữ sinh này hán đã gặp khoảng một tuần trước, thật là, sao hán lại có thể quên được chứ!

Đúng rồi, ngày đó nhận được thư tình nên.....

Vì vậy vội chạy theo nàng

Lúc trở về lớp lại thấy toàn bộ học sinh cùng Đường lớp trưởng mắt nhắm mắt mở nhìn hẩn, toàn bộ hành động của mình đều được nhìn thấy. Trương Phàm sững sờ, đột nhiên thấy ánh mắt Đường Vũ Định nhìn hẩn không được tự nhiên

Bước vào lớp, Đường Vũ Định đã yên vị tại chỗ ngồi. Trương Phàm thoáng dừng một lát, sau đó kiên trì bước đến ngồi xuống bên cạnh

Đều là bạn học a! Chính mình cũng không ngoại tình.... bị lão bà bắt gặp, dựa vào cái gì lại cảm thấy thiếu nợ hẩn?!

Trương Phàm trong lòng tự than khổ, ánh mắt của Đường Vũ Định hết lần này lại đến lần khác len lén nhìn hẩn, sau mới mở miệng hỏi

“Cậu thích cô ta?”

Trương Phàm không nghĩ Đường Vũ Định sẽ hỏi vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người

Đường Vũ Định lại nghĩ hẩn ngầm chấp nhận, nhẹ gật đầu, khó xử mà cắn cắn môi “Cô ấy quả thật rất đẹp”

Trương Phàm nhìn Đường Vũ Định ảo não, thậm chí có điểm không đành lòng

Đường Vũ Định do dự trong chốc lát, vẫn là ngẩng đầu lên nói “Cậu có thể hay không... đừng thích cô ấy?”

Lại muốn tỏ tình ư!! Đừng dùng ánh mắt thương hại đó nhìn tôi, vô dụng cả thôi!!

Trương Phàm giả bộ ra dáng mất kiên nhẫn, cố ý lớn tiếng nói “Chuyện của tôi, cậu dựa vào cái gì mà quản?”

Đôi mắt Đường Vũ Định thoáng tối lại, buồn bã mà rụt về

Không có người ngăn cản hẩn hẹn hò, thế nhưng Trương Phàm vẫn cứ liếc nhìn gương mặt Đường Vũ Định bên cạnh. Tâm tình thoáng trở nên không tốt....

Buổi trưa Trương Phàm hay cùng Chung Lâm ăn cơm, chỉ là bữa cơm này hẩn có điểm không yên lòng

Buổi chiều trở lại phòng học thì thấy Lâm Băng Nghiên chiếm mất chỗ mình ngồi kết hỏi bài Đường Vũ Định. Trương Phàm tâm phiền ý loạn, cố ý đi qua đem đồ trong tay ném lên bàn

Đột nhiên xuất hiện âm thanh cắt đứt câu nói của Lâm Băng Nghiên, Đường Vũ Định đang cúi đầu cũng giật mình ngẩng lên

“Bày ra gương mặt như đít nồi này làm gì? Động kinh à?” Lâm Băng Nghiên liếc hẩn, sau đó đi ra chỗ khác ngồi nói chuyện với Đường Vũ Định “Tiểu Định, bài này tớ hiểu được có một nửa, cậu có thể giảng lại cho tớ không?”

Đường Vũ Định khó khăn nhìn Lâm Băng Nghiên, lại nhìn sang Trương Phàm. Trương Phàm sắc mặt không tốt cũng nhìn lại cậu

Chắc là bị chiếm chỗ nên mới tức giận a... Đường Vũ Định không chậm trễ nữa, cầm sách vở đứng lên

“...” Trương Phàm trừng to mắt nhìn bóng lưng Đường Vũ Định, chứng kiến cậu ta cùng Lâm Băng Nghiên song song đi với nhau sang chỗ ngồi khác. Trương Phàm không biết mình tức giận vì cái gì, đập một cái lên bàn sau đó nằm úp sấp xuống ngủ, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ

Đậu xanh rau má, đang ra oai với ai vậy? Đường Vũ Định, có ngon thì đi luôn đi!

Còn mẹ nó cái gì mà Tiểu Định?! Đau xót cái gì chứ, ta thêm vào!

Chuông vào học không lâu lại vang lên, Trương Phàm nhắm mắt lại, cảm giác vị trí bên cạnh có người ngồi xuống

Cậu ta đang cầm sách giáo khoa...

Cậu ta đang lật sách...

Cậu ta mở nắp bút...

Cánh tay đột nhiên bị lay động “Dậy học, đừng ngủ nữa”

Trương Phàm biết là sẽ thế này, nghe được giọng ai đó, cảm giác như gánh nặng trên vai được trút xuống

Lộ ra gương mặt không tình nguyện mà ngồi dậy, trước mặt đã là một cuốn tập

“Đây là tôi dựa vào sách tham khảo sửa sang lại vài trọng điểm của môn Hóa. Cậu xem xem, không hiểu chỗ nào thì hỏi tôi”

Trương Phàm mỗi ngày đến trường hầu như không cần nghe giảng, hẳn chỉ có một lão sư, chính là Đường Vũ Định. Mỗi một tiết Đường Vũ Định đều giao bài tập cho hắn làm, trên bục lão sư giảng cái gì thì mặc lão sư, hắn ngồi làm cái gì mặc hắn

Trương Phàm kinh ngạc nhìn quyển tập trước mặt, một phần ba quyển vở bị ghi chi chít chữ. Nào là công thức trọng điểm, đặc biệt những chỗ quan trọng sẽ được Đường Vũ Định lấy bút dạ quang đèn lên

Nhất thời cũng quên luôn sinh khí “Cậu ghi khi nào vậy?”

“Đột đổi tiết buổi sáng tôi tranh thủ ghi”

“Cố ý vì tôi ghi sao?”

“Àn, thời gian gấp quá nên ghi có chút bừa bãi”

“...” Trương Phàm không biết mình vì cái gì đột nhiên mở miệng nói một câu “Đồ tốt như vậy, sao không đưa cho Lâm Băng Nghiên đi, đưa cho đồ ngốc như tôi làm gì”

Hừ hừ, quả nhiên địa vị của mình trong lòng cậu ta rất cao à? Quả nhiên chỉ đối với mình mà để bụng? Những người khác đều không bỏ trong mắt?

Trương Phàm có chút đắc ý, dựng thẳng lỗ tai nghe câu trả lời của Đường Vũ Định

“Đây đều là những bài cơ bản, không cần phải đưa cho cậu ấy”

“...” Mẹ, ý người nói lái tử dần sao! Dám xem thường ta hả?!!

Đường Vũ Định yếu ớt hỏi “Cậu lại tức giận?”

“...” Trương Phàm chỉ trừng mắt không nói lời nào

Đường Vũ Định có chút ủy khuất “Tôi đã làm sai cái gì cậu cứ nói, đôi khi tôi thật không hiểu vì sao cậu lại sinh khí a”

“...” Hừ, người ngoại trừ học tập thì còn biết cái gì! Đồ mọt sách!

Mình vì cái gì sinh khí?! Không phải sinh khí là vì...

Đại não Trương Phàm bỗng nghĩ đến cái gì đó bất hợp lý — Đúng vậy, hẳn sinh khí vì cái gì a?

Người này cùng Lâm Băng Nghiên kia cùng một chỗ không phải là quá tốt sao, chính mình cũng không còn được nam nhân theo đuổi. Rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi người này rồi, đây không phải là nên vui vẻ sao? Mình sinh khí cái gì vậy chứ?

“Biết rồi, cậu nghe giảng đi” Trương Phàm chán nản cầm lấy quyển vở, xoay người không nhìn Đường Vũ Định nữa

...

Đường Vũ Định cố ý làm một quyển vở bài tập cho Trương Phàm. Trương Phàm mỗi lần học xong một chương, cậu sẽ đưa bài tập cho hắn làm. Những bài Trương Phàm làm sai, cậu sẽ cẩn thận ghi nhớ, sau đó sẽ trở về tìm hiểu... Tìm cách giúp Trương Phàm khắc phục

Đến trưa, liền Trương Phàm cũng không thể tin được, hẳn vậy mà đã tự học xong một quyển sách.

Một quyển tài liệu dạy học dày như vậy, lại được Đường Vũ Định chỉnh sửa một tý, kiến thức cần nhớ giảm bớt một nửa. Chỗ khó đương nhiên là có, hướng chỉ bên cạnh có riêng một lão sư, chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi ngay. Trương Phàm lần đầu tiên cảm thấy được học tập cũng không chán lắm. Khi giải được một bài toán, cảm giác đạt được thành tựu cứ dâng lên trong lòng

Hơn nữa, Trương Phàm chịu phối hợp như vậy vì còn có một nguyên nhân: ngày mai chính là cuối tuần

Trường Cao trung mà Trương Phàm đang học là trường tốt nhất thành phố. Nó không giống các trường khác là bắt buộc học sinh phải học, ngược lại nơi đây chú trọng vào việc tự học của học sinh là chính, ngày nghỉ rất nhiều. Bởi vậy lúc trước ông già nhét tiền vào tay hiệu trưởng cho hẩn học ở đây, hẩn mới không phản đối.

Hai ngày sau hẩn sẽ không đi học, đến lúc đó muốn chơi thể nào thì chơi, trước hết cứ nhận nại cái đã

Sau khi tan học, Đường Vũ Định kiểm tra bài tập phi thường hài lòng, trong mắt tràn ra ánh sáng

“Nếu cứ dùng tiến độ học này mà tiến lên, kỳ thi sắp tới, ngoại trừ ngữ văn, năm môn còn lại hẩn không còn vấn đề. Tuy nhiên vẫn còn vài chỗ không vững vàng, bất quá chúng ta còn có thời gian, thi xong từ từ học tiếp”

Trương Phàm nhìn cậu ra vẻ thuyết giáo có điểm buồn cười “Cậu mới mười sáu tuổi, sao luôn làm việc nghiêm túc vậy hả?”

Đường Vũ Định nháy mắt nghĩ nghĩ “Ba ba của tôi nói nam nhân đều phải nghiêm túc, không phải sao?”

Trương Phàm phụt cười nói “Cậu đã đủ nghiêm túc rồi, mỗi ngày đều trưng bộ mặt lạnh lùng ra ngoài”

Đường Vũ Định đưa tay đẩy gọng kính “Vậy sao? Có thể là cậu nói đúng”

“...”

Trương Phàm đột nhiên sinh ra một ý niệm kỳ quái: người này căng bản không phải là lãnh đạm, mà là ngốc bẩm sinh

Suy nghĩ vài giây, hẩn vẫn quyết định không nói “những lời đồn về lớp trưởng đại nhân lạnh lùng, kiêu ngạo” cho cậu biết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi lần ra chương mới đều ngay những lúc không có người xem TT.TT

5. Chương 5

Sáng đầu tuần, tiếng chuông cửa ầm ĩ phá hỏng giấc ngủ ngàn thu của Trương Phàm. Vì hẩn có thói quen ngủ trần nên quơ tay tìm kiếm quần lót, uể oải đứng dậy mặc vào. Ngáp ngáp ngáp dài đi ra mở cửa, thấy được người đứng ngoài cửa khiến hẩn tỉnh cả ngủ

“Tại sao lại là cậu?”

Còn tưởng rằng hẩn có thể thanh thản sống hết ngày hôm nay chứ

Đường Vũ Định nhìn Trương Phàm, mở trừng hai mắt, sau đó đến loay hoay đến bên cạnh nói

“Tôi tới tìm cậu học tập”

“Có làm không a, làm sao cậu biết nhà tôi hay vậy?”

Đường Vũ Định ánh mắt lóe lên một cái, mở miệng nói

“Ân, hỏi giáo viên chủ nhiệm là biết chứ đâu”

Trương Phàm hồ nghi mà nhìn cậu “Cậu cứ loay hoay như vậy, trông phiền chết!”

Đường Vũ Định vô tội nói “Tại cậu không mặc đồ a”

“...” Trương Phàm im lặng “Đều là nam nhân hết. Đi ngủ không cởi, làm sao giống đàn ông chứ?”

Đường Vũ Định thần nhiên mà xoay đầu lại, nhìn Trương Phàm “Vậy được rồi, tôi không nghĩ cậu lại không ý tứ như thế”

“Kháo, cậu giận mặt với tôi hả?” Trương Phàm cảm thấy bị cậu ta vũ nhục

Đường Vũ Định hảo tâm nhắc nhở “Cương lên rồi” Sau đó nhắc chân đi vào nhà Trương Phàm

“...” Trương Phàm nghi hoặc nhìn theo hướng nhìn của Đường Vũ Định “!!”

Trương Phàm run rẩy mấy cái, cuối cùng thủ nhăm trong lòng: Con trai buổi sáng là phải như vậy, không có gì lạ cả!

Đội Trương Phàm sửa sang lại giường ngủ, cách ăn mặc xong thì Đường Vũ Định đã ngồi chễm chệ trên ghế sofa đọc sách, thấy hắn đi ra không đếm xỉa gì mà nói “Nhanh vậy?”

Trương Phàm “...”

Đường Vũ Định bất tri bất giác cảm thấy không khí xung quanh có điểm lạ, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Phàm đang trừng to hai con mắt, yếu ớt nói “Ách, tôi vừa nói sai gì sao?”

Đậu xanh rau má, ngay cả đứng dậy mà cậu cũng không thể làm sao?

“Được rồi, tôi nói, lần sau cậu nói chuyện vô trọng điểm luôn được không? Khỏi vòng vo” Trương Phàm một bên lầm bầm, một bên ngồi xuống cạnh Đường Vũ Định

Đường Vũ Định đưa hắn hai cuốn vở “Hôm nay chúng ta học Toán với Lý”

Trương Phàm vắt chéo chân “Không học”

“Tại sao?”

“Cuối tuần cũng bị cậu truy tới nhà, cậu nói xem có phiền không?”

Buổi tối hôm qua Trương Phàm cùng đám huynh đệ đã hẹn, ban ngày đưa xe ở vùng ngoại ô, buổi tối đi ăn cơm chung. Không được, hôm nay thế nào cũng không thể làm theo lời con mọt sách này nói được!

Đường Vũ Định có chút khó khăn “Thế nhưng tháng sau đã là thi thử rồi, thời gian còn lại rất gấp”

“Mặc kệ, tôi nói không học là không học”

“... Chúng ta không phải đã từng nói qua, nếu cậu chịu học với tôi, tôi và cậu sẽ cùng làm những gì cậu thích. Cậu nói chuyện thật không giữ lời” Đường Vũ Định đem tập để trước mặt hắn, trừng mắt nhìn

“...”

Trương Phàm lúc trước sở dĩ đáp ứng, đó là vì cho rằng yêu cầu Đường Vũ Định chạy 10km, mọi chuyện sẽ được giải quyết. Ai ngờ đầu tên nhóc này lại bướng bỉnh cứng đầu?

Bất quá nghĩ đến vụ 10km kia, Trương Phàm lại không đành

Thế nhưng, thế nhưng không thể bẻ show dễ dàng như vậy a... Trương Phàm lia lia con mắt, đột nhiên nảy ra ý định

“Tốt, buổi sáng tôi ở nhà học bài, buổi chiều cậu phải nghe theo tôi. Tôi muốn làm gì thì mặc kệ tôi”

Đường Vũ Định vốn định cùng Trương Phàm học cả ngày, nhưng nhìn phản ứng bây giờ của Trương Phàm... Được rồi, tối trưa sẽ tha cho hắn vậy

Do dự mà nhẹ nhàng gật đầu “Được rồi”

Trương Phàm nhận mệnh cầm lấy vở, tiện tay lật vài cái, kinh ngạc quay đầu

“Cậu đừng nói là cậu sửa lại cho tôi hết đây”

Đường Vũ Định nhẹ gật đầu “Đúng vậy a, tối thứ ba tôi sửa bài môn Toán, Vật Lý thì mới hôm qua”

“... Cậu vì sao phải giúp tôi như vậy a?”

Hiện tại đây là thời điểm khẩn trương thi học kỳ, người này lại vì mình mà bỏ thời gian ra sửa bài tập... Thứ này đối với hắn dù gì cũng là đồ chơi con nít. Trương Phàm nghĩ tới những người bạn gái hắn quen trước đây, cho dù xinh đẹp thuận mắt hắn, nhưng các nàng vẫn không đối với hắn tốt đến mức này a!

Đường Vũ Định lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên “Tôi chính là muốn cậu vượt qua kỳ thi”

“...” Trương Phàm có chút bức bối, trong nội tâm ghen lại thành một cục, đại não đã thay phiên nói trước “Cậu không cần đối với tôi tốt như vậy, chúng ta, tôi với cậu là không thể nào!”

Đường Vũ Định nhú nhú mày, sao hắn có thể mất niềm tin như vậy? Dựa vào tính toán của cậu, vào thời điểm thi thử, Trương Phàm có lẽ đã đứng TOP 20 của lớp. Thế mà cậu lại Hoàng thượng không vội thái giám đã gấp rồi. Trương Phàm thế nào một suy nghĩ thăng tiến cũng chẳng có, nản chí như vậy là không được a!

Đường Vũ Định nghĩ nghĩ, cảm thấy lúc này nên cổ vũ người nọ. Vì vậy đối với Trương Phàm nở một nụ cười “Tôi đây muốn thử một lần”

Đây là lần thứ nhất hai người gặp mặt ở ngoài trường, Trương Phàm lần đầu tiên nhìn thấy Đường Vũ Định không mặc đồng phục

Vốn da cậu đã trắng, lại mặc một cái áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo len da trời. Hai màu sắc tươi mát làm nổi bật lên gương mặt trắng hồng, lộ ra cái trán trơn bóng xinh đẹp, hai con mắt kia, dù bị ngăn cách bởi mắt kính nhưng vẫn thật sáng ngời, đôi môi hồng nhuận khê nhếch lên, nhìn thôi cũng đủ làm cảm xúc tan chảy

Trương Phàm sững sờ nhìn, nhất thời không biết nói gì

“Dùng phương pháp giống như học Hóa, chỗ nào không hiểu cứ hỏi tôi”

Trương Phàm hồi phục lại tinh thần, Đường Vũ Định đã quay sang chỗ khác đọc sách Tiếng Anh

Trương Phàm chống cái cằm nhìn chữ viết tinh tế trên tập, so với chữ viết của hắn chính là nhìn không vô

Hắn đã cự tuyệt, không nghĩ rằng người này lại kiên trì như vậy, thật sự không phải là bước bình tâm thường. Hắn tốt ở chỗ nào chứ? Chẳng lẽ trên người hắn có điểm nào đó thu hút đồng tính luyến ái à?

Ưu tú như vậy chính bản thân cũng thích, Trương Phàm nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên có chút đắc ý, hắn cũng không phát hiện ra... cảm giác đắc ý này đã lấn áp sự chán nản khi mới bắt đầu

Thật vất vả mới tới buổi trưa, trí nhớ tiêu hao quá nhiều sẽ dẫn đến đói bụng. Thế nhưng nhà cửa quanh năm chỉ có mình Trương Phàm ở, phòng bếp cơ bản là để trang trí, đừng nói đồ ăn, trong tủ lạnh ngay cả mẫu bánh mì cũng không có

“Nhiệm vụ học tập với cậu đã kết thúc, trước muốn ăn gì là phải theo tôi”

Đường Vũ Định gật đầu cười “Được, tôi cũng không kén ăn”

“...”

Đường Vũ Định vừa mỉm cười, người nào đó đã xúc động

Mới tới trưa thôi đã hai lần rồi, hai lần rồi đây! Trời ơi, ông nói đi, tại sao nam nhân lại có thể dễ thương như vậy chứ? Đã nói với cậu là chúng ta không thể, như thế nào còn cười, ***, trắng trợn câu dẫn người khác? (Em Định *** khi nào a? Có chú mới là người *** ấy ==)

Trương Phàm trong nội tâm tính toán một lúc: Cậu đừng có ở đó lên mặt, xem xem lát nữa tôi bức chết cậu ra sao!

Vì vậy người nào đó liền như tưởng tượng, tại ven đường chọn đại một quán bán bún thập cẩm cay, chỉ chỉ “Tôi muốn ăn cái này”

Vốn muốn trông thấy bộ dáng cay đến chảy nước mắt của Đường Vũ Dịch, kết quả Tiểu Đường đồng học từng miếng từng miếng một mà ăn. Thấy Trương Phàm sững sờ nhìn cậu, ngẩng đầu thỏa mãn mà nheo mắt cười “Cảm ơn, tôi thích ăn cay nhất”

“ ... ”

Vì vậy Trương Phàm lần nữa xúc động ném đi chiếc đũa “Đồ này không thể ăn, tôi đột nhiên không muốn ăn bún thập cẩm cay nữa”

Lần này, Trương Phàm mang người đến một quán đồ nướng, vừa vào liền chọn hai mươi phần thịt dê nướng. Còn dặn đầu bếp nướng dầu lớn một chút, nghĩ thâm, lão tử không phải muốn nhìn thấy người nhe răng nhếch miệng mà cười đâu

Mấy phút đồng hồ sau xiên thịt đã chín, Tiểu Đường đồng học cầm một chuỗi thịt xiên qua để lên đĩa. Sau đó dùng đũa gấp từng miếng ăn, dừng nói là nhe răng nhếch miệng, rằng còn không lộ nữa là...

Trương Phàm chán nản, không phục lại dẫn người đi, lúc này chọn một nhà hàng cơm Tây

Đây không phải đồ bên đường, để ta xem, người có thể giở trò mèo gì đây a!

Vì vậy khi bò bít-tết được bung lên, Đường Vũ Dịch tay trái cầm nĩa tay phải cầm dao, từng chút từng chút cắt thịt. Ngay cả âm thanh dao nĩa chạm nhau cũng không nghe tiếng. Mì Ý được đem lên, Đường Vũ Dịch không nhanh không chậm gấp sợi mì lên nĩa, xoay thành một vòng tròn, trong đĩa thức ăn vẫn còn hình thái xinh đẹp ban đầu

Trương Phàm triệt để bó tay rồi, nhìn nửa ngày mới bực mình nói “Cậu ăn cơm sao thấy giày vò, khổ khổ thế? Không mệt sao!” Tuy nhiên trong lòng của hắn không muốn thừa nhận, bất quá Đường Vũ Dịch là người đầu tiên ăn cơm nho nhã nhất mà hắn từng biết. Người này chẳng lẽ không có mặt xấu gì sao?

Đường Vũ Dịch dừng động tác lại một chút, tỉ mỉ mà kiểm tra lại chính mình. Xác định không có gì không đúng, mới vô tội nói “Tôi ở nhà cũng vậy a”

“Cả ở nhà cậu cũng vậy?”

Đường Vũ Dịch nhẹ gật đầu “Àn, mẹ của tôi nói nam nhân phải biết khắc chế cảm xúc. Không kiêu ngạo, trên bàn ăn... có thể tu dưỡng một con người”

Trương Phàm cúi đầu cắt thịt bò, nghe Đường Vũ Dịch nói xong “xùy” một tiếng “Mẹ của cậu đem cậu thành tiểu cô nương dạy bảo rồi, cho nên cuối cùng mới đi thích nam nhân đi?”

“ ... ”

Đối diện vẫn không thấy trả lời, qua nửa phút động tác của Trương Phàm mới chậm lại, phản ứng được hắn vừa nói gì

Kháo...

Bối rối ngẩng đầu “Thực xin lỗi, tôi không phải ý tứ kia,... tôi...”

Nói đến một nửa lại im bật, bởi vì hắn thấy Đường Vũ Dịch chính xác là không nhìn hắn, mà là quay cổ nhìn nhìn hướng khác

Trương Phàm nhìn theo ánh mắt Đường Vũ Dịch, trông thấy cách đó không xa có một nhân viên phục vụ bưng món bánh ngọt, lại xoay đầu nhìn Đường Vũ Dịch. Quả nhiên Tiểu Đường đồng học ánh mắt không dời nhìn theo người đó

Trương Phàm không hiểu sao mà thở nhẹ một cái: Nguyên lai là không nghe được a...

Điểm tâm ngọt được bưng đến, đợi nhân viên đi rồi, Đường Vũ Dịch nhin không nổi mà lấy muỗng xắn một miếng lớn

Cẩn thận từng li từng tí mà đưa đến bên miệng, hé miệng cắn một cái, biểu tình không khác con chuột ăn trộm thóc là mấy, nột tâm Trương Phàm có chút buồn cười

Ai ngờ được bánh pudding này lại quá nghịch ngợm, Đường Vũ Định ăn một ngụm vẫn không cắn được phần bơ, ngược lại không khí bị đè ép, bơ bên trong theo một khe nhỏ mà trào ra, dính lên chóp mũi Đường Vũ Định

Đường Vũ Định nhất thời không phải ứng được, há hốc mồm sững sờ nhìn bánh pudding trước mặt, phảng phất có điểm không thể tin được chuyện vừa rồi

Trời xanh không phụ lòng người! Đệ tử tốt Đường Vũ Định một phen bị bêu xấu!

Trương Phàm nhin không được vỗ bàn bật cười, Đường Vũ Định nghe thấy tiếng cười ngẩng lên nhìn Trương Phàm. Phản ứng sững sờ đi qua, duỗi ngón trở quẹt đi miếng bơ trên chóp mũi, sau đó dùng đầu lưỡi thè lưỡi ra liếm vào trong miệng. Làm xong mới không ý thức híp híp mắt hướng Trương Phàm cười cười

“...”

Người này rốt cục cũng có một lần xấu hổ nhưng vẫn thực dễ thương như vậy sao trời! A a a a a a

Trương Phàm lại một lần nữa xúc động ném đi chiếc đĩa, à không, cái đĩa mới đúng

6. Chương 6

Một châu cơm ăn mất hai tiếng đồng hồ, rất nhanh đã đến ba giờ chiều Đường Vũ Định đeo cặp sách đi bên cạnh, Trương Phàm dùng ánh mắt còn lại trông thấy cậu luôn lấy tay sờ bụng

“Làm sao vậy?”

Đường Vũ Định có chút ảo não “Ăn nhiều quá nên đau bụng”

Trương Phàm nhếch miệng vui lên “Vậy thì tốt a, ăn no như vậy vận động tý cho hết mệt a”

“...” Đường Vũ Định nhìn nụ cười này, trong đầu xuất hiện lên một tính từ: tà tính

Trương Phàm chính là trù sao mà cho vận động vào buổi trưa, kỳ thật đã quá giờ hẹn đưa xe rồi. Bất quá từ khi hấn quen bạn gái, cô gái đó lúc ngồi phía sau xe hấn, sợ đến ô ô khóc lớn. Rút kinh nghiệm, hấn cũng ít chạy motor lại, duy nhất có một lần là chở một cô bạn gái giả dạng trong cộng đồng tình yêu, từ chối mãi cũng không được, vì vậy mới lượn một vòng. Ai ngờ đầu sau khi trở về, chân nữ sinh kia run run mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất nôn thốc nôn tháo

Trương Phàm một bên đội nón bảo hiểm một bên nghĩ “Đây chính là chiêu chí mạng”, tốt nhất chính là nhanh giải quyết xong. Buổi tối còn phải ra ngoài ăn với đám bạn

Đường Vũ Định ôm cặp sách do dự nói “Nếu không tôi ngồi ở nhà đợi cậu là được”

“Vì sao?”

Đường Vũ Định nhìn gương mặt thần nhiên của Trương Phàm “Tôi sợ a”

“...”

Trương Phàm trong lòng đắc ý hừ một tiếng, mục đích chính là làm cậu sợ! Bên ngoài lại trưng ra bộ mặt ôn hòa, siêng năng hướng dẫn “Có cái gì phải sợ, cậu thử đi, nghe tiếng gió vù vù bên tai còn có cảm giác thoải mái ấy chứ”

Đường Vũ Định nghĩ nghĩ, sau đó nhẹ gật đầu “Nghe cũng không tồi, bất quá...”

“Lại thế nào?”

“Bất quá kỹ thuật của cậu, ách, ý tôi là, cậu có hay lái không, có thể hay không...”

“... Nguyên lai không phải cậu sợ ngồi motor mà là không tin tưởng tôi?” Trương Phàm giật mình.

Đường Vũ Định thấy biểu hiện của Trương Phàm, biết mình đã nói sai. đành cam chịu mà gạt đầu “Được rồi, tôi ngồi”

Trương Phàm nhìn Đường Vũ Định như anh hùng hy sinh giữa chiến trường leo lên xe mình, hẳn có một chút bức, nghĩ thầm “Nhất định sẽ cho cậu thấy sự lợi hại của tôi”

Từ thành phố chạy tới vùng ngoại ô, xe cộ đông đúc Trương Phàm cũng không dám đi nhanh, tốc độ này so với đi bộ có lẽ là ngang nhau. Gió nhẹ vỗ về gương mặt, vốn nên là một đoạn đường lãng mạn, thế nhưng trong lòng hắn lại vô cùng bức bối, dừng xe thêm lần nữa: đèn đỏ gì mà lâu thế này?

“Này, đừng có cầu tôi được không?”

“Nha”

Đường Vũ Định đáp ứng, Trương Phàm cảm thấy móng vuốt trên lưng đã dần buông lỏng. Nhưng mà lúc này đèn đỏ đã chuyển xanh, xe máy vù một phát phóng lên, quần áo bên hông cũng vì thế mà bị bầu chặt

“Cậu buông lỏng tý, đồ của tôi bị cậu làm nhăn rồi!”

“Được”

Đường Vũ Định ngoan ngoãn đáp ứng, sau đó Trương Phàm cảm thấy móng vuốt nọ cũng dần buông. Cuối cùng nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.... thất lưng quần của hắn

“ ... ”

Hông của nam nhân chính là điểm chí mạng, tiểu tử này ngày càng quá phận, Trương Phàm cảm thấy dọc theo ngón tay kia có luồng điện chạy ngược lên tới đại não...

“Thật là!!!!” Trương Phàm rốt cục nhịn không được, dừng xe lại bên đường

“ ... ”

Đường Vũ Định thu tay lại, co người, mở to mắt nhìn Trương Phàm

“... Được rồi” Trương Phàm thất bại mà kéo hai tay Đường Vũ Định vòng qua eo hắn, sau lại để hai tay cầm lấy nhau “Chính mình cầm chặt, nhưng nhớ kỹ đừng có mà đụng vào tôi!”

Xe máy lần nữa chạy trên đường cái, lúc này bên hông không có đôi móng vuốt nóng hừng hực kia, tế bào toàn thân như sống lại. Trương Phàm vui vẻ thoải mái mà cảm nhận gió ủa đến, thế nhưng tiếc vui chóng tàn, rất nhanh hắn liền phát hiện có chỗ không đúng...

Cúi đầu xem xét, đôi cánh tay biến thành một cái vòng tròn, nghiêng nghiêng ngả ngả bên hông mình

Trương Phàm dừng lại tại đèn đỏ, ánh mắt nhìn mọi người xung quanh, rốt cục mới kéo tay Đường Vũ Định “Được rồi, cậu ôm tôi đi”

Đường Vũ Định lập tức cười nhẹ nhõm, đem Trương Phàm ôm thật chặt “Cảm ơn”

Hiện tại khoa trương như vậy, một lát về nhà sẽ sao đây? Không nghĩ tới lại gián tiếp cho đồng tính luyện ái tiếp cận mình, Trương Phàm đột nhiên cảm thấy làm việc này không tra tấn được người phía sau, mà là đang tra tấn chính mình.

“Cậu nếu sợ có thể nhắm mắt lại”

“Àn? Có thể chứ?”

“Thử đi sẽ biết”

Đèn xanh phát sáng lên, Trương Phàm tiếp tục thúc lái xe. Đường Vũ Định do dự một chút, rồi mới đem hai mắt nhắm lại

Bởi vì nhắm mắt, nên những giác quan khác sẽ cảm nhận thật rõ ràng. Vừa rồi sợ quá nên không cảm thấy, gió đầu xuân phà vào mặt lại dễ chịu như vậy, Đường Vũ Định trong lòng cảm thán một tiếng, nét cười không khỏi hiện lên trên mặt....

Người ngồi phía sau tính cách dễ chịu nhưng luôn làm hấn tức điên. Bất quá có một điểm Trương Phàm hết sức hài lòng, Đường Vũ Định kia chính là không giống nữ sinh, ngồi phía sau la hét om sòm. Về phần đôi tay đang ôm hông mình, cái loại tín nhiệm cùng ý lại này, xem ra cũng không khó chịu lắm

Hai người trầm mặc một hồi, Trương Phàm cảm giác được có thứ gì đó dựa vào lưng mình. Căn cứ vào vị trí suy đoán một lúc, đại khái là đầu của Đường Vũ Định, Trương Phàm nghĩ thầm người này thật sự là càng ngày càng quá đáng, thậm chí ngay cả dựa đầu. Vậy mà khéo miệng vẫn giương lên hỏi “Thế nào, thoải mái à?”

“ ... ”

“Còn thấy sợ không?”

“ ... ”

Trương Phàm vắn ga, trên đường cái xe ngày càng ít, tốc độ xe cũng vì thế mà nhanh dần. Trương Phàm một bên cong người lại một bên nhìn phía trước, hướng về phía sau đặc ý nói “Bây giờ tôi đi hết tốc độ, cậu suy nghĩ kỹ lại xem có ổn không, nói sợ là nhận thua, chúng ta trở về nhất phách lưỡng tán(*), tôi sẽ không miễn cưỡng cậu...”

(*Nghĩa là để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao)

“ ... ”

Đậu xanh rau má, không nói là có ý gì...

Trương Phàm nóng giận thả tốc độ xe chậm lại, sau đó cẩn thận từng li từng tí mà quay đầu lại nhìn thoáng qua...

“ ... ”

Không tin được, hấn trừng to mắt....

“ ... ”

Con mẹ nó!

Trương Phàm một cước phanh xe lại, đem xe máy dựng bên đường, tháo mũ bảo hiểm xuống nhìn sang

Cổ hận không thể quay 180°, bất quá góc nhìn này cũng đủ rồi —— Tiểu Đường đồng học tựa lên người hấn, thở đều đều....

“... Đây!” Trương Phàm bực mình mà rống lên một tiếng

Giọng to bao nhiêu thì dùng hết bấy nhiêu, Đường Vũ Định nhú mũi, đem mặt tại phía sau lưng Trương Phàm cọ cọ, lăm bằm nói gì đấy. Sau đó thay đổi tư thế cho thoải mái một chút, lại bắt động. Suốt toàn bộ quá trình, mắt không mở ra một tý nào

Lúc này Trương Phàm sưng sốt cả buổi cũng không biết làm gì, một bụng dầu hỏa đã dâng lên đến cổ, lập tức muốn bộc phát lại không nghĩ rằng sét đánh một cái ầm liền trở về. Cái cảm giác nửa vời này, không biết nên làm biểu hiện gì mới đúng

Đường Vũ Định trong mộng cũng không quên dặn dò “Có gì không hiểu cứ hỏi tôi”

Bình thường nghe câu này khiến nội tâm Trương Phàm ngũ vị tạp trần(*), tên ngu ngốc này. Hai ngày nghỉ lại quán lấy mình học tập, lại rảnh rỗi mà sửa bài tập cho hấn, khẳng định một muốn chết rồi a...

(*5 vị chua, cay, đắng, mặn, ngọt trộn lẫn vào nhau, ý nói trong lòng rối bời)

Người nào đó xoắn quýt một hồi, cuối cùng vẫn là đội mũ bảo hiểm lại, vắn ga chạy chậm chậm trên đường. Thả chậm tốc độ, hướng về phía nhà hấn mà đi

...

Khi Đường Vũ Định tỉnh dậy sắc trời đã xám xịt, đầu gối một trận tê nhứt, sau đó mới hoạt động....

Sức nặng trên người bỗng giảm đi, phía sau lưng cảm thấy giở thoải man mát, Trương Phàm xoay người lấy tay đầm đầm lưng “Tỉnh?”

Đường Vũ Định nhìn chung quanh một lần, mới phát hiện bọn họ đã dừng trước cửa nhà Trương Phàm “Ách, hình như tôi ngủ lâu lắm?”

Trương Phàm tức giận hỏi trở về “Cậu nghĩ sao?”

Đường Vũ Định nở nụ cười nịnh nọt “Tại vì kỹ thuật lái xe của cậu vô cùng tốt, không ngờ ngồi xe máy lại thoải mái như vậy”

Chỉ số thông minh của người này hẳn đúng là với không tới, vuốt mông ngựa lại có thể vỗ chuẩn như vậy. Trương Phàm đắc ý giương lên cái cằm “Hừ”

Đường Vũ Định nhảy xuống xe, đeo cặp sách đứng trước mặt Trương Phàm, ánh mắt sáng ngời thoáng né tránh “Cái này... Cậu cởi quần áo ra đi”

“...” Trương Phàm tưởng mình nghe nhầm “Hả?”

Đường Vũ Định đỏ mặt lập lại một lần nữa “Cởi quần áo ra đi”

“... Này! Đang ở ngoài đường a, cậu điên rồi! Tại sao tôi phải cởi quần áo chứ, cởi làm gì? Biến thái!”

Đường Vũ Định bị rống được có chút sững sờ, nhìn Trương Phàm hỏn hển thờ mà vô tội nói “Tôi không cần thận chảy nước miếng lên áo cậu, tôi chính là muốn đem áo về nhà giặt sạch sẽ. Cái này.... Nếu không thì vào nhà hãy cởi?”

“...”

Trương Phàm mới không dám thừa nhận khi này ánh mắt hắn nhìn cậu như nhìn một món đồ kỳ quái

7. Chương 7

Kế hoạch của Trương Phàm lại thất bại, vì vậy sáng ngày nghỉ thứ hai bị đánh thức, mở cửa thấy Đường Vũ Định, hắn cũng chẳng còn ngạc nhiên

Lúc này Đường Vũ Định mang theo điểm tâm đến, lúc Trương Phàm mở ra, bên trong là cháo và bánh bao còn nóng hổi

“Đều là mẹ tôi làm đấy, cậu nếm thử xem”

Mẹ hắn đã đi từ lâu, công tác trên núi bẻ bọn công việc, Trương Phàm thật lâu đã không ăn bữa sáng. Dạ dày đã sớm hình thành thói quen, giờ cũng đành húp miếng cháo trước ánh mắt mong đợi của Đường Vũ Định “Àn, cũng không tệ lắm”

Ngay khi cháo chạm đầu lưỡi, Trương Phàm phát hiện hương vị thật không tệ, vì vậy vốn từ ý định chỉ húp một miếng, giờ trở thành húp từng miếng

“Mẹ của cậu sáng sớm đều làm đồ cho cậu ăn a, thật hạnh phúc”

Đường Vũ Định nhìn Trương Phàm đang ngồi chống cằm ăn bánh bao, ánh mắt lóe sáng một cái, sau đó đột nhiên cười nói “Ăn nhiều một chút, ăn no sẽ có tinh thần đọc sách”

Trương Phàm “...”

Bắt đầu từ thứ Hai đầu tuần, mỗi sáng đến phòng học Đường Vũ Định sẽ đưa một hộp điểm tâm giữ ấm cho Trương Phàm. Ngày đầu tiên Trương Phàm có chút ngạc nhiên, ngày hôm sau có chút cảm động, ngày

thứ ba ngày thứ tư cũng thành thói quen. Bất quá dù bữa sáng đa dạng nhưng trong tâm Trương Phàm lại thêm một phen phiền não

Trước kia qua lại với bạn gái, họ cũng không giống Đường Vũ Dịch, ngày ngày mang điểm tâm cho hắn... Nếu Đường Vũ Dịch là nữ thì tốt rồi, cậu ta mà là nữ không chừng chính mình lại theo đuổi cậu ta, vì cái gì cậu ta lại không thể là nữ chứ?

Trương Phàm không tìm được cơ hội nào cùng Đường Vũ Dịch nhất phách lương tán(*), vì vậy dưới sự trợ giúp của Đường Vũ Dịch, hắn vốn vẹn hai mươi ngày đã ôn tập đủ bốn bộ môn Toán, Lý, Hóa, Sinh. Kiến thức cơ bản cũng nắm vững, có thể hay không ứng dụng được lại là một chuyện khác. Dù vậy Đường Vũ Dịch cũng rất hài lòng, mặc kệ Trương Phàm ngủ gật trên lớp, cũng không kêu hắn dậy

(*Ý là để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao)

Đến tiết tự học, Đường Vũ Dịch đưa cho Trương Phàm sách tập phát âm Tiếng Anh, Trương Phàm ôn ôn một chút vẫn là nhìn không được gục mặt xuống bàn

Cảm giác ngủ không được bao lâu, lại đột nhiên bị đánh thức, đại não dần dần khôi phục ý thức

“Lớp trưởng thật giỏi a, cậu còn có bản lĩnh hơn Duyệt Tuyệt Sư Thái đấy a!”

Đường Vũ Dịch nhú nhú mày “Tôi sẽ không mách với giáo sư, nhưng đây là tiết tự học, cậu nói chuyện to như vậy sẽ quấy rầy người khác”

Triệu Vũ Minh hừ một tiếng, nghiêng người ngồi lại chỗ của mình, hất cái cảm hứng bốn phía chỉ chỉ “Tôi quấy rầy ai nữa à? Bọn họ cũng không có ý kiến a, cậu cải trang thành người tốt làm cái gì?”

Triệu Vũ Minh vừa rồi nói tiếng rất lớn, thế nhưng mà nhìn vị lớp trưởng “Cao quý lãnh diễm” tựa như tâm tình không tốt. Đồng học xung quanh bày ra trạng thái hóng hớt, ai cũng muốn biết chuyện gì sắp xảy ra

“Triệu Vũ Minh, cậu nói chuyện lớn trong tiết tự học là không đúng. Tiểu Dịch là lớp trưởng, quản thúc cậu là đúng!”

Triệu Vũ Minh nhìn Lâm Băng Nghiên đứng dậy, nét mặt vốn tự nhiên đang dần cứng ngắt, trong mắt nộ khí cũng dâng lên. Im lặng một chút, sau lại quay đầu sang hướng khác tránh mắt Đường Vũ Dịch, nói “Lớp trưởng rất uy phong phải không a? Tôi đây Duyệt Tuyệt Sư Thái còn không sợ, cậu tự cho mình là cái *beep* gì a?”

Đường Vũ Dịch không trả lời, người ngồi đằng trước Triệu Vũ Minh đột ngột đứng lên đập bàn hắn một cái, bứt lăn xuống đất

Trương Phàm cau mày đứng cạnh Đường Vũ Dịch nói “Cậu quấy rầy tôi được không? Mẹ nó, lão tử hiểm hoi lắm mới có mộng đẹp, cậu yên tĩnh một chút cũng không được à?”

Triệu Vũ Minh không dám tin tròn tròn mắt, hỏi “Lão tử? Cậu đập bàn tôi là có ý gì đây!”

Trương Phàm vỗ lên vai Triệu Vũ Minh một cái “Được rồi, có gì tan học nói tiếp. Yên lặng một tý, mắc công tôi đánh cậu thì thốn”

Trương Phàm nói xong thì kéo Đường Vũ Dịch đi, Triệu Vũ Minh trong lòng tức giận cũng không còn chỗ phát tiết, hừ một tiếng, cảm giận mà chỉnh lại cái bàn

Về tới chỗ ngồi, Trương Phàm vừa muốn gục xuống ngủ tiếp, Đường Vũ Dịch đã nhanh viết một tờ giấy đưa tới trước mặt hắn

“Cảm ơn”

Trương Phàm giương lên khóe miệng, đem tờ giấy nhét dưới cánh tay

Khi tỉnh ngủ lần nữa vừa vặn ngay lúc tan học, bất quá Đường Vũ Dịch không sợ chậm trễ tiến độ học tập, bắt đầu từ tuần trước, sau khi tan học Đường Vũ Dịch sẽ dành hai tiếng ra ôn tập với Trương Phàm

Triệu Vũ Minh đeo cặp sách vừa muốn ra ngoài lại bị Trương Phàm giữ lại, đợi tất cả mọi người trong lớp đi về hết, Triệu Vũ Minh mới rống tiếng hỏi “Có việc gì?”

“Ồ!!! Khí thế nhỉ?”

“Con mẹ nó, cậu là giúp tiểu tử kia cũng không giúp huynh đệ mình, còn hỏi tại sao tôi sinh khí?”

Trương Phàm hướng “Tiểu tử kia” vẫy vẫy tay, đợi người đến thò tay kéo cậu vào “A Minh, cậu ta hiện tại cũng là huynh đệ của tôi”

Đường Vũ Định kinh ngạc nhìn Trương Phàm, Triệu Vũ Minh so với cậu còn ngạc nhiên hơn. Tại lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng hấn chịu không nổi túm Trương Phàm sang một bên

“Cậu không đùa đó chứ, không phải cậu trước kia rất ghét loại như hấn sao?”

Trương Phàm nhú mày “Có à? Không nhớ rõ”

Triệu Vũ Minh hỏn hển nói “Cậu cân nhắc lại đi, dù sao có tôi thì không có hấn, có hấn thì không có tôi!”

Trương Phàm buồn cười nói “Hấn làm gì cậu? Lớn rồi vẫn còn thù dai!”

“Hấn! Hấn thông đồng với Lâm Băng Nghiên!”

“...” Trương Phàm thối dài một cách vui vẻ “Mẹ nó! Cậu chính là vô dụng theo đuổi không được người ta, đừng giận cá chém thớt, đồ lòng dạ hẹp hòi!”

Triệu Vũ Minh mặt lúc đỏ lúc trắng, Trương Phàm cười một chút rồi vỗ vỗ vai hấn “Cậu yên tâm, hấn tuyệt đối không thích Lâm Băng Nghiên đâu, đối với cậu cũng không uy hiếp gì, tôi cam đoan đấy!”

...

Đuổi xong Triệu Vũ Minh, Trương Phàm thanh thoi đi về phía chỗ ngồi, vừa phát hiện Đường Vũ Định không đọc sách, mà là đang nhìn hấn chăm chăm

“Làm sao vậy?”

“Cậu vừa nói chúng ta.... là huynh đệ?”

“Đúng vậy”

Đường Vũ Định thoáng cái nở nụ cười, con mắt lóe sáng sáng “Lần đầu tiên cậu tốt với tôi như vậy, tôi gọi cậu là “ca” được chứ?”

Trương Phàm sửng sốt một chút: không cần, không cần như vậy a!

Bất quá nhìn ánh mắt chờ mong của Đường Vũ Định, hấn vô ý thức mà gật đầu

“Được”

“Ca”

Đường Vũ Định cười híp cả con mắt, Trương Phàm không nghĩ tới chính mình chỉ thuận miệng nói một câu đã làm cậu ta cao hứng đến vậy. Nhìn bộ dạng cậu ta hiện giờ xem, thật muốn xoa xoa đầu cậu, vì vậy hấn cũng tuân theo tự nhiên mà nói “Tốt, về sau phải kêu tôi là ca ca. Tôi đây gọi cậu cái gì cũng được, ngoại trừ Tiểu Định...”

Cái ả đàn bà Lâm Băng Nghiên kia gọi cậu là Tiểu Định a!

Trương Phàm nghĩ nghĩ, đột nhiên nói “Gọi cậu là Đường Đường a!”

Đường Vũ Định khó xử nhú nhú mũi “Được, nghe rất ngây thơ a”

Trương Phàm “...”

Chính mình bị người nhỏ hơn hai tuổi gọi là ngây thơ...

Trương Phàm hơi phiền não mà thỏa hiệp “Được rồi, tôi cũng gọi cậu Tiểu Định vậy...” Mẹ, mình có phải đặc thù hóa quá hay không a?

Đường Vũ Định nhu thuận gật đầu

Hai người ở chung lâu như vậy, khó lắm mới có được không khí tốt như vậy. Trương Phàm chớp mắt, đột nhiên một ý nghĩ vụt qua trong đầu hắn. Trước khi hắn nhận ra, thì hắn đã mở miệng hỏi rồi

“Tiểu Dịch, cậu cảm thấy làm đệ đệ của tôi rất tốt sao?”

Đường Vũ Dịch thận trọng gật đầu, còn chứng minh mà hô một từ “ca”

Trương Phàm nhất cổ tác khí(*) “Chúng ta vẫn duy trì quan hệ này a, về sau cậu sẽ gặp được người cậu thích, tôi thì sẽ đi tìm bạn gái. Cậu xem, hai nam nhân thì sao có thể...”

(*Ý chỉ không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối)

Đường Vũ Dịch kinh ngạc cắt đứt câu nói của hắn “Ca muốn tìm bạn gái sao?” Đột nhiên nghĩ tới người kia cùng lời mình nói, chính mình còn đồng ý loại sự tình này, sững sốt một chút. Có chút khẫn trương nhìn Trương Phàm “Ca có thể không dừng tìm bạn gái?”

Trương Phàm nhìn ánh mắt chờ mong của Đường Vũ Dịch, đột nhiên có chút không đành lòng, không muốn cậu thất vọng.... Thế nhưng vấn đề này, hắn không thể thỏa hiệp a!

“Hiện tại không tìm, về sau cũng phải tìm, cũng không thể cùng một nam nhân ở cùng một chỗ cả ngày a...”

Thế mới lại

Đường Vũ Dịch có chút bi thương, ánh sáng trong mắt chợt dập tắt “Ca, ca thật sự nghĩ vậy sao? Em mỗi ngày bên ca... như vậy không tốt sao?”

“...”

Đậu xanh rau má, cái định mệnh....

Cái không khí này, cái nét mặt này...

Trương Phàm thở dài “Chuyện này, tôi hiện giờ sẽ không tìm, vấn đề này chúng ta bàn sau vậy”

Đúng là.... mẹ nó!

8. Chương 8

Vụ việc Đường Vũ Dịch trở thành huynh đệ của Trương Phàm rất nhanh được truyền đi, dù rằng trước đó họ đã đánh nhau như hình với bóng. Thời điểm hai người cùng nhau xuất hiện, những người xung quanh đã có cái nhìn khác về họ. Có không tin, có nhiều chuyện, còn có không đành lòng, nhưng vẫn cam chịu, thu móng vuốt sắt vào bên trong. Trương Phàm rất thích giới thiệu Đường Vũ Dịch với bạn bè. Trừ lúc hai người đi học, mỗi khi Trương Phàm ra ngoài gặp bạn gặp bè đều dẫn theo Đường Vũ Dịch. Tới tuổi này rồi, cũng không dễ mang thù, hơn nữa Đường Vũ Dịch không đụng chạm gì họ. Mọi người thấy thái độ thân thiện của Trương Phàm đối với Đường Vũ Dịch, coi như không thấy gì, đồng thời cũng không tìm vị lớp trưởng nào đó mà gây chuyện

Điện hình là Triệu Vũ Minh

Trong buổi sinh nhật của một người anh em, Trương Phàm hẹn mọi người chờ ở khách sạn. Rồi nghĩ ý muốn chính mình đi mua bánh

Đường Vũ Dịch dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn, ý nói nói Trương Phàm hãy mang cậu theo. Nhưng không hiểu sao rất nhanh ánh mắt đó lại rút về, cậu chỉ nhìn hắn cười trấn an rồi quay đầu đi

Đường Vũ Dịch có tính cách hướng nội, mới đầu sẽ cho người ta cảm giác lãnh đạm, nếu mang cậu đến gần với mọi người hơn thì.

Nói là nói vậy, lúc hắn rời khỏi khách sạn, không có tiểu hài tử kể bên, trong lòng có chút mất mát.

Đường Vũ Định cô đơn ngồi trong một đám người, không biết nói gì chỉ cúi đầu, cố gắng giảm bớt đi sự tồn tại của mình. Một đám nói nói cười cười, đột nhiên Triệu Vũ Minh hô một tiếng “Không phải di động Trương Phàm sao? Tên kia đi đâu mà không mang theo a?”

Đường Vũ Định trừng mắt nhìn, giống như túm được cái cổ, nở nụ cười, cầm lấy điện thoại nhấn tin.

Tiếng chuông báo tin nhắn đột ngột vang lên, Triệu Vũ Minh nghiêng đầu nhìn điện thoại Trương Phàm. Ai ngờ nhìn thấy tên người gửi liền ngây người, sự tò mò chiến thắng đạo đức, hắn mở khóa rồi nhấn đọc tin.

“Ca, anh quên mang theo điện thoại”

Cái này.

Triệu Vũ Minh cầm di động, kinh ngạc nhìn người gửi tin—

“A, tôi, tôi.”

Đường Vũ Định vừa nhận ra mình đang làm một chuyện hết sức ngu ngốc, mặt thoáng đỏ lên, ngượng ngùng như tiểu bạch thỏ

“Ha ha ha, Đường Vũ Định, cậu chọc cười chết tôi rồi.” Triệu Vũ Minh nhin không được, cầm di động cười to

Sau đó, việc này được Triệu Vũ Minh làm chuyện cười đến tận vài ngày, rất nhanh cả lớp đều biết: Vị lớp trưởng “Cao quý lãnh diễm” của bọn họ là một tên ngốc

Vậy là những lần tụ họp đi chơi, rất tự nhiên mà rủ Đường Vũ Định đi cùng. Bởi vì bạn nhỏ Tiểu Đường luôn khiến cho họ một phen thích thú

Ví dụ như.

Một đám xúm lại đánh Poker, Đường Vũ Định trên tay có con K Cơ, cậu thấy không thấy ổn với con này. Một người thuộc đội nhà rút ra một con 2 Rô “Có ai cần không?”

Bạn học Tiểu Đường mang ra con 2 Bích, vẻ mặt anh dũng mà đánh gậy “Cậu đừng cướp, cái này của tôi”
“”

Mọi người trầm mặt một lúc, sau đó thì bùm nổ, cười vang

Vừa rồi cướp bài, người kia rút lại con 2 Rô của mình, nín cười nhìn Đường Vũ Định “Hảo, tôi không giành, của cậu, của cậu hết...” Trương Phàm nghe xong kí đầu người kia một cái, rốt cục nín không được mà cười vang

Lại tiếp tục, lúc chơi trò sát thủ, hễ đến khi Đường Vũ Định được làm sát thủ, cậu vĩnh viễn chỉ giết một người- Trương Phàm

Có một lần, một người bạn nhin không được, mở miệng nói “Tiểu Định, cậu sao cứ giết Trương Phàm hoài vậy, đổi người đi”

Đường Vũ Định có chút bất đắc dĩ, nơi này chỉ có Trương Phàm là thân với cậu, nếu giết người khác, lỡ làm người ta mất hứng thì sao....

“Tôi có thể giết ai a?” Bộ mấy người nguyện ý để tôi giết sao?

Câu hỏi này khiến mọi người im lặng, dở khóc dở cười mà nói “Nhiều người như vậy, cậu muốn giết ai thì giết a! Bộ trong mắt cậu chỉ có Phàm Tử thôi sao?”

Lời này vừa nói ra, những người bên cạnh không nghĩ tới liền ồn ào

Ai cũng có thể giết. Đường Vũ Định nhìn nụ cười “bao dung” của mọi người, cũng ngu ngốc ha ha cười theo

Thế mà ánh mắt Trương Phàm bỗng thẹn thùng.

Giữa tiếng cười nói nhộn nhịp, Trương Phàm vừa phiền não— vừa tự hào— cũng vừa hạnh phúc. Cái cảm giác cảm xúc ngổn ngang này, cuối cùng vẫn là nở nụ cười sảng ái: Mẹ nó, tiểu hài tử này sao cứ thích đánh người.

Ồn ào vui chơi coi như là phần thưởng cho những ngày học mệt mỏi, cứ quăng việc học ra sau đầu, giả vờ không để ý mà quấy hết mình. Vậy mà, sự thật vẫn mất lòng, kỳ thi thử rất cuộc cũng đến

Một tuần nữa bắt đầu kỳ thi thử, giáo viên chủ nhiệm đưa ra yêu cầu đến công viên chụp ảnh tốt nghiệp. Hiện tại đang là đầu xuân, hoa lá đều đua nhau khoe sắc. Có nhiều khu vực cảnh vô cùng đẹp, về một góc độ nào đó cũng là để tụi học trò thả lỏng tinh thần trước khi thi

Mỗi người được chụp ba tấm ảnh, một là chung với lớp, một là cá nhân, còn lại là muốn chụp với ai thì chụp. Những bạn có quan hệ tốt, số lượng người không xác định. Trừ bỏ ảnh chụp chung với lớp, hai tấm còn lại có thể tự do tùy thích

Giáo viên chủ nhiệm vừa nói xong, bả vai Đường Vũ Định bị vỗ một cái. Lâm Băng Nghiên không biết từ khi nào đã đến gần “Tiểu Định, chúng ta chụp chung đi!”

Đường Vũ Định theo phản xạ quay đầu nhìn Trương Phàm, trông thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hắn khi nhìn hai bọn họ

Tại sao con nhỏ này luôn xuất hiện bên cạnh Đường Vũ Định vậy?

Cổ đột nhiên bị chụp, vừa vặn quay lại nhìn, ra là Triệu Vũ Minh. Hắn cười hì hì ôm lấy tay Trương Phàm “Lão tử muốn chụp hình chung với cậu a, bỏ cái bọn kia đi. Đến đến đến, Tiểu Định, chụp hình chung nào!”

Lâm Băng Nghiên không kịp phản ứng, đứng trợn tròn mắt. Không đợi cô mở miệng, đám anh em Trương Phàm thấy vậy cũng xông tới, từng người từng người bỏ nhào lên người hắn “Tôi nữa, tôi nữa, đừng chỉ biết nghĩ cho mình a.”

Cùng nhau vui chơi như vậy, vẫn là chịu không nổi bọn họ, Đường Vũ Định cúi đầu chui ra ngoài. Quay lại thấy Trương Phàm bị một đám người bám, khó khăn lắm mới lộ ra gương mặt, biểu tình mất kiên nhẫn, khóe miệng cười bất đắc dĩ. Đường Vũ Định đột nhiên có điểm hâm mộ

Mối quan hệ của ca ca thật tốt, không giống mình

“Tiểu Định, cậu thân với họ lắm à?”

Lâm Băng Nghiên nhìn cái đám loi nhoi kia, có điểm khó chịu.

Đường Vũ Định dời tầm mắt, vui vẻ nói “Bọn họ rất tốt”

“Không nhìn ra a.” Lâm Băng Nghiên bĩu môi, dường như nhớ tới gì đó, ánh mắt sáng lên, kéo tay Đường Vũ Định đi “Mau, mau, ngay lúc này! Tụi mình tìm giáo viên chủ nhiệm đăng ký chụp ảnh”

Đường Vũ Định nhất thời không biết nên làm gì, ngần ngại bị Lâm Băng Nghiên kéo đi, đến khi ý nghĩ cậu quay về... là lúc nhớ tới người nọ. Bả vai bị một người nắm lấy

“Đi đâu vậy?”

Đường Vũ Định quay đầu, là Trương Phàm, ánh mắt ánh lên nét cười “Ca, anh rất cuộc cũng ra rồi”

“.”

Trương Phàm không nói gì, sắc mặt xụ xuống

Đường Vũ Định nhìn theo hướng ánh mắt của Trương Phàm. Ách.

Đường Vũ Định rút tay bị Lâm Băng Nghiên nắm về “Đợi tởm một týt”

Lâm Băng Nghiên gấp gáp dậm chân “Tiểu Định, đừng nói cậu đổi ý chứ, cậu đã答应 rồi mà!”

Đường Vũ Định có chút ,cậu đồng ý khi nào a?

“Tớ với ca ca chụp chung, khi nãy trên đường đi hai người chúng tớ đã bàn rồi”

Trương Phàm thấy Đường Vũ Dịch nói dối, cũng không biết cảm thấy thế nào, khoe miệng cứ thế giương lên

Đôi mắt Lâm Băng Nghiên thoáng thất vọng, cắn môi do dự, cuối cùng hạ quyết định “Được rồi, cho cậu ta chụp với hai chúng ta là được”

Mẹ nó. Cái con này.

Trương Phàm run run một lát, cố nhịn không mắng người

Cuối cùng kế hoạch chụp hình chung cũng không thực hiện được, nguyên nhân bởi vì các vị huynh đệ ruột thịt Nhất Bang đã đuổi theo Trương Phàm. Ấy da, tuy nhiên người mà nhóm này nhắm vào không phải Trương Phàm, mà là Đường Vũ Dịch.

Cậu không thích chụp với chúng tôi? Chúng tôi có nói chụp với cậu đâu, chúng tôi là tới tìm Tiểu Dịch a!

Cuối cùng, Đường Vũ Dịch chụp ảnh chung với chín người, tiểu hài tử đứng giữa. Lần đầu tiên có nhiều bạn bè như vậy, đôi mắt híp tít lại, cười thật vui vẻ

Lâm Băng Nghiên— một nữ sinh đứng giữa đám con trai, không cam lòng mà bĩu môi. Trước khi bấm máy, vẫn cố xích lại gần Đường Vũ Dịch, nở ra nụ cười đẹp nhất

Bọn Nhất Bang coi như làm cảnh, không quan tâm

Thế Trương Phàm đâu rồi?

Trương Phàm nhìn Đường Vũ Dịch, rất khó chịu.

Còn cười, kế hoạch chụp ảnh con mẹ nó bị phá, cậu còn cười? Thoạt nhìn cao hứng chưa kìa

Chụp hình xong, ánh mắt ai cũng nhìn vào ống kính, chỉ riêng ánh mắt Trương Phàm là đặt lên người Đường Vũ Dịch

9. Chương 9

Đối với kỳ thi thử này, Trương Phàm cũng chẳng để ý gì

Lúc này cũng vậy, ngày hôm nay chính là ngày hết sức quan trọng đối với mọi người. Nhưng với Trương Phàm, buổi sáng hôm nay so với ngày thường không khác gì mấy

Đồng hồ báo thức vang lên ba lần mới chịu rời giường, vội vàng lái xe đi học, vừa chạy vừa vuốt vuốt lại tóc mình

Từ lâu đã phân phòng, chính là dựa theo thành tích trong lớp mà phân. Thí sinh đứng hạng nhất sẽ là phòng số 1 rồi cứ dần dần mà hạ xuống

Trương Phàm lấy phiếu dự thi ra, nhìn số phòng của mình rồi ngo quay kiểm tra. Lúc đứng trước cửa thì sững sờ

“Sao em ở đây?”

Đường Vũ Dịch tay cầm một bao thức ăn “Biết ngay là anh đến trễ mà, cũng không thể đến nhà anh được. Liên mua mấy cái bánh bao, ăn lệ đi, cũng sắp bắt đầu giờ thi rồi”

Trương Phàm nhận lấy, nhìn nụ cười của Đường Vũ Dịch không hiểu sao lại thấy vui hơn nhiều, nhin không được mới mở miệng khuyên “Biết sắp đến giờ mà còn chạy tới đây, còn lấy có mua bánh bao” Phòng số một cách nơi này hai tầng lầu

Đường Vũ Dịch đã quen bị mắng, một chút mất hứng cũng không thấy “Ca, thi tốt. Thi xong rồi, em mời anh ăn trưa”

Còn nói vậy nữa. khóe miệng Trương Phàm khẽ nhếch lên, làm bộ cắn miếng bánh bao để che giấu đi, ừ hử vài tiếng “Biết rồi, dài dòng quá, về phòng thi đi”

Đường Vũ Định ngu ngốc cười cười, gật đầu, rồi xoay người chạy đi

. Người kia vừa chạy đi, lòng Trương Phàm lại trùng xuống, bánh bao trong miệng mất hết gia vị

Còn không đợi hẩn cắn miếng thứ hai.

“Em quay lại làm gì a?”

“Ca, đừng cảm thấy áp lực, không cần biết anh thi như thế nào, em cũng sẽ rất vui, bởi vì em đã nhìn thấy được sự cố gắng của anh”

Vừa nói xong, tiểu hài tử xấu hổ mà quay lưng chạy đi mất, bỏ lại Trương Phàm đang ngây ngốc gặm bánh bao

Trời đất minh giám, hẩn khi này rất thoải mái!

Nhưng mà giờ. Con mẹ nó lo lắng quá!

Đột nhiên nghe cậu ta nói, hẩn cũng không thể vô tâm mà xem như không có gì a?

Trương Phàm nhìn xuống bọc thức ăn còn nóng hổi đang cầm trên tay.

Chạy 10km hai chân run rẩy không ngừng, buổi sáng thứ Bảy vừa mở cửa liền thấy nụ cười chói sáng, ngủ gật đằng sau motor của mình, mỗi sáng đều mang bữa sáng cho mình.

Ca, đừng cảm thấy áp lực, không cần biết anh thi như thế nào, em cũng sẽ rất vui, bởi vì em đã nhìn thấy được sự cố gắng của anh

“. Đồ ngốc”

Trương Phàm cười toe toét đi vào phòng thi, đây là lần đầu tiên hẩn thích đi thi như vậy

Được, vì người hầu bé nhỏ của hẩn, quyết tâm một lần cũng không chết người a!

Thi thử trong vòng hai ngày, lúc hai người ở bên cạnh nhau, Đường Vũ Định chưa bao giờ lười chuyện thi cử nói với hẩn, cho Trương Phàm một không gian thoải mái

Lúc trước sau khi thi xong, cả người thật mệt mỏi. Lần này, vừa bước vào phòng thi liền cảm thấy ý chí sục sôi. Sau hai tiếng đồng hồ, dù so với trước tốt hơn nhiều, cũng không bỏ trống nhiều chỗ, hơn nữa nhờ có cậu nhóc rèn luyện, nên những câu cơ bản cần nhớ đều thuộc nằm lòng. Thế nhưng, sau khi làm được phần chính— sẽ có thêm một câu hỏi phụ, đây là phần nâng cao, Trương Phàm liền không hiểu

Trong lòng oán hận không thôi: Điều Ti nghịch tập(*) căn bản không hề đơn giản, truyện cổ tích đều gạt người!

(* Ý là tập kích)

Ngày mai thi Anh Văn là xong. Sáng thi, chiều nghỉ, ngày hôm sau đi học bình thường

Buổi chiều, Đường Vũ Định dù là người ham học cũng không mệt dầy mà kéo Trương Phàm đi học thêm. Vì thế rất tự nhiên nói chuyện sau khi thi với Trương Phàm

“Ca, anh muốn đi đâu?”

Lúc ra phòng thi Trương Phàm có điểm không vui, nghe Đường Vũ Định hỏi, nhịn không được nở nụ cười “Em bị anh làm hỏng mất rồi, chưa gì đã muốn đi chơi” Chính hẩn cũng không biết, ánh mắt bây giờ hẩn nhìn Đường Vũ Định thập phần ôn nhu sủng ái

“Ha ha”

“Hay là đi hóng gió a, em sẽ không ngủ nữa đâu, chứng minh sự lợi hại của anh cho em thấy a”

“Được, chắc chắn không ngủ nha”

Đường Vũ Định nở nụ cười ầm ập mang theo vẻ ngượng ngùng, Trương Phàm đưa tay nhéo nhéo mặt cậu.

Hai người quăng cặp sách lên giường, lần trước Trương Phàm nhất quyết đòi chở Đường Vũ Định là muốn chinh cậu một phen, bây giờ là muốn khoe tài năng, muốn cho tiểu hài tử thấy được sự lợi hại của mình

Tuy nhiên, lúc đang đi, Trương Phàm lại thoảng do dự, vô thức mà thả chậm tốc độ. Thế nhưng chậm quá lại sợ mất mặt, cũng không thể nhanh quá— lỡ như dọa Đường Vũ Định thì sao

Xe motor vẫn giữ nguyên tốc độ không nhanh cũng chẳng chậm chạy vù vù trên đường cao tốc ở ngoại thành, gió thổi tóc bay nhẹ nhàng. Đường Vũ Định nhìn cây mù tạc dài trải dài bên đường, vui vẻ cười đến híp mắt

“Ca, thoải mái quá”

Hơi thở Đường Vũ Định phả lên cổ, tiếng gió bên tai lớn như vậy, nhưng lại giống như giọng nói kia luẩn quẩn bên tai hắn, nhẹ nhàng, ôn nhu. Tim Trương Phàm đập thình thịch, sau đó bỗng nhiên bùm bùm nhảy loạn

“Ba mẹ quản em rất chặt. Họ có nói chỉ có thành phân đầu gấu mới chạy xe motor không?”

Đường Vũ Định suy nghĩ, gật đầu “Có nói a”

“ ” Trương Phàm bực bội, nói dối một chút không được sao

“Chỉ là bây giờ em thấy thoải mái lắm, phi thường thoải mái. Ca, chạy nhanh lên a” Đường Vũ Định nhắm chặt hai mắt thả lỏng cơ thể, bàn tay không biết từ khi nào đã vô tình ôm lấy thắt lưng của Trương Phàm

.

Đây không phải là lần đầu tiên. Nhưng giờ đây, não Trương Phàm lại bùm một tiếng, giống như có gì đó rơi xuống

Đi chơi suốt cả buổi chiều, Tiểu Đường đồng học rốt cuộc vẫn là thất hứa— ánh mắt lim dim, rồi ngủ thiếp đi khi nào không hay

Sau đó, trời dần tối, gió có phần lạnh hơn. Trương Phàm sợ người đằng sau cảm lạnh, ngừng xe trước một nhà hàng lẩu

Hắn nhớ Đường Vũ Định lúc trước nói thích ăn cay, đúng vậy, hắn chọn không nhầm chỗ. Đường Vũ Định vừa bước vào nhà hàng, ánh mắt liền sáng lên

Trương Phàm có điểm buồn cười: Dễ nuôi thật....

Lẩu rất nhanh được bung lên, rồi lại rất nhanh chín. Đường Vũ Định nhanh lẹ ăn một miếng, sau đó cười hớn hở. Nhà hàng không lạnh, nhưng hơi nóng từ nồi lẩu bốc lên cũng không tự nhiên lắm, Đường Vũ Định vì ăn mà bỏ bê hình tượng, quyết định tháo kính xuống luôn

Gắp một miếng thịt dê, chấm chấm nước tương, ánh mắt kia vẫn lóe sáng, ánh hào quang bên trong ấy mang nét hạnh phúc độc đáo. Hơn nữa, hơi nước cứ như sương mù, vậy mà Đường Vũ Định lại dùng ánh mắt mơ mơ màng màng nhìn Trương Phàm

“Ca, sao anh không ăn?”

“ Em, sao lại tháo kính xuống?”

Vì không đeo kính, lại cách một tầng hơi nước, Đường Vũ Định nhìn không ra biểu cảm của Trương Phàm, chỉ có thể nghe thấy thanh âm hắn mang chút kỳ lạ. Nhưng mà, cậu cũng không để ý, híp híp mắt cười “Như vậy sẽ tiện hơn, ăn cũng ngon hơn”

Thật. Thật phiền phức.

Trương Phàm hiện giờ cũng không biết làm sao, tay chân cứ như bị tê rần, mất cảm giác, một chút— lại thêm một chút tiến sát lại đôi mắt kia

Đường Vũ Định thấy có điểm là lạ, nhưng cậu cũng không làm gì, ngoan ngoãn tùy ý hẳn

Tất cả mọi cảm xúc như tụ tập lại trên ngón tay hẳn.

Trương Phàm thấy được, lông mi cậu ta thật mềm, lướt nhẹ qua tay hẳn. Có loại cảm giác không rõ tên dâng lên trong lòng.

“Ca?”

“Em, đồ ăn dính ở miệng kìa”

Trương Phàm vươn tay, ngón cái chạm nhẹ vào làn môi, dịu dàng ma xát. Lập tức một dòng điện chạy qua, hẳn nhanh lẹ rút tay lại

Đường Vũ Định chớp mắt, sờ sờ miệng mình “Hết chưa a?”

“Ồ, rồi.” Trương Phàm cúi đầu nhìn đồ ăn, không rõ biểu tình

Cơm tối thế là xong, hai người về nhà lấy cặp sách. Trương Phàm vốn định cầm cặp Đường Vũ Định, lấy xe motor chở cậu về nhà, không nghĩ tới vừa mở cửa lại gặp một vị khách không mời— Trương Bồi Sơn.

Trương Phàm chưa kịp phản ứng, Đường Vũ Định đã mở miệng chào “Chào chú ạ”

Trương Phàm xấu hổ đứng bên cửa, không biết làm sao, cứ có cảm giác như đang bị phá đám. Bình thường, Trương Bồi Sơn bắt gặp hẳn mang anh em về nhà, bề ngoài không nói không rằng, nhưng kỳ thật rất chán ghét, bày ra bộ dáng người cha nghiêm khắc rống giận, làm anh em hẳn sau đó trước khi đến nhà luôn hỏi “Ba mà có nhà không?”

Sau vài giây suy nghĩ, Trương Phàm hạ quyết định. Nếu ông già nhà mình mà dám lên mặt với Đường Vũ Định, hẳn lập tức mang người ra khỏi nhà, không thêm quan tâm tới ổng nữa

. Ai ngờ Trương Bội Sơn lại có phản ứng không ai ngờ tới, không, phải nói là thực sự làm người ta khiếp sợ

Ông già nhà hẳn giống như không thấy hẳn, nhìn Đường Vũ Định cười cười, yêu thương lên tiếng

“Tiểu Định tới rồi à? Mau mau, vào nhà nào! Ăn gì chưa, chưa thì hai chú cháu mình ra ngoài ăn! Nói đi, cháu muốn ăn gì, đừng khách sáo, cứ xem chú là người nha a.”

Trương Phàm nhìn vẻ mặt hăm hở của Trương Bội Sơn, trong lòng thầm mắng một câu: Ta kháo.

“Chú, con đi ăn với Trương Phàm rồi, con tới lấy lại cặp sách”

“Hảo hảo, ăn rồi thì ngồi xuống ăn miếng trái cây, để chú đi rửa. Hai đứa cứ ngồi xem TV đi, đừng khách sáo!”

Trương Phàm run rẩy khóe miệng, muốn ngăn chặn những hành động thái quá tiếp theo của ông già nhà mình: Con mẹ nó, tử lạnh làm gì có trái cây....

“Chú, không cần đâu. Con phải về rồi, không ba mẹ lại lo lắng”

Trương Bồi Sơn thoáng buồn rầu “Vừa mới tới liền muốn đi rồi.”

Trương Phàm “.”

“Về sau cứ đến đây chơi a, à, con chờ lát. Để chú đi thay quần áo, chở cháu về!”

Lúc này Đường Vũ Định dù muốn từ chối cũng không được. Trương Bồi Sơn nhanh như cắt, chạy về phòng thay quần áo, tựa như sợ chỉ cần chậm một giây thôi người sẽ đi mất

“Kháo, sao ông ta lại biết em?”

“. Chắc là, chắc là” Con mắt Đường Vũ Định chuyển qua chuyển lại “Chắc là lúc hợp phụ huynh có gặp qua đi.”

Trương Phàm cũng không để ý đến lời nói áp úng của Đường Vũ Địch, tỉ mỉ suy nghĩ một chút. Chuyện này cũng không có gì lạ, Đường Vũ Địch chính là bảo vật quý báu của lão giáo viên chủ nhiệm, hợp phụ huynh, đem cậu ra khoe mẽ cũng đúng

“Ông già anh chở em về cũng tốt, đỡ phải ngồi motor hứng gió” Ông già mình không ghét Đường Vũ Địch, thậm chí là rất thích, dù trong lòng hắn thấy có chút lạ nhưng vẫn hết sức kiêu ngạo, tự hào

Xem, Tiểu Địch của hắn a, người gặp người thích

Đường Vũ Địch cười, chớp chớp mắt “Thực ra em thích ngồi motor hơn”

“ ”

Nụ cười dần xuất hiện trên mặt Trương Phàm, mọi thứ cứ như một thước phim quay chậm, đáy lòng cứ như nở hoa

Người gặp người thích, hắn thì sao a?

Thực thì, không biết tự khi nào, đã trót yêu cậu ta rồi

10. Chương 10

Từ nhỏ tới lớn, Trương Phàm không phải loại người thích mấy cái nghệ thuật trong sáng (ngôn tình, phim Hường Quắc... =))). Vì thế, hắn chỉ dùng nửa buổi tối ổn định lại tinh thần, thời gian còn lại là nhớ đến về mặt tươi cười của ai kia

Hắn nghĩ, nếu cả hai thích nhau, chuyện gì cũng trở nên thật đơn giản

Về phần Đường Vũ Địch là nam nhân. Cũng không thể đem cậu nhét lại vào bụng mẹ a, đành chấp nhận sự thật vậy

Đường Vũ Địch chính là Đường Vũ Địch. Trương Phàm cũng thử tưởng tượng, nếu Tiểu Địch mà là con gái, lông mi cong hơn một tý, vóc dáng thanh mảnh hơn, dù là có thay đổi, nhưng mà cũng không còn là cậu nữa

Cứ như bây giờ là tốt rồi, Đường Vũ Địch của bây giờ, là hoàn hảo nhất

Nhưng tình yêu như hoa hồng, nếu quyết định hái nó, phải chuẩn bị tinh thần. Hoa hồng không những có vẻ đẹp và hương thơm, nó còn mang gai nhọn khiến người bị thương

Trương Phàm lần đầu động tâm, ngày hôm sau đã bị gai đâm rồi

Mới sáng vào, giáo viên Tiếng Anh khí thế hùng hục bước vào, tuyên bố một tin tức tốt.

Trường muốn chọn ra bốn học sinh xuất sắc tham gia cuộc thi giao tiếp trên toàn quốc. Thời gian gấp rút, hai tuần sau sẽ đi thi, theo lý thuyết, chuyện bây giờ nên chú tâm là thi Đại Học. Nhưng mà hiệu trưởng rất coi trọng cuộc thi này, nhất quyết phải giành được ba giải thưởng lớn về. Vì thế cấp dưới phải ra trận, chọn những học sinh xuất sắc của trường tham gia

Giáo viên Tiếng Anh cười toe toét “Lớp ta có hai học sinh được chọn. Đường Vũ Địch và Lâm Băng Nghiên, giải nhất phải thuộc về hai em, thêm một cái giải ba, cố mà đem giải về. Quá trình chuẩn bị là hai mươi ngày, cô tin tưởng vào hai em, sẽ không vì chuyện này mà ảnh hưởng đến thành tích trên lớp”

Tin tức vừa phát ra, Trương Phàm cứ theo thói quen mà tự hào

Thấy không, Tiểu Địch của hắn rất giỏi a

Chỉ là sau đó hắn mới biết, chuyện này có chỗ nào đó không đúng lắm.

“Tiểu Địch, trưa nay tại mình ăn trưa cùng nhau, bàn về kỳ thi một chút”

“Tiểu Địch, buổi tối tan học về cùng nhau đi. Chúng ta rèn luyện cách phát âm!”

“Tiểu Địch, cô giáo nói tiết tự học mỗi ngày, chúng ta có thể không lên lớp, đi tới thư viện tự ôn bài”

Tiểu Địch, Tiểu Địch, Tiểu Địch.

Mẹ nó!

Suốt một ngày, hề có thời gian rảnh là Đường Vũ Địch bị con nhỏ đó lôi đi, nói chuyện với Trương Phàm chưa được vài câu. Lúc tan học, con nhỏ đó lại tới đây, Trương Phàm rốt cuộc nhịn không được, phát hỏa

“Em muốn cùng với cô ta?”

Đường Vũ Địch thấy Trương Phàm tức giận, không biết phải làm sao “Em.”

“Em muốn về với cô ta hay là anh?”

Lâm Băng Nghiên cũng không vừa “Cậu nổi nóng cái gì!”

Mẹ! Nổi nóng cái gì? Đây là chuyện người tình-tôi nguyện!

Trương Phàm xách cặp, bực tức đá vào cái bàn, đi ra ngoài. Mẹ nó, nói thích tôi, mà không nhìn ra được tôi đang tức giận sao? Còn ngốc ở đó, sao không đi theo đi, mẹ nó mẹ nó mẹ nó.

Bước tới cửa hần đột ngột quay đầu, hung ác trừng mắt với Đường Vũ Địch còn đang ngây ngốc “Rốt cuộc có đi hay không!”

Trương Phàm yên lặng nhìn Đường Vũ Địch, nếu nhìn kỹ sẽ biết, trong ánh mắt kia ngoài tức giận sẽ có vài tia mong chờ...

Nói không đi đi, ta giết người.

“Rồi rồi” Đường Vũ Địch cầm cặp, bước theo sau

.

Trương Phàm vênh vác đi phía trước, Đường Vũ Địch chầm chậm chạy theo sau

“Ca, sao anh lại tức giận?”

Trương Phàm hừ một tiếng “Mấy ngày nay, chắc em vui lắm nhỉ?”

“Không có biện pháp a, trường yêu cầu mang giải về. Bài ôn thì nhiều, thời gian lại ít”

“Hừ.”

Đường Vũ Địch tội nghiệp túm lấy áo hần “Ca, cùng nhau ăn cơm a. Trưa nay không ăn cùng nhau, em ăn không nhiều cho lắm”

Đường Vũ Địch chưa bao giờ hướng hần làm nũng, đây là lần đầu tiên nhưng không ngờ lại có hiệu quả cực tốt

Lỡ tai Trương Phàm thoáng chốc đỏ lên, đi bộ chậm hơn. Về tức giận trên mặt cũng biến mất một phần, thanh âm cũng nhẹ nhàng lại “Em muốn ăn gì?”

Hai người tìm một quán gần trường — ăn uống no say. Chỉ mới bảy giờ, Trương Phàm cũng không muốn về sớm. Hôm nay hai người bọn họ nói chuyện với nhau được mấy câu đầu, vì thế đi dạo quanh trường một chút xíu, chẳng biết khi nào đã tiến vào sân bóng

Mới vừa ăn no, thật lười vận động. Trương Phàm nhìn Đường Vũ Địch chẳng có tinh thần, liền rủ cậu nằm xuống một bãi cỏ gần đó

“Nằm nghỉ đi”

“Àn” Đường Vũ Địch nhắm mắt lại, sau đó nở nụ cười “Thật thoải mái”

Trương Phàm quay đầu nhìn cậu, cũng cười “Này, đừng có mà ngủ chứ”

Đường Vũ Địch cũng quay lại nhìn hắn, nụ cười tươi như ánh mặt trời “Ca, nếu em ngủ quên, anh công em về như đợt trước được không?”

Trương Phàm nhìn chăm chăm cậu, thanh âm ấy trong vắt, tựa như nước trong hồ

“Mệt lắm a” Sau lại bồi thêm một câu “Công em”

Ánh mắt Đường Vũ Địch lóe sáng, rồi từ từ nhắm lại

Trương Phàm không phải chưa từng nói ngon ngọt với bạn gái, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thán trong lòng: Tán tỉnh cũng thật mẹ nó hạnh phúc

Hắn đột nhiên muốn đứng lên nhảy nhảy

Nhưng mà Tiểu Địch lại không cho đây là tán tỉnh a

Người ta. Người ta ngủ rồi a

Đến khi Trương Phàm nhận ra, hô hấp của tiểu hài tử đã dần ổn định, có lẽ người kia đã đi vào giấc mơ rồi. Sững lại một lát, hắn lại cảm thấy đau lòng. Tâm cứ như bị chính thuốc, nhuộm hẳn ra. Về mặt em ấy rất mệt mỏi, đặt lưng xuống là ngủ rồi, đồ ngốc

Trương Phàm trở mình, tay chống cằm nhìn Đường Vũ Địch. Hai lần trước cậu ngủ sau lưng nên nhìn không rõ, lần này rốt cuộc cũng được ngắm kỹ một lần

Cái trán xinh đẹp, lông mi dày như bàn chải nhỏ, ánh mắt luôn đủ một trạng thái, chiếc mũi đáng yêu, vừa chạm vào khiến cho người ta mê muội, còn có đôi môi đỏ hồng— môi, môi, môi.

Đột nhiên, Trương Phàm nhớ tới cái cảm xúc khi sờ lên môi của cậu vào tối qua, nghĩ là như thế, song không thể nào không chế được bản thân

Đưa tay tháo cặp kính xuống, lại nhìn gương mặt kia. Nhích tới phía trước, một chút nữa, ngày càng gần.

Trương Phàm luôn tưởng tượng đến cái cảm giác ăn tiểu hài tử này như thế nào, chắc là giống ăn kẹo đi

Hiện tại, lòng hắn lại tiếp tục giắc định, là kẹo bạc hà

Tiểu Địch của hắn giống kẹo bạc hà vậy, sạch sẽ, khoan khoái

Dù chỉ là chạm nhẹ, thậm chí hôn sâu hơn cũng không có. Trương Phàm nghe thấy tiếng tim mình đập, thậm chí hôn đầu có phải là như thế này

Từng là một học sinh quậy phá, Trương Phàm ăn cháo lười không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng, giờ đây hắn không khỏi xấu hổ: thì ra, đây là nụ hôn đầu tiên a

~.

Trương Phàm không dám để Đường Vũ Địch ngủ quá lâu, sợ gió đêm khiến cậu cảm lạnh. Lúc sau, hắn cố đánh thức cậu, Đường Vũ Địch vừa tỉnh ngủ, có điểm mơ hồ ngồi ngốc ở đó. Trương Phàm ngồi xổm xuống trước mặt cậu, cười nói “Lên đi”

Không tự giác đi đi vài bước, Đường Vũ Địch liền tỉnh lại, dựa lên lưng Trương Phàm cười ha ha “Ca, anh đang công em a”

Trương Phàm ngọt ngào, cười sủng nịch “Hừ, có bao giờ gạt em đâu”

Đường Vũ Địch cẩn thận nghĩ nghĩ “Àn, đúng là chưa bao giờ”

Trương Phàm “.”

Bất quá, công chưa bao lâu, vừa ra khỏi sân bóng liền một mạch nhảy xuống “Nhiều người nhìn, kỳ lắm”

“Kệ họ” Trương Phàm không muốn buông chút nào

Trời đã tối, bên ngoài hàng rong bắt đầu bày bán. Cả hai đi dọc theo lề đường, cũng không ai muốn về nhà sớm. Bước ngang qua một cửa hàng, Đường Vũ Định bỗng dừng lại

Đó là cửa hàng của một bà cụ, bán đồ chơi, thấy một cái vòng tay màu hồng. Đường Vũ Định cầm cái vòng lên, nhưng là lấy hai sợi, cái khóa được thắt thành hình một bông hoa, cột lại thành một cái vòng hoàn chỉnh

Trương Phàm cũng không biết, cái vòng đơn giản như thế có gì đẹp, nhưng Đường Vũ Định cứ cầm ở trên tay không buông

“Thích sao?”

Đường Vũ Định nhìn cái vòng bên cạnh, rồi giơ lên trước mặt Trương Phàm “Ca, anh nói xem, Nguyệt Lão buộc dây tơ hồng ở chân hai người yêu nhau, là đúng không?”

“A?”

“Ai, dù sao cũng là dây thôi, chắc không đúng rồi”

Trương Phàm dở khóc dở cười, đồ ngốc, tất nhiên là giả. Cái thư nhằm nhí này mà em cũng tin?

Ngồi xuống, lấy đại một cái vòng trong tay Đường Vũ Định, đeo vào cổ tay phải cậu “Cứ thử xem sao” Cười cười nhìn Đường Vũ Định đang ngây ngốc, rồi sau đó lại vươn cổ tay trái ra, cầm sợi còn lại đưa cậu, vẻ mặt tươi cười cứ như lưu manh “Đến lượt em”

.

Đường Vũ Định lâu lâu lại cúi xuống nhìn cổ tay mình, chạy theo Trương Phàm “Ca, người ta nói nam tả nữ hữu. Em sao lại mang tay phải a?”

“Đeo cho em thì cứ để đó đi, cầm tháo xuống”

“Nga. Nhưng chuyện dây tơ hồng không phải thật sao?”

“Thế không phải đã buộc ta lại với nhau rồi à?”

“Hả?”

“. Ngốc”

11. Chương 11

Mặc kệ hấn có bao nhiêu tức giận, Lâm Băng Nghiên vẫn là phải tham gia cuộc thi giao tiếp, không thể loại cô ta được

Lâm Băng Nghiên cứ một lần lại một lần mang Đường Vũ Định đi. Trương Phàm máu dồn lên đến não, bực bội bước đến đập lên bàn Triệu Vũ Minh, làm người nào đấy hoảng hồn

“Cậu làm cái gì vậy a?”

“Cậu không phải thích Lâm Băng Nghiên sao? Con mẹ nó sao không đuổi theo!” Người phụ nữ có chồng kia sao cứ quần lấy người của hấn thế không biết

Triệu Vũ Minh sững một chút rồi mới cười cười “Lão Đại, ngay cả chuyện yêu đương của tôi, cậu cũng quản à. Kệ mẹ cậu!”

Thời buổi này, thanh niên toàn giống Triệu Vũ Minh, cái loại thùng rỗng kêu to. Thích ai đều toàn nhìn gương mặt. Anh em nào đi chơi mà dẫn theo bạn gái đều vô cùng tự hào, thích thì có chút xú, còn bao nhiêu thì ai mà biết được

“Mẹ tôi ở nhà. Cho cậu từ giờ đến cuối tuần, lo mà چرا được cô ta!”

Nhưng vào ngày thứ Bảy, Trương Phàm cũng không thấy Đường Vũ Dịch đến nhà hắn

Bực bội gọi điện “Mẹ nó, cậu có theo đuổi cô ta không đấy?!”

Triệu Vũ Minh bên kia giọng ủy khuất “Tôi có hẹn mà!”

“Thế Đường Vũ Dịch đâu?”

“Tôi còn chưa nói xong, đúng là tôi có hẹn Lâm Băng Nghiên đi ăn chung. Nhưng ai ngờ chỉ thành công một nửa”

“Là sao?”

“Tôi đi, cô ấy không đi.”

“Mẹ nó.”

Trương Phàm ngắt phụp cái điện thoại, đúng là anh em tốt, mẹ nó chả nhờ được cái giống ôn gì. Phải dựa vào chính mình thôi!

Cầm lấy di động gọi điện “Em đang ở đâu?”

.

Không khí bữa cơm này thập phần xấu hổ, Trương Phàm và Đường Vũ Dịch ngồi chung, Lâm Băng Nghiên ngồi đối diện. Đường Vũ Dịch đương nhiên không thấy được tia lửa xẹt ra giữa con mắt hai người này

Cậu tới đây làm gì?

Vì sao tôi không thể tới?

Rất thích làm bóng đèn sao? Còn không mau đi!

Ai làm bóng đèn thì không biết đâu, đồ điên!

.

Tia điện tắt ngúm, hai người bực tức cuối đầu nhìn chén cơm

Trương Phàm tức giận nuốt mấy muỗng cơm, vừa nhai vừa nghĩ: Lúc này chắc con Lâm Băng Nghiên kia nghĩ mình là đồ phiền toái, chắc là bị chửi từ đầu đến chân rồi. Ày, để bụng làm gì, hắn còn không thêm để cô ta vào mắt. Đường Vũ Dịch thì sao, Đường Vũ Dịch nghĩ như thế nào, trong lòng cậu, ai mới là dư thừa? Chính mình gọi điện thoại, không nói không rằng chạy đến đây, cậu sẽ không.

Trương Phàm cau mày nhìn Đường Vũ Dịch, lại đúng lúc cậu nhóc lẽ ra nên nhai cơm— lại nhìn chính mình

Trương Phàm bị bộ dáng đáng yêu đó chọc cười, vẻ mặt thoải mái, mở miệng hỏi “Nhìn anh làm gì, bộ trên mặt anh dính gì sao?”

Đường Vũ Dịch trừng mắt “. Biết mà không lau”

Trương Phàm “.”

Lâm Băng Nghiên được một trận cười lớn

Cảm giác giống như sắp được hôn, kết quả lại bị tát. Trương Phàm thoáng run rẩy. Đường Vũ Dịch lại không chú ý nhiều đến vậy, cậu rất tự nhiên lấy tay quẹt lên mặt Trương Phàm một cái, sau đó cười “Rồi đó” Sau lại quay về ăn cơm

“”

Cả quá trình này kéo dài vài giây, nhưng tâm của Trương Phàm lại cứ như núi lửa phun trào. Chỗ được ngón tay Đường Vũ Dịch chạm qua, dù chỉ một chút nhưng hơi ấm của cậu vẫn còn đọng lại. Hành động này khiến Lâm Băng Nghiên cười không nổi

Ăn cơm xong, Đường Vũ Định nói Lâm Băng Nghiên cứ về trước đi. Cậu cũng không thích cuộc thi này lắm, chẳng qua là do giáo viên yêu cầu mà thôi. Hiện tại Trương Phàm đã tìm cậu, trong lòng cậu thật vui vẻ, lại có thêm cái cơ thoát thân

“Ca, sao anh tới đây vậy?”

“Vì sao hôm nay không đến nhà anh?”

“Em.”

“Hừ”

Đường Vũ Định có điểm áy náy “Mấy ngày nay, em bận học quá. Hay anh cứ làm xong sách bài tập em đưa, chỗ nào không hiểu, lên lớp hỏi em... em sẽ giảng lại cho anh”

Tuy bây giờ Đường Vũ Định vội vàng vàng lo chuẩn bị thi giao tiếp, nhưng vẫn không quên cho Trương Phàm học bù. Mọi thứ đều nắm rõ trong tay, nhất là Trương Phàm, không thể lơ là được

Trương Phàm nghĩ những niềm vui gần đây Đường Vũ Định mang tới cho hắn, dù có bận đến đâu cậu cũng dành một ít thời gian cho hắn. Suy nghĩ một chút, mình cũng không phải là bị bỏ mặt, trong lòng hết tức giận

“Hôm nay anh đi motor tới, có muốn hóng gió không?”

Ánh mắt Đường Vũ Định lập tức sáng lên “Được, vừa mới luyện nói và nghe xong. Thật chán chết”

.

Hai ngày cuối tuần, Đường Vũ Định đều đi chơi với Trương Phàm. Vì thế, ngày thứ Hai Lâm Băng Nghiên liền đến tìm, hai người đi chung xuống phòng giáo viên, xin một chỗ trống để ngồi học, ngay cả cơm trưa cũng không ăn

Dù Trương Phàm biết có hai người đi chung nữa, nhưng hai kẻ nào đó thế nào cũng ngồi riêng ra, trong lòng lập tức khó chịu. Giữa trưa ăn cơm cùng đám Triệu Vũ Minh, nhìn một đồng học sinh bu lại bực giảng. Thì ra giáo viên chủ nhiệm phát phiếu điểm

Đám Triệu Vũ Minh lanh chanh chen vào xem phiếu điểm. Trương Phàm không thèm xem, ngồi xuống chỗ mình, uể oải nằm vật ra đó

Cuộc thi giao tiếp khốn nạn, bao giờ mới hết a

“Oác đờ hơi? Cái luật giao thông!!”

Triệu Vũ Minh đột nhiên hét lên. Trương Phàm cau mày nhìn hắn, lại thấy Triệu Vũ Minh chạy nhanh xuống chỗ mình, nắm lấy vai hắn lắc dữ dội

“Cậu có biết mình hạng bao nhiêu không! Mẹ nó, tôi đang nằm mơ, nhất định giáo viên chấm điểm nhầm, nhất định là có vấn đề.”

“Con mẹ nó, rốt cuộc là vụ gì?” Trương Phàm chẳng hiểu gì cả

“Mười bảy! Là mười bảy đó! Cậu xếp hạng mười bảy! Trước giờ cậu toàn đứng thứ mười từ dưới lên. Mẹ nó, quánh tôi một cái cho tôi tỉnh đi.” (Mặc Mặc: Em lố lẩn rồi Vũ ạ =.=)

Trương Phàm cũng ngây người ra

Có 63 người trong một lớp

Mười bảy có lẽ không phải con số đáng kinh ngạc, nhưng với hắn mà nói.

Trương Phàm đột ngột bật dậy chạy ra khỏi phòng học, bỏ lại đằng sau tiếng la hét của Triệu Vũ Minh

Hắn phải tìm Đường Vũ Định. Hiện tại, lập tức, ngay lập tức, hắn muốn nói với cậu “Anh không khiến em thất vọng rồi nha” hoặc là “Tiểu Định, nhìn xem, vui không...”

Đường Vũ Định ăn cơm với Lâm Băng Nghiên xong trở về phòng giáo viên. Hai người kia vẫn chưa thấy về, bọn họ tranh thủ nghỉ ngơi một lát. Đường Vũ Định ngồi xuống, đem cầm đặt trên bàn, lấy tay đùa đùa cái vòng trên cổ tay

Lâm Băng Nghiên tiến lại, ngạc nhiên hỏi “Tiểu Định, vòng tay cậu dễ thương quá. Mua ở đâu vậy, chỉ tố đi”

“” Vòng tay này trông rất bình thường, dễ thương ở chỗ nào a. Không hiểu sao Đường Vũ Định lại nói dối “Mẹ tố mua đó, tố cũng không biết mẹ mua ở đâu nữa”

Lại đùa một chút, đột nhiên lại thấy không đúng, sao Lâm Băng Nghiên lại im lặng như vậy a. Đường Vũ Định quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng sững sờ của Lâm Băng Nghiên

“Cậu.”

Lâm Băng Nghiên đột nhiên rơi nước mắt “Tiểu Định, cậu nói dối, tố rõ ràng thấy Trương Phàm cũng đeo một cái giống vậy”

Đường Vũ Định thoáng chốc đỏ mặt, cậu không ngờ lại bị phát hiện như vậy.

“Tố, tố sai rồi. Để tố nói cho cậu, tụi tố mua ở một cửa hàng gần trường. Để lát tan học tố mua cho cậu, được không?”

Lâm Băng Nghiên cúi đầu nhìn cổ tay cậu “Tố muốn cái vòng trên tay cậu, cậu cho tố nha?”

“” Đường Vũ Định theo bản năng mà rút tay về, trầm mặc một lát, lại nói “Tố sẽ mua cho cậu cái giống vậy, được không?”

“Không chịu!” Lâm Băng Nghiên ủy khuất, khóc thành tiếng “Tiểu Định, chúng ta không còn là bạn nữa đúng không. Cậu dối với tên Trương Phàm kia còn tốt hơn tố. Rõ ràng tố quen cậu lâu hơn hẳn”

Lâm Băng Nghiên luôn luôn kiêu ngạo đây sao? Đứng trước mặt cậu ủy khuất khóc. Đường Vũ Định thoát chốc không biết nên làm gì “Tố.”

“Tố thích cậu! Tố thật sự rất thích cậu! Cậu không thích tố cũng không sao, cún ta sắp tốt nghiệp, tố chỉ muốn ở bên cậu thêm một lát. Tố biết tố rất phiền, thế nhưng khi tố nghĩ đến chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, thì.” Lâm Băng Nghiên nói năng lộn xộn, run rẩy rút ra cái ví, sau đó cẩn thận lấy ra một tờ giấy nhún nhúm “Lần đầu tiên, tố chủ động viết thư tình. Cậu từ chối tố, tố không ý kiến. Thế nhưng, ngày hôm sau, tố thấy nó trong thùng rác. Tiểu Định, cậu biết lúc đó tố cảm thấy thế nào không, tố. Tố lần đầu tiên đi tố tình, vậy mà.”

Tố thích cậu, có thể thử kết giao với tố được không?

Đường Vũ Định nhìn tờ giấy kia, khó xử nói “Không phải, tố vốn kẹp nó trong tập. Không hiểu sao, lúc sau lại chẳng thấy đâu. Không phải tố bỏ vào thùng rác đâu, thật đó.”

Lâm Băng Nghiên vừa thút thít vừa nhìn cậu “Thật sự?”

Đường Vũ Định gạt đầu, ai ngờ rằng Lâm Băng Nghiên lại khóc to hơn “Khốn kiếp, cậu có biết tố đau lòng lắm không.”

Dù rằng Đường Vũ Định không hiểu gì cả. Nhưng nhìn thấy con gái khóc, cậu có lẽ đã làm gì sai rồi sao?

Do dự vươn tay, vỗ nhẹ lên vai Lâm Băng Nghiên “Đừng khóc, xin lỗi cậu. Tố sai rồi, nhưng tố chỉ xem cậu là bạn thôi”

Lâm Băng Nghiên giống như đã khóc hết nước mắt, nhìn bức thư trong tay, dơ dứa đưa đến trước mặt cậu “Tiểu Định, tố biết chúng ta không thể quen nhau, bạn bè thì bạn bè. Cậu không cần phải thích tố, một mình tố đơn phương là được. Nhưng mà, cậu có thể nhận nó không? Dù cho, dù cho.” Dù cho tố một mình mơ tưởng đến điều không xảy ra cũng được

Đường Vũ Định vừa đưa tay muốn nhận, bức thư đột nhiên bị người thứ ba chộp lấy

Lâm Băng Nghiên quên cả khóc, kinh ngạc nhìn Trương Phàm “Cậu làm cái gì vậy?”

Tớ thích cậu, có thể thử kết giao với tớ được không?

Tất cả đều bắt đầu từ cái này. Cuối cùng, cũng vì cái này mà chấm dứt

Trương Phàm yên lặng nhìn bức thư trong tay, thẳng đến khi Đường Vũ Định kêu một tiếng “ca”, hắn mới dời mắt sang nhìn cậu

“Là cô ta đưa cậu?”

“Ca.” Đường Vũ Định nhìn biểu tình Trương Phàm

Trương Phàm khàn khàn giọng mở miệng “Phải không?” Ngữ khí lúc này đã trở thành khẳng định

Đường Vũ Định thật cẩn thận nhìn hắn “Ca, anh sao vậy? Sao anh lại tức giận? Có chuyện gì, vì em sao? Em sai rồi, ca, anh đừng.”

Cậu thật sự không biết hắn tại sao lại phản ứng như vậy, chính là nhìn biểu tình của đối phương mà suy đoán

Trương Phàm cười khẩy một cái “Vì vậy, tất cả là hiểu lầm. Kỳ thật, cậu căn bản từ trước tới giờ.”

Lời nói phía sau, có cố gắng cũng không nói được

Thật ra, đây không phải là đáp án chính xác sao? Cần gì phải làm khó mình khó người?

12. Chương 12

Giữa trưa hôm đó, Trương Phàm chỉ nói một câu “Không có gì” rồi quay người bỏ đi. Đường Vũ Định vốn muốn chạy theo, thể tâm tình Lâm Băng Nghiên vẫn chưa tốt, hai bạn học kia— đã ăn trưa xong. Bọn họ còn phải tiếp tục ôn tập, cuối cùng Đường Vũ Định vẫn không thể chạy thoát. Suốt buổi chiều, cậu vẫn cứ giữ trạng thái cau mày không chớp mắt. Buổi chiều, việc ôn tập ngày hôm nay kéo dài hơn ngày thường, cho nên lúc kết thúc thì đã là giờ tan học. Đường Vũ Định chạy nhanh về lớp, nhưng lại không thấy người ca ca vẫn thường chờ cậu

Tại sao anh ấy không chờ mình? Mình làm sai gì sao?

.

Sáng hôm sau, Đường Vũ Định nói với mẹ mình muốn ăn há cảo, sau đó dùng hộp giữ nhiệt mang vào trường. Qua nhiều ngày đưa đồ ăn sáng cho Trương Phàm, cậu cũng biết được hắn thích ăn gì, mỗi lần mang há cảo vài là hắn ăn không thừa một miếng

Trước là gặp mặt đã rồi giải thích

Nhất định phải giải thích rõ ràng

Thế nhưng, cả buổi sáng Đường Vũ Định chẳng nói được lời nào— Trương Phàm không đi học

Tiết học ngoài trời không tới, tiết thứ nhất không tới, tiết thứ hai không tới, gọi điện thoại tắt máy. Đường Vũ Định một phen rối loạn, bài giảng thì chẳng vô được chữ nào. Tiết thứ ba là sinh hoạt chủ nhiệm, Trương Phàm vẫn chưa tới

Ngày hôm qua, phiếu điểm kia vẫn chưa cập nhật đầy đủ. Hôm nay, giáo viên chủ nhiệm phát bảng điểm chính thức cùng với bài thi

Đường Vũ Định vẫn đứng hạng nhất, nhưng điểm trung bình lần này ít hơn mấy phẩy. Vì vậy vẫn tính là sa sút. Bất quá, cậu vẫn không nghĩ tới nguyên nhân tại sao lại như vậy. Vì cậu đang đợi bảng điểm của Trương Phàm

Kiến thức cơ bản đã ôn qua. Bởi vì thời gian gấp rút nên không kịp ôn phần nâng cao, làm bài tập cũng không nhiều. Nhưng mà, Trương Phàm cố gắng như vậy, chắc hạng bốn mươi là cùng

.

Đến lúc phát bảng điểm của Trương Phàm, Đường Vũ Định sững sờ nhìn bảng điểm nửa phút

Lúc này đây, trong lòng cậu đang. mừng muốn chết! So với lần đầu cậu đạt hạng nhất còn vui hơn nhiều. Đáng tiếc, tâm trạng vui sướng kia lại không ai có thể chia sẻ cùng cậu. Đường Vũ Định đứng ngồi không yên, buổi chiều cậu còn phải ôn tập cho kỳ thi giao tiếp, dù Trương Phàm có đến trường, cậu cũng không hay. Do dự một chút, cậu quyết định đi gặp chủ nhiệm, nói dối một chút, rồi mang theo hộp giữ ấm, tiến thẳng về phía nhà Trương Phàm

Gần mười giờ, taxi mới đậu trước cửa nhà Trương Phàm. Khoé miệng Đường Vũ Định như cũ mà nở nụ cười, đứng trước bấm chuông

Đến tiếng thứ năm, cửa mới mở ra. Đường Vũ Định nhìn Trương Phàm, phản ứng đầu tiên chính là nắm lấy tay hắn “Ca, anh có biết anh đứng hạng bao nhiêu không? Hắc hắc, nói anh nghe, là hạng mười bảy! Ca, anh thật lợi hại!”

Trương Phàm chờ cậu nói xong, sau đó tháo tay cậu ra “Cậu tới đây làm gì?”

“ ”

Trương Phàm nhìn bộ dạng ngơ ngác của Đường Vũ Định, trái tim vất vả lắm mới kìm nén lại được, bây giờ lại đau đớn từng hồi. Dứt khoát không nhìn cậu, lạnh lùng xoay người bước vào nhà

Ngồi xuống sofa, cầm lấy lon bia đang uống dở, uống một ngụm. Ánh mắt vẫn không chịu nhìn ra cửa

Đường Vũ Định sợ sệt bước vào nhà, đi tới gần sofa ngồi xuống. Nhẹ nhàng đặt hộp giữ ấm lên bàn, đưa tới trước mặt Trương Phàm

“Ca, sắc mặt anh không tốt. Đây là há cảo a, nhân lúc chưa nguội, anh ăn đi”

“ ” Trương Phàm vẫn tiếp tục uống bia, không nói gì

“Em, em không nghĩ anh tiến bộ như vậy a. Xếp hạng thứ mười bảy. Ca, với thành tích này, anh dễ dàng lọt vào nguyện vọng một a”

“ ”

“A, quên mất, anh sao không gọi điện cho chú? Nói với chú một tiếng, nhất định chú sẽ cao hứng”

“ ”

Đường Vũ Định im lặng một chút, rốt cuộc nhìn không được dứt lấy lon bia trên tay Trương Phàm “Ca.”

Trương Phàm có điểm giận, quay người định quát một tiếng. Thế nhưng khi nhìn đến đôi mắt kia, ánh chút ủy khuất cùng đau lòng. Thật không đành, Trương Phàm cũng không tức giận nữa

“Ca, sao lại uống bia nhiều như vậy, không tốt chút nào.” Lúc Đường Vũ Định bước vào cửa, thấy lon bia rỗng chất đầy dưới đất. Quảng mắt thâm quần cùng gương mặt mệt mỏi của Trương Phàm

Trương Phàm đột nhiên nở nụ cười “A, cậu cái gì cũng quản được.”

Trương Phàm nói rất nhỏ, Đường Vũ Định không nghe rõ ràng. Lúc còn đang ngơ ngơ, Trương Phàm bỗng quay người sang, yên lặng nhìn cậu “Vì sao lại đối xử tốt với tôi? Vì sao lại giúp tôi học? Thành tích của tôi quan trọng hơn cậu sao?”

Đường Vũ Định không nghĩ tới hắn sẽ hỏi cái này, ngơ ngác nói “Bởi vì, bởi vì giáo viên chủ nhiệm.”

“Thôi nói mấy lời vô nghĩa đi! Chạy mười nghìn mét là do giáo viên yêu cầu? Sửa vở bài tập là do giáo viên yêu cầu? Mỗi ngày mang bữa sáng đến là do giáo viên yêu cầu?!”

Đường Vũ Định mở mắt kinh ngạc “Ca.”

“Kháo, đừng biến tôi thành thằng ngu!”

Đường Vũ Định nhìn Trương Phàm một chút, sau đó cuối đầu, mím chặt môi. Lát sau, thanh âm cậu cất lên— trong trẻo nhưng lạnh lùng

“Em giúp anh học bổ túc một phần không phải vì giáo viên chủ nhiệm. Còn có một nguyên nhân, nếu anh muốn biết em sẽ không giấu, nhưng em không nghĩ anh lại tức giận đến vậy. Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau không? Không phải lúc bắt đầu ngồi cùng bàn, trước đó nữa kìa”

“ ”

“Hôm đó, trước trường học, anh mượn tiền em. Em cứ nghĩ anh là lưu manh đòi tiền, chẳng những không cho anh mượn mà còn đánh anh. Lúc sau mới biết anh học chung lớp, cảm thấy rất áy náy. ”

Trương Phàm cười nhạo, hần suy nghĩ nát óc, không ngờ lại vì lý do này “Lưu manh?”

Đường Vũ Định ngẩng đầu nhìn hần, xác định hần không còn tức giận mới nói “Hôm đó anh không mặc đồng phục”

Trương Phàm cảm thấy thật hoang đường “Hôm đó là đại hội thể thao, tôi thi ngay hạng mục không cần mặc đồng phục. Nhưng mà không phải, sau này đã là bạn cùng lớp rồi sao?”

Đường Vũ Định trầm mặc, rồi mới tiếp tục “Em vốn muốn giải thích với anh. Nhưng em thấy hình như anh không muốn nói chuyện với em, em vẫn cảm thấy thật có lỗi ”

“Cho nên cậu làm mấy việc này là để bồi thường tôi?”

Ra là vì bồi thường?

Đường Vũ Định hơi nhíu mày. Đúng là cậu rất áy náy, bắt quá cũng là thiếu một câu xin lỗi, cũng không cần làm những việc này

Kỳ thật lần đó, giáo viên chủ nhiệm xếp cậu ngồi cùng bàn với Trương Phàm. Trương Bồi Sơn cố ý lấy thân phận người cha ra mà “cầu xin” cậu

Lúc đó cậu mới biết, nam sinh kia là một tên cầu thả. Mồ côi mẹ, người phụ nữ kia đã bỏ rơi hần... đi đến ở cùng với người đàn ông khác. Ba hần thì lo kiếm tiền, rất ít khi về nhà. Mỗi tối, hần đều cô độc, một mình ngủ trong căn phòng trống không, kể cả trong mùa một Tết. Còn mình thì sao? Đi học có người đưa đón. Đường Vũ Định kìm không được nghĩ, tính người này vui vẻ, hào phóng, được nhiều cô gái yêu mến, còn rất được nam sinh hâm mộ. Nhưng có ai biết rằng sau nụ cười kia là nỗi cô đơn đang được che giấu? Quan hệ của bọn họ không tốt, còn có nhiều điểm không tương đồng. Thế nhưng, không biết vì sao Đường Vũ Định cũng buồn theo vì hần

Bản thân cậu chung lớp với Trương Phàm hai tháng, nhưng vẫn không để ý hần. Người khác nghe sẽ cho là hoang đường, nhưng chính là cậu không biết giao tiếp, tạo dựng mối quan hệ với người khác. Tới tận giờ, lòng cậu kỳ thật rất hâm mộ Trương Phàm. Tuy hần học không giỏi, nhưng lại rất hoạt bát, cũng không nghĩ rằng.

Trương Bồi Sơn là giám đốc một công ty lớn, đứng trước cậu làm hành động mà những người giàu không nên làm, tựa như mọi người cha khác, cúi người thỉnh cầu cậu

Y nói, cả đời y không cho hần được một cuộc sống hạnh phúc. Gây tổn thương cho hần, không bù đắp được. Nhưng dù gì y cũng là một người cha, y không thể nhìn cả đời Trương Phàm bị hủy hoại được.

Có lẽ vì vậy, cậu đồng ý giúp Trương Phàm

Mà việc này, Trương Phàm vẫn không hay biết. Chỉ có mỗi Đường Vũ Định và Trương Bồi Sơn, hợp tác với nhau che mắt hần

“Tại sao lại vì bồi thường anh chứ? Đúng là lúc đầu là do giáo viên chủ nhiệm yêu cầu cùng sự áy náy của em. Nhưng mà, sau này anh đối với em rất tốt, còn mang em đi chơi. Lúc em xấu hổ liền giải khuây, giới thiệu bạn bè cho em quen. Cũng là người đầu tiên xưng huynh gọi đệ với em. ” Đường Vũ

Địch mím môi, ngẩng đầu, hai mắt có phần ướt át nhìn Trương Phàm “Anh thật sự rất giống anh trai của em”

Thế nhưng cậu lại không biết, những lời nói này như ngàn nhát dao đâm vào tim Trương Phàm. Câu cuối cùng, chính là bản án tử hình

13. Chương 13

Thì ra bức thư kia không phải cho mình, mà là cho cậu ta. Cậu ta không để ý nên kẹp vào vở, lại khiến mình hiểu lầm như vậy. Hết lòng giúp hắn học tập, đối xử hảo hảo với hắn, là bởi vì.... bởi vì cậu ta xem hắn là ca ca

Thì ra, cho tới giờ, cậu ta chưa bao giờ yêu thích mình.

Trương Phàm mở hộp giữ ấm Đường Vũ Địch đưa hắn. Từng viên há cảo lạnh ngắt bám sát lại nhau, hắn ngồi xổm xuống, đưa tay cầm lấy một viên bỏ vào miệng, nhai nhai rồi nuốt vào. Chịu đựng từng đợt đau bụng, ăn thêm vài miếng, nhét đầy miệng mới thôi

Ăn xong hắn quay về phòng ngủ, nằm thẳng băng trên giường. Phòng tối om, hắn hai mắt nhìn trần nhà phía trên. Trước mắt nhòe đi, một dòng nước ấm chảy ra khỏi khóe mắt— chảy dài trên mặt

Trước đây, người mà hắn gọi là mẹ bỏ rơi hắn, bước ra khỏi căn nhà này, lòng hắn cũng không đau như bây giờ

Mọi loại quan hệ trên thế giới này, tình yêu không giống như nước, chảy đi rồi thì không thể cứu vãn. Bất quá, vẫn còn một vài cơ hội để níu kéo

.

Ngày hôm sau, lúc Đường Vũ Địch bước vào lớp, giống như thói quen mà mang theo hộp giữ ấm. Cậu nghĩ, hôm qua đã nói thật với nhau, mọi thứ có lẽ sẽ trở về như cũ

Ai ngờ, tới khi cậu vào lớp. Mọi chuyện đều không đơn giản như những gì cậu nghĩ

Trương Phàm đổi chỗ, kế bên hắn ta là một nữ sinh lạ mặt

Đường Vũ Địch kinh ngạc quay quắt tìm hắn. Mới phát hiện người kia ngồi ở vị trí gần cửa sổ

Đường Vũ Địch mang hộp giữ ấm đến “Ca, sao anh ngồi đây?”

Trương Phàm ung dung ngồi nghịch điện thoại, không hề nhìn cậu một cái “Tôi nói với giáo viên chủ nhiệm rồi, sau khi thi thành tích của tôi khá tốt. Cậu không cần giúp nữa đâu”

Đường Vũ Địch không hề nghĩ rằng Trương Phàm sẽ chủ động đổi chỗ, trầm mặc một lúc rồi mở miệng nói “Anh còn giận em sao?”

Trương Phàm bật cười “Giận cái gì. Một đứa vô dụng như tôi có được thành tích như vậy, tôi cảm ơn cậu còn không kịp”

Triệu Vũ Minh ngồi một bên, không biết đang có chuyện gì, vừa nghe xong câu cuối liền ha ha cười nói “Hắc, cậu đúng là đồ vô dụng mà, người ta là ăn quả nhớ kẻ trồng cây, cậu đây là tá ma sát lư(*). Tiểu Địch, đừng để ý, đến ngồi với tôi, cậu cũng hảo hảo chiếu cố tôi nha, ha ha!”

(*Giống như ăn chén đá bát)

Triệu Vũ Minh tự xưng mình là vua hài, kể một hồi nhưng chẳng ai cười, quê quá sờ sờ mũi lui ra một góc

Trương Phàm thờ ơ ngẩng đầu, liếc mắt một cái, thấy Đường Vũ Địch đang chằm chằm nhìn hắn “Nhanh về chỗ ngồi đi, lớp trưởng”

Đường Vũ Định cắn môi dưới, nắm chặt hộp giữ ấm trong tay. Sau đó đặt lên bàn Trương Phàm

“Anh nhớ ăn sáng”

Trương Phàm liếc liếc mắt “Cậu rảnh quá rồi, ngay cả việc ăn uống, cậu cũng quản được. Triệu Vũ Minh! Lại đây! Chưa ăn sáng không? Mau mau ăn hết đồng này đi, lão tử muốn ngủ”

“” Tay Đường Vũ Định nắm lại thành nắm đấm, quay lưng bỏ đi

Triệu Vũ Minh giống như thần, vừa gọi liền ra “Cái gì? Cái gì? Ai ~ Cái này! Tiểu Định cậu thật tốt bụng, nấu cho tôi sao? ” Lại quay sang nhìn Trương Phàm đang thờ thần không quan tâm, bĩu môi cầm lấy hộp giữ ấm quay đi

Trương Phàm nhìn tấm lưng gầy yếu của Đường Vũ Định. Một chút sáng khoái vì tổn thương cậu cũng không cảm thấy, mà tâm lại ỉn ỉn đau đớn. Hắn phải cố lắm mới kiềm chế được bản thân

Muốn chạy đến bên cậu, muốn ôm cậu vào lòng. Vuốt tóc cậu và nói “Xin lỗi em”

Anh yêu em như vậy, có nữ lòng tổn thương em đâu?

.

Trở về một tháng trước, người đầu sông kẻ cuối sông, một kẻ trong sáng, một kẻ trong tối. Trong cùng một phòng, nhưng lại cách xa vạn dặm

Cuối tuần, cuộc thi giao tiếp được tổ chức tại Bắc Kinh, giáo viên yêu cầu gấp rút ôn tập. Đường Vũ Định và Lâm Băng Nghiên mỗi ngày chỉ có mặt ở những tiết học trọng điểm, thời gian còn lại sẽ vào thư viện hoặc phòng giáo viên. Tận đến lúc tan trường cũng không thấy mặt

Trương Phàm nằm úp sấp trên bàn, người ngồi kế bên luôn nghĩ hắn đã ngủ. Chỉ có bản thân hắn hiểu, ánh mắt của hắn đang dán về đâu. Trong mọi tiết học, hắn chỉ ngẩn ngơ nhìn về chỗ trống của người kia, nhưng bóng dáng người kia lại không ở đó

Sáng ngày hôm sau, Trương Phàm vừa đến lớp đã thấy Đường Vũ Định đang yên vị tại chỗ mình. Nếu Trương Phàm muốn về chỗ ngồi, phải bước ngang qua Đường Vũ Định. Hắn sững lại một lúc, rồi lại ra về như vô tâm, hai tay bỏ vào trong túi quần, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn Đường Vũ Định.

Đến khi về chỗ ngồi, mọi thứ như tan vỡ trong phút chốc. Hắn úp mặt xuống bàn, tim đập thành thịch một lát, song lòng lại đau đớn không thôi

Trên bàn hắn là một hộp giữ ấm

Trương Phàm quay đầu nhìn cậu, bóng người nọ đang cúi đầu đọc sách

Anh đối xử tệ hại với em như thế. Tại sao em lại, đứa ngốc này.

“Triệu Vũ Minh, đúng lúc lắm! Lại đây, ăn sáng đi này!” Trương Phàm cố ý nói lớn, còn ra dáng vẻ khinh thường. Chính là muốn người kia nghe thấy, nhưng không có đủ dũng khí để nhìn biểu tình của cậu

Đến lúc người nọ bỏ đi ôn tập, hắn như theo thói quen mà gục xuống bàn

Mấy ngày nay, hắn không muốn ăn, bụng trống rỗng lại uống nhiều bia. Dạ dày lại bắt đầu thoáng đau, giống như bị ngàn kim chích vào, co giật từng cơn

Trương Phàm vì đau nên tỉnh giấc, răng cắn chặt vào môi, mặt thoáng chốc trắng bệch

Xin lỗi em, em xem anh như ca ca, nhưng anh cũng không thể cao thượng, dối mình dối người mà sắm vai ca ca này được.

Tiểu Định, Tiểu Định của anh.

Học chung với nhau, vậy mà cơ hội gặp mặt lại chẳng có bao nhiêu, lâu lâu gặp nhau ở hành lang, bốn mắt nhìn nhau. Phản ứng của Trương Phàm lúc đầu là đứng đưng, không quan tâm mà né đi. Đường Vũ Định thì vẫn bình tĩnh, mặc kệ hắn có thái độ ra sao. Ngày hôm sau, trên bàn hắn luôn có một hộp giữ ấm

Thứ Sáu, ngày mai Đường Vũ Định cùng Lâm Băng Nghiên sẽ đi thi giao tiếp. Hai tuần luyện tập gian khổ, cuối cùng ngày nay cũng tới, cả tiết học đầu Đường Vũ Định cùng Lâm Băng Nghiên đều không thấy mặt

Dạ dày Trương Phàm lại phát đau, cùng với chỗ trống của người kia, tâm tình thoáng chốc xấu đến cực điểm. Ăn trưa tajic ăn tin, đám bạn thân hết đứa này đến đứa khác kể chuyện cười, hẳn chính là cười không nổi. Thất thần mà đọc bát cơm

Lúc đó, ánh mắt của hắn đột sáng lên khi nhìn thấy thân hình của người mà hắn yêu thương

Bề ngoài cao ngạo lạnh lùng như vậy, nhưng hắn biết, ẩn sau trong tâm hồn người kia chính là nét hồn nhiên, trong sáng không ai bì được

Buổi ôn tập kết thúc muộn nên đội ôn tập ra căn tin muộn một chút, lúc này đây, căn tin đã chật kín người. Cả hai đang dáo dít tìm chỗ ngồi thì đột nhiên nghe một tiếng la

“Lâm Băng Nghiên, Tiểu Định, đến đến, ngồi ở đây!”

Lâm Băng Nghiên quay đầu, là Triệu Vũ Minh. Cái tên đáng ghét đó đứng đối diện bọn họ, la hét vầy vầy tay

Đường Vũ Định nhìn thấy Triệu Vũ Minh, thế nào Trương Phàm cũng có mặt ở đó. Thế mà người kia chỉ biết ăn cơm, không nhìn bọn họ

“Hừ, tớ không đến đó đâu” Lâm Băng Nghiên suốt ngày bị Triệu Vũ Minh bám lấy, đuổi cỡ nào cũng không đi, mặt dày cứ như lưu manh

Đường Vũ Định nhìn nàng “Cứ đến đó ngồi đi, cũng đâu còn chỗ”

Lâm Băng Nghiên nhìn xung quanh, mọi người đều nhìn bọn họ chằm chằm. Trong lòng chửi bới Triệu Vũ Minh, nhưng là vẫn ngoan ngoãn đi theo Đường Vũ Định ngồi xuống

Bàn Triệu Vũ Minh đang ngồi có ba người. Lâm Băng Nghiên ngồi đối diện Trương Phàm, vì vậy Đường Vũ Định phải ngồi đối diện Triệu Vũ Minh

Triệu Vũ Minh hưng phấn nói “Này, Tiểu Định, cậu cứ như người nổi tiếng ấy, khó gặp mặt thật!”

Đường Vũ Định cười cười, đưa tay cầm dưa bắt đầu ăn cơm “Thì xong là gặp được mà”

Triệu Vũ Minh mắt nhìn xuống cổ tay cậu “Hắc! Cậu cũng đeo vòng này à?”

Triệu Vũ Minh vừa dứt lời, Đường Vũ Định đang cầm dưa cùng Trương Phàm đang ăn đều dừng động tác một chút. Đường Vũ Định liếc mắt nhìn Trương Phàm, vẫn là nhìn thấy sắc mặt thờ ơ của hắn. Đường Vũ Định hạ tầm mắt xuống, vừa mở miệng định nói thì Lâm Băng Nghiên đã chen ngang “Có sao đâu, tôi cũng có vậy!”

Đường Vũ Định cúi đầu ăn cơm, không nhìn Trương Phàm nữa. Cậu không biết, cậu đã bỏ lỡ nét mặt đau đớn của người nọ, muốn cười cũng không được

Triệu Vũ Minh lo lắng hỏi “Sao cậu có được vậy?”

Lâm Băng Nghiên quay đầu cười cười “Tiểu Định mua tặng tôi”

“What?!” Triệu Vũ Minh thấy Lâm Băng Nghiên ôn nhu nhìn Đường Vũ Định cười cười, hứ một cái xem thường “Khoe cái gì. Phàm Tử, tôi nhớ cậu cũng có một cái, nào, lấy ra cho bọn họ mở mang tầm mắt”

Trương Phàm nở nụ cười “Mở mang đầu cậu, cũng chẳng có gì hay ho” Hắn cởi vòng trên tay xuống “Nè, xem đủ chưa, đủ rồi tôi vứt đây” Nói xong, hắn giơ tay ném cái vòng vào thùng rác bên cạnh

Bàn cơm thoáng cốc im lặng, thằng bạn thân phải lên tiếng phá vỡ “Kháo, tôi chưa xem gì mà cậu đã ném rồi”

Trương Phàm không quan tâm ăn một miếng cơm “Đã định ném từ lâu, mấy đồ vật con gái này, giữ lại làm chi cho mệt”

14. Chương 14

Ghế đối diện kết một tiếng, Đường Vũ Định đứng lên “Tôi nhớ mình còn tư liệu chưa ôn xong. Tôi ăn no rồi, các cậu cứ ăn thoải mái đi” Triệu Vũ Minh không tin tưởng, nói “Cậu mới ăn có vài miếng. Không thích món này à?”

Đường Vũ Định cười cười, bỏ lại câu “Gặp lại sau” rồi quay lưng đi. Lâm Băng Nghiên ngạc nhiên một chút rồi cũng buông đũa chạy theo

Người bạn thân thấy vậy, cười nói “Người học giỏi ai chẳng vậy, thức ăn của người ta là tinh thần a”

Triệu Vũ Minh nghe xong cười mấy tiếng, hai người ngồi nói chuyện một hồi, cơm cũng vơi đi một nửa. Lúc này hần mới phát hiện Trương Phàm ngồi kế bên không nói lời nào

“Phàm Tử, không phải cậu không ăn cay sao? Dạo này cậu bị đau dạ dày, giờ lại ăn cay, không muốn chết à?”

Triệu Vũ Minh khuyên nhủ là muốn tốt cho hần, nhưng Trương Phàm nghe xong lại tức giận ném đũa “Con mẹ nó, tôi mang vòng cậu cũng nói! Ăn cay cậu cũng nói! Con mẹ nó! Mày rảnh quá nhỉ?”

“ ”

Triệu Vũ Minh trợn tròn mắt nhìn hần, nhất thời không biết nên làm sao. Trương Phàm thở hổn hển, định thần lại hần lấy tay cào cào tóc, khàn giọng nói “A Minh, xin lỗi cậu. Tôi không ổn lắm. đừng để ý đến tôi. ”

.

Rốt cuộc ngày thi cũng đến. Vòng loại đến chung kết, kéo dài suốt một tuần lễ. Đương nhiên, nếu ai trượt sẽ được thả về nhà, vì vậy giáo viên chẳng ai muốn nhìn thấy bóng dáng của Đường Vũ Định trong trường vào lúc này

Còn với bạn học cùng lớp, chẳng qua là trống hai chỗ. Dù sao thì trước đó, hai người họ cũng thường xuyên vắng mặt, cũng thành thói quen mất rồi, vì vậy vắng hai người cũng chẳng ai thấy mất mát

Triệu Vũ Minh lúc đầu hơi tức — ăn sáng giờ đã thành thói quen, đột nhiên không có hần không thể thích ứng nổi. Để bụng đói khoảng hai ba ngày, song cũng bình thường lại được

Mọi người không hề để bụng việc lớp thiếu hai người, người học thì học, ngủ thì ngủ, quậy phá thì vẫn tiếp tục quậy phá. Ngày qua ngày cũng không có gì lạ

Trừ bỏ, một người.

Nhiệm vụ bây giờ của Trương Phàm là ngủ, tỉnh dậy thì nhìn chăm chăm chỗ trống kia, không nói lời nào, cũng không hòa theo đám anh em mà náo loạn, cả người mệt mỏi, rồi lại tiếp tục ngủ.

Qua được vài ngày, giáo viên chủ nhiệm cũng không chịu được nữa. Đợt trước cha hần gửi cho nàng mấy bao phong bì mười mấy ngàn, tới tận giờ nàng chẳng dám đụng vào một đồng

Mình đã nhận tiền người ta, cũng không thể để kết quả tay trắng như vậy được

Vì thế, một hôm Trương Phàm bị gọi vào phòng giáo viên, giáo viên chủ nhiệm bị bọn quậy trong lớp gọi bằng “Duyệt tuyệt sư thái” hôm nay vô cùng nhẹ nhàng khuyên bảo

“Trương Phàm à, em hôm trước nói với cô thành tích em rất tốt, nhất định hảo hảo học tập. Vì thế cô mới đáp ứng, chuyển chỗ cho em, giờ em nghĩ lại xem, em có tiến bộ hơn tý nào không?”

“ ”

“Đây là khoảng thời gian gấp rút cho các em, người ta còn không có thời gian để ôn tập. Còn em thì sao, mỗi ngày vào lớp chỉ biết ngủ”

“ ”

“Ba em biết được, sẽ cảm thấy thế nào. Em có nghĩ chút gì cho phụ huynh em không? Còn tương lai của em thì sao? Em nghĩ khả năng của em sẽ vài Đại Học nào?”

“ ”

“Nếu em còn tiếp tục như thế này. Không chừng điểm đợt sau sẽ không tốt, đừng để phí phạm công sức em học chứ. Em như vậy, Đường Vũ Định dù có giúp em cũng không được, thời gian của bạn ấy hầu hết đều đặt ở em, em nỡ làm bạn ấy thất vọng sao?”

“ Em biết ”

Chủ nhiệm hài lòng gật gật, uống một ngụm trà “Về lớp đi, bài kiểm tra thứ sáu này hãy cho cô xem sự cố gắng của em”

.

Trương Phàm đi ra khỏi phòng giáo viên, dạ dạy lại bắt đầu kêu réo. Đã vào tiết tiếp theo, hành lang cơ hồ không còn ai, lâu lâu sẽ nghe được giọng giáo viên nào đó vang ra. Hẳn trượt dài người ngồi xuống

“Cậu không muốn học?”

“Nếu mỗi ngày tôi bắt cậu làm việc cậu không thích, cậu sẽ vui vẻ?”

“Để công bằng, từ giờ trở đi, cậu theo tôi học tập, sau khi học xong tôi sẽ làm những gì cậu thích như chạy bộ, chơi bóng rổ.... Để xem ai kiên trì hơn ai, được không?”

.

“Đừng nói cái này là cậu chính giúp tôi”

“Đúng vậy, tối thứ Ba tôi sửa môn Toán giúp cậu, môn Lý thì tối hôm qua”

“ Vì sao cậu lại muốn giúp tôi?”

“Tôi chỉ muốn cậu bắt kịp với mọi người”

.

“Ca, thi tối, thi xong em mời anh ăn cơm”

“Đã biết, nói nhiều quá, trở về phòng thi đi”

“Quay lại làm chi chứ?”

“Ca, anh không cần phải thấy áp lực, dù anh thi kết quả ra sao, em cũng sẽ rất mừng. Bởi vì, em đã thấy được sự cố gắng của anh”

.

“Ca, anh có biết anh xếp hạng bao nhiêu không? Ha ha, là mười bảy đó! Ca, lợi hại a!”

“Em, không ngờ anh sẽ tiến bộ như vậy. Xếp tận hạng thứ mười bảy. Ca, với thành tích như vậy, anh đã có thể đậu nguyện vọng 1 rồi”

.

Trương Phàm ần ần dạ dày, dựa vào tường, nhắm hai mắt lại

Tiểu Định, Tiểu Định, Tiểu Định.

.

Tối về, hẩn mở học tủ, lấy vở bài học, bài tập, tư liệu tham khảo. Bất cứ thứ gì Đường Vũ Định đưa hẩn, hẩn đều lấy ra học

Thứ sáu kiểm tra Toán, Trương Phàm thức trắng đêm ôn kiến thức cơ bản, lâu lâu lại lấy nâng cao học một ít, hai giờ sáng mới leo lên giường ngủ. Sáng dậy sớm, cả người bơ phờ, trên đường đi thì ghé vào một tiệm cà phê mua một ly cà phê đá

Trương Phàm không ăn sáng đã thành thói quen, bụng trống không uống cà phê cũng chẳng có gì. Ai ngờ lúc đang làm kiểm tra, dạ dày lại bắt đầu đau

Mồ hôi lạnh cứ tuôn như mưa, tay phải cầm bút, tay trái xoa xoa dạ dày, hắn cắn chặt răng cố ép mình tập trung vào bài kiểm tra

Nhưng là hắn còn muốn quên, cơn đau càng dữ dội, cuối cùng hắn chịu không nổi, buông bút quay sang lục cặp. Tìm được hai viên thuốc hắn uống còn thừa hai ngày trước. Hiện tại không có nước, hắn đành bỏ vào miệng nuốt không. Đợi một lát, dạ dày mới dịu hẵn lại

Lúc thu bài sắc mặt Trương Phàm trắng bệch, hắn còn chưa kịp nhìn mặt sau của tờ đề

Trương Bồi Sơn về nhà, y phát hiện con mình có điểm kỳ lạ, không nói không rằng một phát kéo con mình đi bệnh viện. Không hề để ý đến vẻ mặt của con, kéo con lên xe

Chiều Chủ Nhật, công ty xảy ra sự cố, cần y trở về lo liệu. Y lo lắng nhìn con mình, dặn dò “Tiểu Phàm, tuần sau nhớ tới đây tiêm thuốc nữa, phải ăn cơm đúng giờ, uống thuốc đầy đủ theo toa. Ba phải quay về bên Mỹ, lát nữa ba nhắn tin kêu thư ký làm thêm một cái thẻ ngân hàng nữa đưa con”

Đợi y đi ra ngoài, hắn cười không ra nước mắt

Trương Bồi Sơn người này cả đời làm việc kiếm tiền, nhà tiền không thiếu. Thế vì sao người phụ nữ kia lại bỏ rơi ông cùng con mình?

Hiện tại đến lượt hắn, tiền tiền tiền— chính là tiền a.

Thứ hai, đội đi thi của trường trở về trong danh dự, đem giải nhất về cho trường. Hiệu trưởng thì Trương Phàm không biết, nhưng hắn có thể thấy được vẻ tự hào hiếm có trên gương mặt giáo viên Tiếng Anh khi cô nhìn Đường Vũ Định cùng Lâm Băng Nghiên

Trương Phàm không quan tâm nằm úp mặt xuống, nhưng ánh mắt vẫn bám về phía bục giảng, cuối cùng là dừng ở người nọ

Thật tốt, giống như có thuốc an thần, cả người liền nhẹ nhõm cả lên

Cậu có vẻ gầy, vì cuộc thi này cậu đã mệt mỏi quá nhiều rồi.

Đường Vũ Định và Lâm Băng Nghiên đứng trên bục giảng, nhận lấy lời khen của giáo viên cùng ánh mắt hâm mộ của bạn bè. Có một giáo viên đi ngang, thứ lớp vui vẻ hào hứng, cũng đi vào chúc mừng— không khí phòng học liền nháo hết lên

“Này, lớp mọi người thật tốt a. Nhìn đi, này chính là Kim Đồng Ngọc Nữ a!”

“Duyệt tuyệt sự thái” cười toét cả quai hàm. Lâm Băng Nghiên đỏ mặt ngượng ngùng. Đường Vũ Định không biểu tình, thản nhiên đứng đó, không vui cũng không buồn. Những người khác mà nhìn vào, thể nào cũng tuôn một câu: Đồ kiêu ngạo

Nhưng chỉ có mình Trương Phàm biết, hàng lông mi nhỏ nhỏ chớp chớp kia, Tiểu Định chính là đang ngượng ngùng

Đúng vậy, đây là Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc.

Trương Phàm cuối cùng nhắm mắt lại, xoay đầu đi

Dạ dày đau cũng thành thói quen, dù sao cũng là cơ thể mình. Tâm cũng vậy, đau đớn không thôi, liệu chẳng sau khi đau rồi nó sẽ chết?

15. Chương 15

Ngày hôm sau, kết quả bài kiểm tra Toán được phát ra. Trương Phàm không tin vào mắt mình khi nhìn thấy điểm số. Hắn làm được bao nhiêu đâu, sao điểm lại cao thế này

Lúc giáo viên sửa bài, hắn nằm gục trên bàn gñhe giảng. Đề này cũng không phải quá khó, mặt hắn làm toàn là bài hắn ôn buổi tối hôm trước. Nếu như bình thường thì có lẽ hắn sẽ đưở điểm tối đa hơn, chỉ là. ai ngờ dạ dày lên cơn lúc đó chứ

Tan học, hắn vẫn còn nằm trên bàn ngủ. Chợt nghe thấy tiếng giáo viên chủ nhiệm gọi dậy

“Trương Phàm, đưa cô xem bài kiểm tra của em”

“ ”

Duyệt tuyệt sư thái cầm bài kiểm tra của hắn sẫm soi “Cô đã nói mà, suốt ngày lo ngủ nên thành tích mới vậy đúng không?”

“Vâng”

“Điểm của em... Ôi trời, còn gì tệ hơn không”

“Vâng”

“Trong lớp có 8 người không đủ tiêu chuẩn, em là một trong số đó!”

“Vâng”

Giáo viên thấy vẻ mặt dửng dưng của Trương Phàm, máu nóng dồn lên não, quát “Bài thi kỳ trước em có thật là tự làm không? Hay là bài bạn hả?”

“ ” Trương Phàm cau mày, khó chịu

“Lần đó sao àm em cao điểm thế? Hay hôm đó là ngày may mắn của em? Hay bạn cùng bàn cho xem kè? Quên đi, cô không quản nữa, trút bực vào thân thôi. Nếu em cứ tiếp tục như vậy, đời em coi như tiêu. ”

“Cô ơi, Trương Phàm không gian lận trong kỳ thi đợt trước đâu, em cam đoan”

“ ”

Không biết từ khi nào Đường Vũ Định đã đứng đó, giáo viên chủ nhiệm cùng Trương Phàm đều nhất thời ngơ ngẩn cả ra

Đường Vũ Định nhìn thoáng qua bài kiểm tra của hắn, nói “Thưa cô, có thể đổi cho Trương Phàm về chỗ cũ được không? Mấy ngày nay, em lo thi cử nên không ôn kỹ cho cậu ấy. Em đảm bảo, đợt sau bài kiểm tra của cậu ấy sẽ tốt hơn”

Giáo viên nghe vậy, thoát không biết nên xử lý thế nào “Cái này. ”

“Em không muốn đổi”

Đường Vũ Định sững sốt, quay lại nhìn Trương Phàm

Trương Phàm nhún nhún vai “Tôi làm bài thi thế nào mặc xác tôi, không cần bà lên tiếng” Rồi quay sang liếc Đường Vũ Định một cái “Còn cậu, ít lo chuyện bao đồng đi”

.

Duyệt tuyệt sư thái thiếu chút nữa là nhồi máu cơ tim. Vào buổi chiều, Trương Bồi Sơn bị nhà trường gọi khẩn cấp, tại phòng giáo viên nói chuyện hơn nửa giờ đồng hồ. Cuối cùng, ông Trương phải xòe tiền ra, vụ việc mới được êm xuôi

Trương Bồi Sơn trước khi về, có ghé lớp Trương Phàm nhìn một chút. Lúc này vẫn đang là giờ học, một đám nhóc bỗng nhiên nhìn thấy một người đàn ông trưởng thành. Phòng học đang ầm ĩ bỗng chốc im phăng

phắc. Người đàn ông này, đeo kính râm— thắt caravat — tây trang đắt đỏ, ánh mắt toàn bộ học sinh như bị ánh hào quang tỏa sáng làm lu mờ

Trương Bồi Sơn đi đến trước bàn Trương Phàm. Cảm giác bị nhìn chăm chăm thật khó chịu, Trương Phàm ngược lên căn nhắc “Chuyện gì?”

“Ba tới xem con học hành ra sao, sao rồi, dạ dày bớt chưa? Đạo này có đến bệnh viện chích thuốc thường xuyên không? Đúng rồi, nếu không đủ tiền thì gọi cho ba. Tuổi giáo viên chủ nhiệm con không còn trẻ, đừng hờn hào với cô ấy, cũng đừng để bụng làm gì.”

.

Mọi người không ai dám thở, đám nam sinh chỉ biết gào thét trong lòng: Thế méo nào.... Ôn nhu như vậy!!!!

Trương Phàm mém xiu nghĩ rằng mình sẽ chết dưới ánh mắt đầy yêu thương của Trương Bồi Sơn, cau mày nói “Biết biết, ba mau đi đi”

Trương Bồi Sơn quay đi, lúc bước ngang qua bàn Đường Vũ Định, cũng dừng lại bắt chuyện vài câu “Tiểu Định, lâu lâu đến nhà chú chơi nha!” Tuyệt đối không khác gì con mình

Trường Phàm bó tay rồi

Thời gian cũng dần dà trôi qua, rất nhanh đã đến giờ tan học— Trương Phàm rời khỏi lớp được hai bước, hần nghĩ chẳng muốn về nhà, do dự một chút rồi đi đến sân bóng

Dù sao cũng không có người, yên tĩnh một chút cũng hay

Để cặp qua một bên, hần thả người nằm xuống.

Từ từ, hai mắt mở không nổi— ngủ như vậy, liệu có ổn không?

.

Trương Phàm bực bội mở mắt, vẫn là, vẫn là không ngủ được, thật không hiểu tại sao mình lại dễ dàng ngủ như vậy. Không tự chủ mà vương lên khóe miệng.

Cho dù gió vũ vũ thổi mạnh, hần vẫn có thể cảm nhận được một âm thanh đang tới gần. Hần xoay người, ngẩng ngơ nhìn phía trước

Thế nhưng Trương Phàm rất nhanh bình tĩnh lại, không nhìn nữa, đứng dậy vỗ vỗ quần, toan xách cặp định đi

Lúc bước qua người kia, hần nghe thấy một tiếng nói rất nhỏ

“Cậu vĩnh viễn không muốn để ý đến tôi nữa sao?”

“.” Trương Phàm ngừng lại

“..... Tôi nói, nếu tôi làm gì cậu giận, cậu có thể trách mắng tôi. Tôi sẽ sửa, nếu không phải, vậy thì.... Là do tôi phiền phức sao?”

Trường Phàm lòng đau nhói, quay người lại

Đường Vũ Định không né tránh ánh mắt hần, lờ mờ nói “Tôi ép buộc cậu pahir học, rồi lại ỷ vào cậu. Quen không bao lâu thì gọi cậu “ca ca”, đi học, tan học, kể cả cuối tuần, tôi đều bám lấy cậu.... Có phải, tôi đã làm phiền cậu không...?”

Trương Phàm hoàn toàn không biết nói gì, run rẩy một hồi

Đứa ngốc, em nghĩ gì vậy hả? Làm sao mà phiền phức được. Em có biết anh rất thích em không? Có biết rằng, ngày nào không được nhìn thấy em, anh đều ăn không ngon, ngủ không yên không? Em rất tốt, rất rất tốt đấy đồ ngốc ạ.

“Tôi không có nhiều bạn bè, vì thế khi cậu nói chúng ta là huynh đệ, tôi thập phần rất hạnh phúc. Có thể nhiều khi tôi rất quá đáng, cứng đầu bám dính cậu không buông. Nếu vậy thì.”

Từng câu nói của Đường Vũ Định như hàng ngàn con dao đâm vào tim Trương Phàm. Mấy ngày nay, hắn thật sự rất đau khổ, lại không thể biết, hiện tại bây giờ còn đau khổ hơn gấp ngàn lần. Não bộ vẫn chưa suy nghĩ được gì thì cơ thể đã hành động trước, hắn bước nhanh tới bên Đường Vũ Định, gắt gao ôm chặt lấy cậu vào lòng

“Em im miệng đi! Anh thấy ai phiền cũng được, nhưng chắc chắn người đó không phải là em!”

Cơ thể trông ***g ngực hắn cứng đờ, hắn tiếp tục nói “Đời này, anh cũng chưa từng chú ý đến ai như vậy! Em nghĩ anh không quan tâm em, anh rất vui sao? Anh còn đau hơn em cả trăm ngàn lần— vốn anh muốn chết quá đi cho xong. Nhưng mẹ nó, giờ em lại nói những điều này!” Vừa mắng, hai tay hắn vừa ôm cậu thật chặt

Cơ thể đó rớt cuộc cũng dần thả lỏng

Tiểu hài tử cọ cọ vào ngực hắn, thanh âm vẫn như cũ, mềm mại xen lẫn chút ủy khuất “Ca.”

“ Ân!” Trương Phàm cảm thấy nếu giờ hắn mà chết đi, cũng không còn gì hối tiếc....

Đương nhiên, chỉ là nếu thôi. Thời gian cứ tiếp tục trôi, người cứ tiếp tục thở, ngày lại qua ngày

Đường Vũ Định ngẩng đầu lên, hỏi “Ca, dạ dày anh đỡ chưa?”

Trương Phàm cười, nheo nheo mũi cậu “Hiện tại đều ổn cả” Không chỉ dạ dày, mà những bộ phận khác đều đang dần sống lại rồi đây này

Đường Vũ Định vẫn tiếp tục hỏi “Ca, anh không giận em nữa?”

Trương Phàm cười “Ừ.”

Đường Vũ Định nói “Ca, anh có thể cho em biết, vì sao dạo này anh không để ý đến em không?”

Trương Phàm “”

Trương Phàm đau lòng, nhìn xuống ánh mắt của Đường Vũ Định, nghiêm túc nói “Tiểu Định, em không cần phải xin lỗi. Có nhiều việc, lỗi không phải ở em, hiểu chứ?”

Trương Phàm biến Đường Vũ Định thành trẻ nhỏ mà dạy bảo. Thế nhưng hắn quên mất, tiểu hài tử này còn thông minh hơn cả hắn

Đường Vũ Định lập tức phản ứng, nói “Nếu không phải em làm anh mất hứng. Vậy tại sao anh lại đối xử như vậy với em?”

“”

“Nếu hôm nay, em không đi theo anh. Anh sẽ vẫn tiếp tục không để ý đến em, đúng không?”

“Anh.”

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà....

“Anh trở nên như vậy chắc chắn có nguyên nhân. Ca, anh rốt cuộc làm sao vậy hả?”

Trương Phàm nhìn ánh mắt đen láy của cậu, thăm dò hỏi “Em muốn biết?”

“Đúng vậy”

“Bởi vì” Trương Phàm lại ôm cậu, đưa đầu cậu dựa sát vào trái tim mình, nhẹ nhàng nói “Anh đang yêu”

16. Chương 16

Đường Vũ Định sững sờ, sau đó liền gật đầu “Em biết?”

Trương Phàm không thể hiểu được Đường Vũ Dịch đang suy nghĩ gì. Đại não ngừng hoạt động, không phải cậu ta nên hỏi “anh thích ai?” sao?

“Hả? Em biết sao?”

Đường Vũ Dịch kìm lại tức giận, nói “VẬY RA ANH VÌ VỤ NÀY MÀ GIẬN LẤY EM SAO?”

Trương Phàm hoàn toàn ngu tịt “Hả?”

“Em không đồng ý anh quen bạn gái, vì sợ anh không tập trung học hành. Giờ, thành tích của anh giỏi như vậy, muốn quen ai thì tùy anh.”

“” Trương Phàm lúc sau mới được thông não, hiểu được ý tứ của Đường Vũ Dịch

Cảm thấy vụ việc trước mắt cứ như một vở hài kịch, lại một lần nữa hấn tự mình đa tình

“Ca, nếu anh để ý ai, cứ dừng cảm thỏ lộ. Em ủng hộ anh hết mình”

Ánh mắt Đường Vũ Dịch sáng lên. Trương Phàm nhìn vào cũng không nở giận cậu ta

“A, em đúng là hảo huynh đệ tốt”

Đường Vũ Dịch, em quá lợi hại

Em không cần áy náy. Anh hiện đang ở trên mây, em một phát giáng anh xuống địa ngục

.

Đúng vậy, hôm sau Trương Phàm liền đi tìm Chung Lâm để thổ lộ, không ngờ lại thành công

Trương Phàm chịu đựng cơn đau tại dạ dày, nắm chặt tay Chung Lâm đưa đến trước mặt Đường Vũ Dịch “Nào nào, kêu đại tẩu đi”

Đường Vũ Dịch không giống Triệu Vũ Minh mặt dày mà gọi “đại tẩu”, ánh mắt thoáng lộ vẻ ngại ngùng “Ca....”

Trương Phàm bật cười, quay sang nói với Chung Lâm “Da mặt đệ đệ thật mỏng a! Rất dễ thẹn thùng!”

Chung Lâm nở ra nụ cười xinh đẹp. Sau đó, hai người nắm tay nhau rời đi. Chung Lâm nói nói gì đó, Trương Phàm liền cúi xuống, thơm lên má nàng một cái

Đường Vũ Dịch nhìn thấy, thoáng cau mày

Trương Phàm bây giờ khiến cậu rất bức mình, nhưng lại chẳng hiểu vì sao, mình lại bức

Thế nhưng, thoát nhìn ca ca rất vui vẻ? Nếu hấn vui vẻ và không không để ý đến mình nữa, vậy là được rồi.

Giống như mọi ngày, trên bàn ăn của Trương Phàm lại xuống hiện một hộp giữ ấm. Phía trên hộp là những viên thuốc chống đau dạ dày

Trương Phàm rốt cuộc vẫn không đồng ý đổi chỗ, mặc kệ Đường Vũ Dịch nói gì, hấn tuyệt không chịu. Cuối cùng, Đường Vũ Dịch bó tay, nghĩ nghĩ, chính mình đi xuống chỗ Trương Phàm cũng được. Giao bài tập cho hấn, kiểm tra bài về nhà, hỏi từ vựng tiếng Anh

Nhưng dù vậy, thời gian cậu kèm bổ túc cho Trương Phàm vẫn rất ít. Đơn giản, vì thời gian nghỉ ngơi giữa các tiết học, Trương Phàm sẽ đi tìm Chung Lâm

Thời gian trôi qua, cả bọn đã không đi chơi với nhau đã nửa tháng. Một là do Trương Phàm có bạn gái, hai là do kỳ thi Đại Học vớ vẩn, ra ngoài chơi thôi cũng thấy không thoải mái. Vì thế cả bọn quyết định thứ bảy tuần này, phải đi KTV một chuyến, mặc kệ Trương Phàm phản đối hay không

Trương Phàm chở Chung Lâm, vì vậy Đường Vũ Dịch phải bắt taxi đi một mình. Một huynh đệ trong đám thấy vậy, chọc cậu “Làm sao đây? Tiểu Dịch của chúng ta bị hoàng thượng thất sủng kìa~”

Đường Vũ Dịch bị trêu thành quen, không nói gì, chỉ im lặng ngồi xuống

Tuy là nói đi KTV, nhưng ca hát chỉ là phụ. Đánh bài mới là chính a!

Lát sau, Trương Phàm với Chung Lâm rốt cuộc cũng tới, mọi người hòa vào bảo phạt họ ba ly rượu. Trương Phàm cũng cười cười, tay ôm Chung Lâm, một phát uống liền ba ly rượu. Cả đám cười ha ha

Đường Vũ Định tại một góc ngồi nhìn

Uống nhiều như vậy, dạ dày không đau chứ?

Trương Phàm đã chịu phạt, bây giờ đến Chung Lâm. Phạt cái gì giờ ta? Đương nhiên là hát một bài

Mọi người ồn ào bàn tán “Mọi hôm là Tiểu Định. Nay đổi người a, không biết đại tẩu có hát hay bằng đệ đệ của Phàm Tử không ta!”

Trương Phàm cười mắng “Đừng có nói nhảm.”

Chung Lâm cầm lấy micro, mọi người không dám hít thở. Đến khi Chung Lâm hát đến đoạn điệp khúc, cả đám mới trở lại như thường

Người huynh đệ khi này sắp lại Đường Vũ Định nói “Đại tẩu hát chỉ hay hơn A Minh mà thôi. Tiểu Định à, cả đám chỉ trông cậy vào cậu a”

Đường Vũ Định nhìn Trương Phàm một chút. Trương Phàm ngồi khá xa cậu, lại khuất bóng nên không thấy được biểu tình hẳn. Đường Vũ Định lắc lắc đầu “Nay tớ không hát được, cổ họng bị đau”

Chung Lâm hát xong, mọi người lại nêu lên ý kiến, bắt cặp đôi mới phải hát chung một bài. Trương Phàm đáp ứng, cười vô cùng ngọt ngào. Đến khi cả hai hoàn thành bài hát, cả đám người— quấy cũng đu lên nóc nhà rồi, giờ thì chơi bài thôi

Chung Lâm không biết chơi, Đường Vũ Định cũng không có hứng. Vì vậy chỉ còn lại 6 người, chuẩn bị xông pha chiến trường. Chung Lâm ngồi bên cạnh Trương Phàm, hần lâu lâu lại cho nàng xem bài, rồi thì thăm gi đó vào tai nàng khiến nàng cười khúc khích

Đường Vũ Định thấy càng khó chịu. Cậu ngồi trên sofa nghe một người huynh đệ ca hát, một bên nhìn về cảnh vui cười kia. Cảm thấy như đang ở hai nơi khác nhau vậy

Đánh được một lúc, Triệu Vũ Minh thắng hoài đâm ra chán, đột nhiên quăng bài “Chơi chán phèo, từ giờ, ai thua phạt rượu”

Đề nghị vừa nêu ra, đều được mọi người hưởng ứng

Vì thế, đám độc thân chưa bồ chưa bít này hướng người nào đó trả thù ngầm

Trương Phàm bị phạt mấy trận liền, thấy lạ lạ mới hiểu ra vấn đề “Kháo, mấy người hại tôi!”

Một tiếng trôi qua, trên bàn chất đầy lon bia, trong đó cũng chừng năm bảy chai là Trương Phàm uống

Mở nắp chai bia thứ chín, Trương Phàm nhíu mày nói “Mẹ, đợi đó đi, khi nào anh thắng, sẽ phạt mấy chú gấp 10 lần”

“Có chơi có chịu!”

“Nói nhiều quá, nhanh nhanh”

“Chú là đàn bà à? Không cần nói, dùng hành động đi!”

Trương Phàm mắng cả đám bội bạc, chơi khăm huynh đệ, lấy oán trả ơn, nhưng rồi cũng nhắm mắt ngửa cổ định uống. Tay bỗng có người chặn lại— hần mở to mắt, bỗng nhiên chai bia trên tay bị cướp đi trắng trợn

“Dạ dày ca ca không tốt, tớ thay anh ấy uống”

Ngón tay Đường Vũ Định cầm lấy chai bia vàng óng ánh, nhìn thật đẹp đẽ. Một đám người không ỏi gì, Đường Vũ Định đã ngẩng đầu uống hết

Hành động chỉ trong vài phút, nhưng đối với bọn họ, cứ snhw dài cả một thế kỷ

Hành động uống bia của Đường Vũ Địch được cả đám khắc ghi sâu vào tổng đầu
Bia không vào bụng hẳn, không làm dạ dày hẳn đau. Thế nhưng hẳn lại cảm thấy đau đốn rõ rệt
Đường Vũ Địch uống cạn chai bia, sau đó học theo bọn họ quăng chai bia xuống đất, cong khóe miệng cười nói “Xong”
Cả đám nhất thời mới phản ứng lại được, tranh nhau mà nói
“Tiểu Địch, lần đầu cậu uống rượu sao? Hảo soái a!”
“Tiểu Địch, không tồi!”
“Hảo huynh đệ!”
Cuối cùng, Triệu Vũ Minh mới nói một câu “Thật đúng là đệ đệ tốt a! Được, chúng tôi không ép Phàm Tử nữa”
Trương Phàm nhìn bọn họ, không nổi gì chỉ nở nụ cười
Bất quá, không khi dễ nữa cũng không có nghĩa sẽ cho Trương Phàm yên ổn toàn thay trở về. Ván sau đánh trong im lặng, Trương Phàm thật không ngờ mình lại thua tiếp tục
Triệu Vũ Minh lắc đầu, thở dài “Số cậu đúng là nhỏ a- Không thể không phạt”
“Nhưng Phàm Tử dạ dày khó chịu, bị gì giờ?”
Đường Vũ Địch định mở miệng giải vây thì Trương Phàm lại nói “Hôm nay coi như anh xui, ngoài uống rượu, các chú muốn anh làm gì anh cũng làm”
Nói là nói như vậy.
“Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”
“.” Trương Phàm nhìn đám hảo huynh đệ của mình, khẽ nghiêng răng
Kháo!
“Ha ha, hôn thì hôn, sợ mẹ gì!”
“Rất có khí phách!”
Chung Lâm then thùng lắc lắc đầu. Nhưng Trương Phàm đã nắm lấy cảm nòng, nâng lên “Em yêu, đến, hôn nào” Vừa nói xong thì hôn lên môi cô một cái
Âm thanh trầm trồ “ồ” lên
Đường Vũ Địch nhìn thấy sườn mặt bọn họ, bọn họ hôn môi xong, lại nhìn nhau thẩn thiết
Mình say rồi, cậu nghĩ vậy
Cảm giác say xỉn, thật khó chịu

17. Chương 17

Cả bọn ra về vào lúc tám giờ tối. Ai ai cũng bắt đầu lo thi Đại Học, chẳng như Trương Phàm, một mình một nhà, ở nhà bọn họ còn có nhị vị phụ huynh hối thúc học này học nọ
Một dãy motor dừng trước cửa KTV
Đường Vũ Địch trừng mắt “Các cậu đều chạy xe motor a?”

Triệu Vũ Minh vui vẻ nói “Đương nhiên, chưa từng nghe câu người nào của đó sao~ lo mà học theo tụi này đi”

Đường Vũ Định có chút ngượng “Hắc hắc”

Những người này tửu lượng cao, uống bia như uống nước, chạy xe cũng chẳng sợ té. Nhưng cậu thì khác
Tuy rằng Đường Vũ Định vẻ mặt vẫn bình thường, nhưng ai cũng nhìn ra được cậu nhóc đã say bí tỉ từ lâu
Bỏ đi bộ mặt lạnh băng, hiện ra tính cách trẻ con. Vài người thấy cậu quá đáng yêu, lâu lâu lại chọc ghẹo cậu

Đường Vũ Định theo bản năng đi đến chiếc motor quen thuộc, ngần ngừ đứng bên xe, tựa như cún con chờ đợi chủ

Trương Phàm u ám nhìn cậu, trong lòng cũng không yên tâm, bước nhanh về phía cậu

Đồ ngốc, tại sao lại không biết chừng mực kia chứ?

Ngay lúc hấn muốn ôm lấy cậu thì ánh mắt mê ly của Đường Vũ Định lại nhìn sang hấn, thanh tỉnh hơn một chút, giống như tiểu hài tử làm sai cúi đầu nhận lỗi “Em xin lỗi”

Trương Phàm sửng sốt, sắc mặt có chút khó coi. Tay hấn cứng đờ, cổ lẩm mới nắm chặt lại được, móng tay cắm thẳng vào trong da

Chung Lâm nhìn nhìn “Tiểu Định không chạy xe tới sao?”

Đường Vũ Định ngu ngốc đứng yên, say xỉn khiến cậu có phần không nhận thức được vấn đề. Cậu chưa kịp nói, Triệu Vũ Minh bên này, lớn tiếng giải cứu cậu “Phàm Tử chở Chung Lâm về. Tiểu Định, đến đây, anh đây chở cậu”

Đường Vũ Định gật đầu, ngoan ngoãn bước tới Triệu Vũ Minh, sau đó leo lên xe hấn. Một mẻ cộng với độ cồn của bia rượu khiến cậu nhanh chóng muốn tiến vào một đẹp. Đường Vũ Định vòng tay ôm hông Triệu Vũ Minh, tựa đầu lên lưng hấn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại

Lý trí của Trương Phàm “bùm” một cái, ánh nhìn ghen ghét nhìn những hành động đó của cậu. Tâm can dày xé một phen, làm hấn nhịn không được muốn đi lên dành người

Gỡ cánh tay Chung Lâm đang ở trên eo ra— khoảng chừng ba bước đến trước xe Triệu Vũ Minh, gỡ hai tay của người kia ra, sau đó ôm chặt vào lòng mình

Trừ bỏ Đường Vũ Định đang mê man, những người còn lại đều ngạc nhiên cực độ

Trương Phàm trốn tránh nói “Tiểu Định say rồi, không thể ngồi motor hứng gió được. Anh công cậu ấy về, cậu chở Chung Lâm giùm anh”

Trương Phàm chìa khóa motor còn chưa lấy, nhanh chóng ngồi xổm xuống đất công ai đó lên, bước ra gọi taxi

.

Ôm chặt cậu, taxi dừng lại trước cửa nhà. Kiên nhẫn của Trương Phàm dường như đã đến cực hạn

Hấn bế cậu ra xe, một mạch ôm vào phòng ngủ

Mắt kính được gỡ xuống. Đường Vũ Định có chút tỉnh, cảm giác mình được nằm trên giường ai đó, thoải mái cọ cọ, sau nhìn thấy Trương Phàm lại ngu ngốc ha ha cười

Ánh mắt Trương Phàm tối sầm lại, đột nhiên nhớ tới cảnh huynh đệ của mình trêu chọc Tiểu Định, khiến tâm tình vừa bình tĩnh lại một chốc tức giận

Nhéo nhéo mũi cậu, oán hận nói “Hứa với anh, về sau... Đừng uống rượu nữa”

Lấy điện thoại Đường Vũ Định ra, gọi điện báo bình an cho ba mẹ cậu, rồi lấy đồ ngủ vào phòng tắm. Tắm xong, hấn thấy Đường Vũ Định đang nằm cuộn tròn trên giường ngủ

Trương Phàm ngồi xuống, dùng khăn lau cho cậu, ánh mắt chứa biết bao yêu thương sủng ái
Đường Vũ Định nhăn nhăn mũi, lí nhí gọi “Ca, ca.”

Trong lòng Trương Phàm âm áp, cất khăn, đắp lên trán cậu một chút, nhỏ giọng đáp “Ân”

“Thuốc.”

“Hửm?”

“Bia, uống nhiều bia. Dạ dày. Phải uống thuốc.”

Bởi vì say cổ học có chút khô khan, nói chuyện thật khó khăn. Đường Vũ Định cố lắm mới phun ra được vài chữ, buồn bực nhăn mũi lại

Trương Phàm ngẩn ra, sau đó thật hận không thể đem cậu khảm vào sâu trong lòng

Đồ ngốc.

Tình cảm lâu nay hẳn cố chôn sau trong tim nay đã không thể kiềm lại, đôi môi hai người cách nhau không xa lắm. Trương Phàm cúi đầu, ngậm lấy đôi môi đỏ tươi kia

Hương vị này hẳn mãi không thể quên được, mềm mại, sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, giờ đây lại mang theo vị bia thoang thoảng

Trương Phàm cắn nhẹ môi của Đường Vũ Định, đầu lưỡi cố gắng vói vào bên trong. Người vốn đang ngủ bỗng nhiên tỉnh giấc

Trương Phàm hết cả hồn, dừng lại hành động vừa rồi

Vài giây trôi qua thật chậm, cả hai cũng không thể nói gì. Đường Vũ Định ngơ ngẩn nhìn hẳn, ánh mắt lại sáng lên, mỉm cười gọi hẳn “Ca.”

Trương Phàm gió mới lấy lại ý thức, mới hiểu được thì ra tên nhóc này đang mớ

Hắn yên tâm cúi xuống, dùng trán mình áp lên trán cậu, nhìn thật kỹ đôi mắt kia, nói “Tiểu Định”

“Ca, nếu em ngủ, anh sẽ công em chứ?”

Trương Phàm gật đầu, cười nói “Sẽ”

Đường Vũ Định như nhận được câu trả lời mình muốn, yên tâm nhắm mắt lại “Anh có rời bỏ em không?”

“Không, anh thật sự rất thích em”

“”

“Tiểu Định, em có biết anh thích em lắm không.”

Nguyên lai hạnh phúc cũng là một phần của đau khổ

Trương Phàm nhắm mắt lại, mơn trớn hôn mắt, mũi, cằm, gò má của Đường Vũ Định

Đầu lưỡi nhẹ nhàng chui vào trong miệng, tìm kiếm kho báu bên trong, chạm nhẹ vào đầu lưỡi mềm mại kia, quần quít lấy nó. Trương Phàm vẫn là nhện không được, thở dài “Tiểu Định, anh yêu em.”

.

Ngày hôm sau, Trương Phàm tỉnh dậy người đã không thấy, chỉ thấy một tờ giấy trên gối đầu

“Ca, em sợ ba mẹ lo lắng, em về trước”

Trương Phàm mở di động— đã mười giờ sáng rồi, bực mình nhúu mày, thậm chí trách mình sao dậy trễ quá

Cầm lấy điện thoại gọi điện, sau vài tiếng “tút tut”, đầu bên kia mới trả lời

“Ca”

Trương Phàm cong cong khóe miệng “Tiểu Định, chiều nay em có qua nhà anh không?”

“ Không được, chiều nay em phải đi siêu thị với mẹ”

“Nga. Tỉnh rượu chưa? Đầu có đau không?”

“ Không đau”

Trương Phàm nhú mày “Giọng em kỳ quá, bị gì sao?”

“ A, thật ra em đang ôn thi”

Trương Phàm nghe vậy cũng yên tâm “Vây, anh không quấy rầy em nữa. Mai gặp lại”

“Ân”

Cúp điện thoại, Trương Phàm lại nằm xuống giường, dù sao xe motor cũng để lại KTV rồi, vội lấy làm chi. Hắn thật không nỡ rời giường, nơi này vẫn còn mùi hương của Tiểu Dịch (Mặc: Hết Tô Dạ bên kia đến Trương Phàm bên này =.)

Nhớ lại nụ hôn hôm qua, trong lòng lại ngọt ngào— nhưng cạnh đó cũng có đau xót

Tiểu Dịch của anh, nếu Tiểu Dịch là của anh.

Ngày hôm sau, Trương Phàm đi học muộn, tiết học cũng gần hết, hắn bị Duyệt tuyệt sư thái trừng mắt, ý bảo về chỗ ngồi, đi ngang qua chỗ Đường Vũ Dịch, cậu lại im lặng không nói gì

Hết giờ học, Trương Phàm không đi ra khỏi lớp. Bởi vì hôm nay cứ như trùng hợp Đường Vũ Dịch cứ loay hoay tay chân, chạy đôn chạy đáo, hắn đợi tới giờ ra chơi rồi mà vẫn không thấy mặt cậu

Tiết ba vừa kết thúc, Trương Phàm rút cuộc nhịn không nổi, chủ động đi tới bàn Đường Vũ Dịch, nghĩ sẽ hỏi cậu vài câu....

Ai ngờ vừa thấy hắn tới, ánh mắt liền trốn tránh, gấp rút cầm lấy sách giáo khoa đứng lên “Em xuống phòng giáo viên một chút”

Trương Phàm một chữ còn chưa nói, chỉ biết gật đầu, ánh mắt thất vọng nhìn theo bóng lưng cậu

Đến giờ ăn, mọi người kéo nhau xuống căn tin, Chung Lâm cũng đi theo. Đường Vũ Dịch tự nhiên chọn chỗ cách xa Trương Phàm

Có thể không khí có phần kỳ quái, đến cả tên đại ngu ngốc Triệu Vũ Minh cũng thấy điểm khác biệt “Tiểu Dịch, sao cậu không nói gì hết?”

Đường Vũ Dịch giật mình, gượng cười nói “Không có, tôi đang học bài a”

“Ai, tôi nói này lớp trưởng. Cậu học giỏi như vậy, nhưng cũng không nhất thiết lúc nào cũng học học học.” Triệu Vũ Minh nói xong lại nghĩ nghĩ, cười xấu xa “Bộ đáng cậu say xỉn vẫn là đáng yêu nhất!”

Những người ngồi xung quanh nghe vậy cũng đồng tình, kể cả Chung Lâm “Tiểu Dịch rất đẹp, so với bọn con đồ quậy phá vẫn là đáng yêu hơn. Lớp tớ có vài bạn gái chưa có chầu, có muốn tớ giới thiệu cho không?”

Triệu Vũ Minh lập tức ủng hộ “Giới thiệu a! Phải giới thiệu đó a!”

Đường Vũ Dịch im lặng, không để ý tiếp tục ăn cơm, chỉ có hàng lông mi run run

Cả đám náo nhiệt ồn ào, Trương Phàm rút cuộc chịu không nổi, quăng đĩa nói “No rồi”

Im lặng nhanh chóng vây quanh, Chung Lâm nhẹ nhàng hỏi “Sao vậy a?”

Trương Phàm đứng lên, vì lực mạnh quá ghé lập tức ngã “rầm” xuống “Không ăn nữa, về lớp trước đây” Cũng không hề liếc Chung Lâm một cái, quay lưng bỏ đi

Không khí nhất thời có vẻ ngượng ngạo, Triệu Vũ Minh là người phá vỡ, cười gượng nói “Ai, tên này là vậy đó.”

Đường Vũ Dịch cũng không còn hứng ngồi đó ăn, cũng buông đĩa theo, bỏ lại câu “mình đi trước” rồi chuẩn lẹ. Thế nhưng vừa ra khỏi căn tin, tay đã bị người ta kéo đi mất

Trương Phàm u ám nhìn cậu “Đi theo anh”

Đường Vũ Địch ánh mắt sững sờ, lo sợ vùng vẫy “Em.”

Trương Phàm nắm chặt cổ tay, giọng điệu cương quyết “Nhanh lên, nếu không anh bế em đó”

“.”

Trương Phàm dẫn Đường Vũ Địch ra sân bóng, chọn một chỗ khuất bóng rồi thả cậu ra. Đường Vũ Địch cúi đầu nhìn xuống đất, cũng không mở miệng nói

“Hôm nay, em bị sao vậy hả?”

Đường Vũ Địch mãi nhìn chân mình “Em không sao”

Trương Phàm hừ một tiếng “Em nghĩ anh là đồ ngốc?”

“.”

Đường Vũ Địch ngáp ngừng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì cả

Cậu làm sao dám coi ca ca mình là đồ ngốc. Chính cậu lại hy vọng, mình ngu ngốc hơn một tý nữa mới đúng

18. Chương 18

Hai người đứng như trời trồng, cuối cùng Đường Vũ Địch chịu thua, ngẩng đầu lên

“Ca, hôm nay em không được vui, em xin lỗi”

Con mẹ nó lại câu “em xin lỗi” này

Trương Phàm nhìn chăm chăm cậu, cảm thấy thật buồn bã “Vì sao không vui?”

Đường Vũ Địch không dám nhìn thẳng “Em.”

Trương Phàm hừ một tiếng “Không biết?”

“Không phải.”

“Tôi nói thay cậu” Trương Phàm nắm chặt tay lại, cố gắng giữ thanh âm không run rẩy “Tôi rất đáng ghê tởm đúng không?”

Người Đường Vũ Địch run lên, không biết nói gì chỉ biết nhìn chăm chăm Trương Phàm

“Chuyện hôm đó— cậu nhớ, đúng không? Tôi hôn cậu, tôi nói yêu cậu, thật ra cậu nhớ hết”

Đường Vũ Địch xanh mét mặt mày, một chữ cũng không nói được, loay hoay bối rối không biết làm gì, ánh mắt không biết đặt đi đâu

“Ghê tởm sao? Người ca ca cậu luôn tin tưởng lại ghê tởm như vậy. Đúng, mẹ nó tôi thích cậu, người tôi thích không phải Chung Lâm, mà là cậu! Giờ cậu đã biết, một tiếng “ca” cũng không gọi nổi đúng không?”

Nói ra rồi, tất cả... đã nói ra hết rồi

Phản ứng ấy đúng như hần đoán, bây giờ kể cả bạn bè cũng không thể. Bất quá, trái tim lại đau như bị ai xé ra thành trăm mảnh vậy.

Lần cuối cùng sao? Lần cuối cùng được đứng trước em, nhìn em thật lâu như thế này?

.

Trương Phàm nhìn phản ứng của Đường Vũ Địch, cuối cùng nở nụ cười “Chấm dứt tại đây đi, coi như chưa từng có gì xảy ra vậy”

Đường Vũ Định cả kinh nhìn hẩn, nhưng Trương Phàm lại không cho cậu cơ hội mở miệng, quay lưng bỏ đi mất

Chiều hôm đó, tiết thứ nhất gần kết thúc. Đường Vũ Định mới thẩn thờ bước vào lớp

Học sinh giỏi đi trễ. Giáo viên chẳng những không nổi trận lôi đình, mà còn hỏi han xem Đường Vũ Định có phải không khỏe không, cậu lắc đầu mới yên tâm cho cậu về chỗ

Đối với học sinh trong lớp, đây chỉ là buổi chiều như bao ngày khác, buồn chán. Nhưng có một điều gì đó mà không ai cảm nhận được, một tiếng động rạn nứt vang lên

Cuộc sống mỗi ngày cứ phục chế(*) như vậy, học sinh người thì làm bài sai, người thì lười biếng không làm. Cuộc thi quan trọng gần đến, áp lực trên vai mỗi người càng tăng. Ngủ không được bao lâu, ai ai cũng mang mắt gấu mèo đi học

(*Nghĩa là lặp đi lặp lại)

Để giảm bớt căng thẳng, trong trường luôn xuất hiện những tin tức mới nhất, truyền tai nhau trở thành tin HOT

Nghe nói, Chung Lâm— vừa đến lớp, thì thấy trên bàn có đóa hồng, đếm ra thì tận 99 đóa hồng, không khác gì phim truyền hình Hường Quắc

Nghe nói, Trương Phàm mỗi sáng đều chở Chung Lâm bằng motor đến trường, buổi sáng thì mang điểm tâm đến tận cửa, buổi tối thì cùng nhau ăn tại những quán vỉa hè, khi thì nhà hàng sang trọng

Nghe nói, Trương Phàm hôn môi Chung Lâm bị thầy giám thị phát hiện. Giáo viên chủ nhiệm nổi giận, ba Trương Phàm lại một lần diện kiến

Nghe nói.

Đến khi Đường Vũ Định nhận được điện thoại của Trương Bồi Sơn, thì cậu nhận ra mình và Trương Phàm đã chiến tranh lạnh tận hai tuần

Âm thanh Trương Bồi Sơn có vẻ mỗi một “Tiểu Định, con thân với Trương Phàm nhất, có thể giúp chú cho nó vài lời khuyên không? Chú không phản đối nó có bạn gái, nhưng ít nhất cũng phải hảo hảo ôn thi. . . .”

Đường Vũ Định ngẩn người, ánh mắt lộ vẻ cô đơn. Lúc sau Trương Bồi Sơn nói gì, cậu hoàn toàn không nghe nữa....

Quan hệ rất tốt?

Bọn họ, ngay cả bạn bè cũng không thể rồi.

“Chú, thực xin lỗi.”

Lúc sau sau nữa, bọn Triệu Vũ Minh mới phát hiện điểm kỳ lạ. Cũng không nghĩ rằng cũng có khi hai người này giận nhau, sao cứ phải giả bộ làm người đương vậy chứ, thật không biết là vụ gì mà dẫn đến kết quả như vậy

Vì muốn để hai người họ làm họ, một buổi tan học bình thường, bọn Triệu Vũ Minh ý kiến muốn đi hóng gió. Triệu Vũ Minh vui vẻ chạy đến, cố ngăn Đường Vũ Định đi

“Tiểu Định, lâu rồi mình không đi chơi, hôm nay đi hóng gió chung với tụi này được không?”

Đường Vũ Định chớp mắt “Tôi, tôi còn phải.”

Triệu Vũ Minh nhanh nhẹn nhảy vào hòng cậu “Còn phải cái gì a. Học hoài cũng chán, đúng không? Vả lại kiến thức cũng ghi vào vở, bằng tuần hoàn nguyên tố học cơ bản là được rồi, không cần học hết”

Nói xong liền kéo Đường Vũ Định đi. Lúc Đường Vũ Định kịp nhận ra thì cậu đã thấy Trương Phàm trước mắt

“Tiểu Định cũng đi, càng nhiều người càng vui. Phàm Tử cậu chở Chung Lâm, tôi chở cậu ấy!”

Đường Vũ Định vừa muốn mở miệng, đối phương bỗng hừ một tiếng, nói

“A Minh, vị lớp trưởng này khác với chúng ta. Người ta là học sinh ngoan hiền, thi là thi vào trường điểm trường chuyên, cậu không thấy người ta đang nhần mặt sao?”

Trương Phàm tràn đầy khinh thường nói vậy, Triệu Vũ Minh nhất thời ngơ ngẩn, chậm chạp mà kéo áo Trương Phàm, nhỏ giọng nói “Này, cậu nói vậy là sao?” Quay đầu lại nhìn Đường Vũ Định, đúng như hắn nói, cậu đang cắn chặt môi, nhần mặt cúi đầu

“Tôi không đi đâu. Tôi phải về sớm, các cậu đi chơi vui vẻ”

Triệu Vũ Minh nhìn bóng lưng Đường Vũ Định, tức giận trừng Trương Phàm “Sao cậu lại nói vậy chứ?! Cái tên dở hơi này, Tiểu Định rốt cuộc chọc cậu cái gì, đều là nam nhân với nhau, đồ hẹp hòi.”

Trương Phàm mặt không biểu tình, thẳng khi không còn thấy bóng dáng Đường Vũ Định, mới âm thầm nhắm mắt lại. Người khác cũng chẳng nhìn thấy vẻ khổ tâm của hắn

“Tôi chính là người hẹp hòi đấy. Chính là không thể, tôi không thể đối mặt với cậu ấy. Cậu không thích thì đừng ý kiến với tôi”

Triệu Vũ Minh tức giận muốn bùng cháy, nói không nên lời nói, nửa ngày mới phun ra một chữ “Kháo”

Đường Vũ Định về đến nhà, cởi cặp ra leo lên giường, không tự giác mà chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh dậy đã thấy trời tối nhem

Đường Vũ Định dạo này ăn không vô. Việc hàng ngày đầu tiên của mẹ cậu là đi chợ, sau đó về làm những món cậu thích, nhưng cơm hôm nay còn đang nấu thì nàng lại nghỉ sang ngày mai nên ăn gì

“Tiểu Định, sáng mai con muốn ăn gì?”

Đường Vũ Định chọc chọc đũa vào bát cơm nói “Há cảo”

Nàng cũng không mong gì câu trả lời của cậu, vì biết thế nào cũng sẽ nhận được một đáp án giống nhau, bất đắc dĩ thở dài “Cũng không thể ăn món này hoài a. Tiểu Định, còn món gì khác muốn ăn không? Ta đổi món nhé”

Đường Vũ Định lắc đầu

Mẹ cậu đành nhún nhường “Được rồi, vậy con phải ăn nhiều lên, nhìn con đi, gầy quá rồi. Đúng rồi, sao dạo này không mang điểm tâm đến lớp nữa? Phụ huynh của người bạn kia đi công tác về rồi sao?”

Đường Vũ Định thoáng dừng tay, chiếc đũa đang gấp trứng hơi run, trứng rớt vào bát, sũng sốt một chút, lại cố chấp mà gấp lấy quả trứng. Nhưng trái trứng này hình như không thích cậu, mặc kệ gấp như thế nào, cũng không chịu nằm yên

Mẹ cậu thấy hành động đó, hốt hoảng nói “Tiểu Định, con sao vậy? Lúc ăn cơm không được phát ra tiếng động, đũa không được chạm vào thành chén”

Đường Vũ Định cuối cùng buông đũa “Mẹ, con no rồi, con về phòng học bài đây”

Mẹ cậu nhìn xuống chén cơm, cơm còn chưa với một nửa, thở dài một tiếng. Lúc này, Đường Vũ Định đã về phòng

Đường Vũ Định khóa cửa, ngồi vào bàn học lấy đại một quyển sách mở ra, vừa lúc lật tới bảng tuần hoàn, cứ như cái máy mà đọc những gì mình đã học

“Hydro, Helium, Lithium, Beryllium, Boron, Cacbon, Nitơ, Oxi, Flo, Neon.”

“Chuyện hôm đó— cậu nhớ, đúng không? Tôi hôn cậu, tôi nói yêu cậu, thật ra cậu nhớ hết”

“Natri, Magiê, Nhôm, Silic, Phốt pho, Lưu huỳnh, Clo, Argon, Kali, Canxi”

“Ghê tởm sao? Người ca ca cậu luôn tin tưởng lại ghê tởm như vậy. Đúng, mẹ nó tôi thích cậu, người tôi thích không phải Chung Lâm, mà là cậu! Giờ cậu đã biết, một tiếng “ca” cũng không gọi nổi đúng không?”

“Scandi, Titan, Vanadi, Crom, Mangan, Sắt, Coban, Niken, Đồng, Kẽm.”

“Chăm dứt tại đây đi, coi như chưa từng có gì xảy ra vậy”

Chăm dứt tại đây đi, coi như chưa từng có gì xảy ra vậy

Chăm dứt tại đây đi, coi như chưa từng có gì xảy ra vậy

“Gali, Germani, Asen, Selen, Asen, Selen.”

Nước mắt không tự chủ rơi xuống sách, từ từ loang nhẹ ra

“Ca.”

Mẹ từ nhỏ đã dạy, con trai không được khóc, phải kiên cường mạnh mẽ. Từ nhỏ đến lớn, cậu vẫn luôn ghi nhớ những lời cha mẹ nói, cũng dần học cách che giấu đi những hỉ nộ ái ố của mình

Chỉ alf bây giờ cậu không kiềm được

Cũng sẽ, cảm thấy ủy khuất, khổ sở

Người có thể ôm lấy cậu, hứa sẽ không rời bỏ cậu, bây giờ đã bỏ cậu đi mất rồi

19. Chương 19

Hôm sau, há cảo tôm của Đường mẫu cũng lãng phí, vì đây là lần đầu tiên Đường Vũ Định dậy trễ. Thời điểm Đường mẫu đi gọi cậu dậy, mới phát hiện cậu phát sốt

Đường Vũ Định bị xoa trán mà tỉnh, hai mắt lơ lơ “Mẹ, sáng rồi sao?”

Đường mẫu nhìn con mình chưa đầy nửa tháng đã giảm đi mấy ký, đôi môi trắng bệch, nhất là cặp mắt to vắt kia hiện giờ lại không có sức sống

Sốt cao, thế nhưng cậu không làm nũng đòi nghỉ học, dù sao cũng mười sáu tuổi rồi

Trong lòng chua xót, vuốt ve tóc cậu, Đường mẫu nhẹ nhàng nói “Chưa, con ngủ tiếp đi”

Đường Vũ Định yên tâm nhắm mắt, ngủ tiếp. Lát sau Đường mẫu cho cậu uống miếng thuốc, cậu cũng không nhận ra

Khi tỉnh dậy, ánh nắng ban trưa đã chiếu trên giường cậu. Đường Vũ Định chớp chớp mắt, hôm nay cậu cứ mơ mơ màng màng, nhúu mày rồi ảo não đứng dậy

Đồng hồ hiện lên con số 10, phía dưới có một tờ giấy

“Tiểu Định, mẹ đi làm. Cháo mẹ để trong nồi, ăn xong nhớ uống thuốc. Hôm nay mẹ đã xin cho con nghỉ học, hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi cho mẹ”

Đường Vũ Định uống lấy ly nước, cũng không muốn ăn cơm. Cậu vẫn còn do dự có nên đi học hay không, thế nhưng bệnh đến như núi đổ(*), tuy chỉ là sốt nhẹ, nhưng người cũng chẳng còn sức lực, cuối cùng vẫn là nghỉ học

(* “Bệnh đến như núi đổ, bệnh ra như kéo tơ”: Ý vào sức khỏe, liên tục làm việc, bệnh khi nào không hay)

Dù sao bây giờ, cậu nghỉ học, trong lớp cũng có thể bình thường học tập. Và. cho dù cậu có đi, cũng chẳng ai cần cậu

Có thể vì bị bệnh nên sức học giảm thiểu rất nhiều, tới tận 12 giờ nhưng bài Vật Lý giải cũng không ra. Chuông cửa đột ngột vang lên. Đường Vũ Định đang căn não ra suy nghĩ, không đành lòng nhìn về phía cửa ra vào, lúc mở cửa sắc mặt không khỏi có chút khó chịu, nhìn tiểu tụy càng nhiều

Cửa vừa mở, Lâm Băng Nghiền ngăn cả người “Tiểu Định.”

Triệu Vũ Minh đứng bên cạnh biểu tình không khác nhiều “Ngày hôm qua vẫn bình thường, hôm nay sao vậy hả?”

Đường Vũ Định nhìn Lâm Băng Nghiên cùng Triệu Vũ Minh người tung người hứng, không khỏi mỉm cười, đúng là vợ chồng a. . . . Nghĩ đến đây thấy hài hài, mời họ vào nhà

“Chỉ là cảm nhẹ thôi, không sao”

Lâm Băng Nghiên sờ trán cậu “Nóng quá a! Tiểu Định, cậu uống thuốc chưa?”

“Tớ mới uống”

“Chờ một chút...” Lâm Băng Nghiên đi đằng sau Đường Vũ Định bỗng ghé vào phòng cậu, nhìn thấy một đồng tập vở trên bàn, trách móc “Bệnh vậy mà còn đi làm bài?!”

Triệu Vũ Minh kinh ngạc nhìn cậu “Này, anh bạn, cậu đứng nhất, thành tích quá trời còn không vừa lòng sao? Không cần ép mình như thế chứ?”

Vì vậy, Đường Vũ Định bị hai người kéo lên giường đắp chăn lại. Lâm Băng Nghiên đi vào bếp một chút, sau bưng ra khay thức ăn, một chén cháo và mấy miếng há cảo tôm. Triệu Vũ Minh thì lấy nước và thuốc cho cậu

Đường Vũ Định nằm trên giường nghe tiếng họ cãi nhau, nhìn thấy hai người vì mình mà bận đông bận tây, ánh mắt dần lộ lên một chút sức sống

Lâm Băng Nghiên bĩu môi nhìn cậu ăn cháo “Đồ ngốc, may mà có tụi tớ đến thăm, không thì cậu chết khi nào cũng chẳng ai biết đâu”

Đường Vũ Định nhận thấy trong ánh mắt nàng có một sự lo lắng và quan tâm, lần đầu tiên cảm thấy thích thích cô nàng này hơn một chút

“Cám ơn, tớ không sao đâu”

Thuốc bác sĩ cho có vài viên thuốc ngủ. Đường Vũ Định uống xong, lại nghe hai người kia nói qua nói lại, mí mắt dần nặng trĩu. Lâm Băng Nghiên phát hiện cậu không có tinh thần, mơ mơ màng màng muốn ngủ lại thấy có chút đáng yêu, bỗng cười lên “Tiểu Định, cậu ngủ đi. Chờ cậu ngủ xong chúng tớ sẽ về”

Đường Vũ Định hơi ngượng, nhưng vẫn là chống chịu không nổi, ý thức mơ màng hướng họ nói “Cám ơn. . . .”

Triệu Vũ Minh bĩu môi, cốc nhẹ vào trán cậu “Không cần khách sáo. . . .” kết quả vừa gõ một cái xong đã bị Lâm Băng Nghiên nhìn đến toét mắt

Đường Vũ Định cười cười, yên tâm nhắm hai mắt lại

Không biết đã qua bao lâu, cậu loáng thoáng nghe được một giọng đàn ông

“Chắc, lúc tỉnh không vào, đợi người ta ngủ mới vào. Cãi gì mà thành như vậy luôn”

“. . . . Hai cậu về trước đi”

“Hừ, đừng có mà đánh thức Tiểu Định. Cậu ta vất vả lắm mới yên giấc đó”

“Dạ vâng, tiểu thư, bộ trong mắt cậu toàn Tiểu Định, Tiểu Định, Tiểu Định thôi phải không?”

“Tôi là cam tâm tình nguyện, cậu ý kiến?”

Âm thanh đôi nam nữ ngày càng xa vời, thảng đến khi không còn nghe thấy nữa. Không gian đột nhiên trầm lại, giường lún xuống, giống như có ai đó ngồi xuống. Đường Vũ Định giật mình, muốn mở mắt nhìn xem

Trong lúc đang đấu tranh kịch liệt, bàn tay bỗng bị người ta nắm lấy, tiếp đến là một nụ hôn nhẹ nhàng rơi trên trán

Lòng Đường Vũ Định nhói lên, nước mắt muốn rơi xuống

Nụ hôn kia dừng ở trán cậu một chút, sau đó nhẹ nhàng mơn trớn đến mắt, mũi, khuôn mặt cậu, rồi một đường hạ lên môi. Đôi môi bỗng trở nên ẩm áp, động tác nhẹ nhàng như sợ làm thủy tinh vỡ vậy

Đường Vũ Định thở dài trong lòng, không biết vì sao. Lúc hai đôi môi chạm nhau, cậu cảm thấy nỗi buồn trong lòng tan biến hết, thoải mái đến nỗi cậu muốn giữ lại đôi môi này

Ca, là anh phải không.

Ngủ sâu vào giấc mộng, Đường Vũ Định vừa vui mừng vừa đau lòng nghĩ, không phải đáp án đã có sẵn ở trong lòng rồi sao? Trừ bỏ anh ấy ra, còn ai đối xử tốt với cậu như vậy chứ?

.

Sáng hôm sau, Trương Phàm tâm trạng mệt mỏi về chỗ ngồi. Khí tức thấp đến nỗi không ai dám đến gần, sợ chọc trúng gan hùm, thẳng đến khi ai đó đi vào lớp thì khí tức kia mới giảm đi một nửa

Biểu tình người kia vẫn là lạnh lùng, người khác chủ động nói chuyện, cậu mới quay lại mỉm cười đáp trả, rồi lại đi về chỗ ngồi, bắt đầu lấy sách ra học. Không biết có phải cậu thích học hay không, bất quả thần thái tốt hơn hôm qua rất nhiều

Triệu Vũ Minh thấy Đường Vũ Định đi vào, đẩy đẩy cánh tay Trương Phàm, dùng cằm hất hất về phía chỗ cậu, hỏi “Không đi đến chào hỏi cậu ta hả?”

Trương Phàm lãnh đạm nói “Liên quan đến cậu?”

Triệu Vũ Minh xem thường “Quan tâm mà cứ giả bộ, đồ tsun! Tự tôi đi!”

“” Trương Phàm trừng mắt nhìn cảnh Triệu Vũ Minh nói cười với Đường Vũ Định, một bụng dấm chua bốc lên, thiếu chút nội thương tại chỗ

Chuyện Đường Vũ Định đổ bệnh cứ như chưa từng trải qua, mọi việc đều bình thường trôi qua trong lặng lẽ. Hôm nay, Trương Phàm cả ngày mệt mỏi, nằm nhoài lên bàn nhớ đến việc mình lén đến nhà người kia

Tình yêu cứ như thuốc phiện, một lần dính phải là không thể nào thoát ra

Đến giờ tan học, Trương Phàm mới lơ đãng đeo cặp sách ra khỏi lớp. Chung Lâm đang chờ hắt, hắt vẫn còn phải đóng vai một người bạn trai hoàn hảo chở cô về nhà. Đi chỗ ngồi của Đường Vũ Định, không nhìn được đứng ngu ngốc nhìn nơi đó một tý, sau đó mới cười lạnh đi ra ngoài

Tan học chưa được mười phút, hành lang đã không có bóng người. Trương Phàm hai tay đút túi, cúi đầu bước xuống cầu thang, vừa tới khúc rẽ, tầm mắt đột nhiên nhìn thấy một đôi giày trắng. Ngược lên một chút, là bộ đồng phục gọn gàng. Trương Phàm sững sốt, kinh ngạc ngẩng đầu lên

Đường Vũ Định hạ mi mắt, không nhìn hắt, cắn môi đưa ra một thứ

“Đây là lần cuối, em soạn sách bài tập cho anh. Anh nhận đi”

“”

Hai mi mẩn run run, do dự lặp lại một lần. Âm thanh nhỏ hơn khi nãy, nhưng ngữ khí rất nghiêm túc “Thật sự rất quan trọng, em hy vọng anh xem nó”

Trương Phàm theo phản xạ cầm lấy cuốn vở. Nhìn cuốn vở dày trong tay, hắt ngỡ ngàng cả người

Bất quá, hắt chỉ cần vài giây là ổn định lại được tinh thần

“Tôi nhớ rõ lần trước cậu đã nói câu “thực xin lỗi” đúng chứ?”

Đường Vũ Định ngạc nhiên nhìn Trương Phàm. Trương Phàm lộ vẻ mặt khinh thường nói “Đưa tôi cái này để làm gì?”

“”

“Nếu vì tình huynh đệ tầm phàm đó thì quên đi.” Nở nụ cười đùa cợt “Tôi không rãnh chơi với cậu”

“” Ánh mắt Đường Vũ Định ánh lên tia khiếp sợ, rồi biến thành đau lòng, cắn mạnh lấy môi dưới, khiến nó không còn một giọt máu

Trương Phàm dời đi ánh mắt. Hắn sợ mình diễn không được, hắn sợ sẽ nhẹn không được mà ôm lấy cậu thật chặt

Ngoài cửa mỗi lớp đều có một cái thùng rác. Trương Phàm cất bước đến thùng rác gần nhất, ném cuốn vở vào đó, rồi ngoảnh đầu đi không nhìn lại

Nhanh chóng ra khỏi khu lớp học, hắn lấy tay lau mạnh nước mắt, trốn vào một góc tối chờ đợi. Chờ đến khi khung ảnh kia đi tới, lại xa dần, hắn mới quay về nơi thùng rác ban nãy

Giống như lần trước tìm lại chiếc vòng bị vứt. Lúc này đây, hai mắt hắn đỏ ầu, quỳ trên đất lục thùng rác tìm cuốn vở

Dem cuốn vở lau sạch, thật tốt, không bị dơ

Ngón tay run rẩy mở ra, nét chữ xinh đẹp đập vào mắt, từng chỗ hỏng được tinh tế sửa chữa. Những điểm trọng tâm thì đường highline lên rõ ràng, một cảm giác thân thiện dâng lên trong lòng hắn. Trương Phàm đau lòng lật từng trang giấy, đột nhiên, một tờ giấy rơi ra ngoài, rớt trên mặt đất

Trương Phàm chỉ liếc qua, trong đầu “bùm” một tiếng, cả người đơ lại một chỗ

Đó vẫn là hàng chữ quen thuộc, từng cho hắn phiền não— rồi lại cho hắn ngọt ngào, cũng cho hắn đau khổ. Thế nhưng lúc này, khi nhìn vào câu nói ấy, cả thế giới như rực sáng lên

“Em thích anh, có thể quen em được không, ca? ”

20. Chương 20

Trương Phàm vò tờ giấy chặt tống lòng bàn tay ra sức chạy, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ trải qua niềm vui sướng như vậy

Tìm kiếm mọi góc ngách trong trường mà không thấy thân ảnh kia, mồ hôi xuất hiện ngày càng nhiều. Hoảng quá thiếu chút nữa đã chạy đến nhà đời người rồi, nhưng may mắn điện thoại rớt ra lúc này, hắn còn có thể gọi điện thoại cho cậu mà

Tiếng “tút tut” cứ như vậy truyền đến, tâm tình cũng hồi hộp theo từng giây

Vừa kết nối, Trương Phàm đã quát lên “Tiểu Định, em ở đâu?”

“ Ở, sân bóng”

Trương Phàm đơ người một chút rồi cấp tốc chạy đến sân bóng “Tiểu Định, em đừng đi, chờ anh!”

Chân vừa đặt xuống sân bóng, Trương Phàm đã ngay lập tức nhìn thấy bóng dáng cô đơn nọ. Đường Vũ Định hai tay ôm chân, đầu chôn sâu vào gối, cảm giác được ai đó đến gần, cậu mới từ từ ngẩng lên

Cặp mắt to tròn kia ngẩng nước, viền mắt đỏ hồng khiến người ta thương xót

Đường Vũ Định cắn môi, im lặng nhìn Trương Phàm, nước mắt lại kiềm không được mà rơi ra ngoài.

Trái tim trong ngực lại nhói đau, Trương Phàm rút cuộc nhẹn không được, quỳ xuống trước mặt cậu rồi ôm lấy cậu thật chặt

“Tiểu Định, Tiểu Định”

“”

“Tiểu Định, đừng khóc. Anh sẽ đau lòng, đừng khóc”

“ ”

“Thực xin lỗi, anh là đồ ngu.” Trương Phàm buông Đường Vũ Định ra, sau đó cầm lấy tay cậu đánh lên trên mặt mình “Đúng, anh là con mẹ ngu ngốc. Em đừng khóc nữa. Tiểu Định, em trách thì đánh anh đi.”

Đường Vũ Định sững sốt, nhanh lẹ rút tay mình về. Trương Phàm lại không cho, hung hăng cầm tay cậu tát lên mặt mình vài cái mới thôi

“Tiểu Định, đừng khóc nữa, được không?”

Đường Vũ Định cũng đau lòng không kém, dùng tay còn lại vuốt ve mặt hấn “Anh cũng đừng khóc.”

Trương Phàm ngạc nhiên, hồi lâu mới phát hiện mình cũng đang khóc

Đường Vũ Định nhẹ nhàng lau nước mắt cho Trương Phàm, nhăn nhó mũi, sần nảo nói “Ca, sao anh lại khóc? Em không giận, chỉ thấy hơi đau lòng. Thế nhưng, em bây giờ đã hết rồi, anh cần gì phải làm khổ mình chứ”

Trương Phàm mặc cho Đường Vũ Định lau nước mắt. Kiên nhẫn của hấn đã đến cực hạn, mở miệng hỏi “Tiểu Định, tờ giấy kia, em thật lòng sao?”

Đường Vũ Định thoáng dừng động tác, xụ mặt “Anh xem rồi sao? Chẳng phải anh đã vứt nó đi à?”

Trương Phàm nhìn thấy bộ dáng này của Đường Vũ Định mà không nhịn được cười. Ngu ngốc, xem ra còn giận mà.

Đưa mặt tới gần, đùa với cậu “Ai đó còn tức giận thì đánh tôi đi”

Đường Vũ Định chớp mắt, quay đầu sang chỗ khác, không quan tâm

Trương Phàm kéo kéo tay cậu, nói “Tiểu Định, em mau nói đi mà. Có phải thật không? Em không nói lời nào thì làm sao anh biết được”

“Ca, thực xin lỗi.”

Trương Phàm dừng lại mọi động tác, không thể tin được “Tiểu Định?”

“Thực xin lỗi, em.”

“Đợi đã!” Đường Vũ Định vừa mới mở miệng. Trương Phàm đã nhảy vào hòng cậu, dùng sức nắm chặt lấy vai Đường Vũ Định, bắt cậu nhìn thẳng vào mắt mình “Tiểu Định, em không thể thay đổi. Em cũng phải cho anh thời gian, anh biết anh ném cuốn vở đó đi là sai, thế nhưng anh đã nhặt lại rồi. Mấy ngày nay, anh đối xử với em không tốt, cũng đâu phải là anh muốn, nhìn thấy em cô đơn như vậy, anh rất đau lòng. Anh. em có giận thì mắng anh đánh anh đi, nhưng hãy cho anh thêm một cơ hội nữa! Cứ thẳng thừng như vậy, khác nào phán anh tội tử hình, anh.”

Đôi môi đột nhiên cảm thấy ấm áp. Ánh mắt Trương Phàm ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt nhắm tịt mắt của người kia, lông mi nhỏ nhắn khẽ run rẩy

Lúc Trương Phàm bình tĩnh lại, Đường Vũ Định đã rời khỏi môi hấn, quay mặt đi hướng khác

“Em nói thực xin lỗi. Vì đã làm anh khổ sở. Còn chưa nói hết thì anh đã. . . .”

“ ” Trương Phàm nắm tay bàn tay Đường Vũ Định, ôm lấy mặt cậu, có chút khinh hỉ cười hì hì “Tiểu Định, em hết ngại chưa? ”

Đường Vũ Định bị ôm không nhúc nhích được, mắt chớp chớp. Cuối cùng, cậu đành chôn đầu vào lòng Trương Phàm, hai tay ôm lấy cổ hấn, gương mặt đỏ ửng tới tận mang tai

“Ca, thực xin lỗi. Mấy ngày nay, em đã làm anh buồn” Đường Vũ Định lí nhí nói, có chút làm nũng “Tại anh tự nhiên lại làm những hành động đó, làm em... nhất thời sững sốt, né tránh anh, chứ không phải chán ghét anh đâu, tuyệt đối không ghét anh... Ca, em thích anh”

“” Trương Phàm run rẩy cả người, mở miệng ra thanh âm đã khàn đi rất nhiều “Em thật sự thích anh sao? Liệu em có hiểu sai ý của nó không? Chỉ là ý lại vào anh vì anh là ca ca em, hai thứ đó hoàn toàn không giống nhau.”

Đường Vũ Định không trả lời ngay, ngơ ngẩn nhìn hấn, tự hỏi chính mình “Yêu là gì? Lúc anh không quan tâm em, em rất đau khổ. Không nhìn thấy anh, em sẽ rất nhớ.... Như thế có đúng không?”

“”

“Anh thân mật với Chung Lâm, em rất khó chịu. Em thấy anh ôm cô ta, hôn cô ta, lòng em rất đau đớn. Như thế có đúng không?”

“”

“Cái cảm giác đi mua vòng với Lâm Băng Nghiên không giống anh. Em muốn em với anh đeo vòng đôi, còn... còn muốn anh ôm em, hôn em.... Như thế có đúng không?”

Trương Phàm nghe vậy liền sửng người, bộ dáng lưu manh ngày thường giờ trở nên ngốc nghếch. Đường Vũ Định giương mắt nhìn về hấn, trong lòng cũng mạnh dạn hơn, cười cười “Ca, em thấy như vậy là đúng rồi”

“” Qua mấy phút, ánh mắt Trương Phàm mới bắt đầu có sự sống, tia sáng tổng mắt hấn ngày càng nhiều, gắt gao ôm chặt Đường Vũ Định vào lòng “Đúng, đúng hết!”

Đường Vũ Định cười, hai tay ôm lại Trương Phàm “Ân”

Cái ôm ngày càng chặt, không biết đã qua bao lâu. Người nào đó bỗng nghĩ tới một việc, dáo dác nhìn xung quanh, không có người. Rồi mới cuối xuống, xấu xa nói “Tiểu Định, anh nhớ khi nãy em nói thích anh, đúng không?”

Thân thể trong lòng ngực đơ lại, sau đó càng chôn sâu vào hơn, mặt thoáng đỏ

Trương Phàm cười, lôi cái con sâu trong ngực ra, nhìn thẳng cậu

Hạnh phúc mà tuyên bố “Tiểu Định, anh yêu em, anh rất yêu em.”

Tiểu Định của hấn, hương vị thật giống như viên kẹo bạc hà, sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái

Kẹo bạc hà khác với những thứ kẹo khác, ngoài ngọt ngào ra, còn có chút đắng chút cay. Song khi nếm qua được đắng cay ấy, ngọt ngào lại tăng gấp bội, khiến người ta không thể dứt được mà ăn thêm

.

Tối đến, Trương Phàm gọi điện cho Chung Lâm, nói muốn chia tay. Hấn thà là người bị đá, rồi kết thúc cuộc nói chuyện bằng những lời chúc phúc vô nghĩa. Kết thúc nhanh gọn, không dài dòng

Vì vậy sáng hôm sau, toàn trường đều có một tin động trời

Sáng nay, Trương Phàm không chở Chung Lâm đến trường, cô đi xe taxi, đôi mắt đỏ hoe sưng tấy

Phút chốc bùng nổ, có người thương xót, có người đau lòng. Giáo viên nghe được tin này, ngược lại cảm thấy thật nhẹ nhõm: Xem đi, đã nói yêu sớm làm gì, cũng chia tay trong đau khổ vậy thôi

Hiện tại, tất cả mọi người đều mong chờ nhân vật nam chính tiếp theo xuất hiện. Không cần biết hấn ra sao, chỉ cần điều tra một chút cho thỏa lòng hiếu kỳ. Tóm lại, hãy nhanh nhanh kết luận, tránh để bọn họ ở đây đoán đoán đoán tây

Trương Phàm không khiến mọi người thất vọng. Hấn như thường ngày lái xe motor đến trường, phía sau chở theo Đường Vũ Định, cầm lấy cặp sách của hai người, tay choàng qua vai của cậu, khảnh khảnh ta ta bước về lớp

Ngay khi vừa bước vào phòng học, những cu cậu quậy phá thường ngày nay lại im lặng cúi đầu xuống bàn, đồng tai nghe ngóng, hoặc có những người chăm chăm nhìn hấn không rời. Trương Phàm cũng mặc kệ những ánh mắt kia, ngồi cạnh Đường Vũ Định một chút, thẳng đến khi chuông vào học vang lên mới luyên tiết về chỗ mình

Mọi người trong lòng thầm than: Mẹ nó, thằng này thất tình đó hả?!?!

Người anh em cũng chẳng quan tâm anh cả mình vừa thất tình, hài hước nói “Bây giờ về sau, chắc ra ngoaiif là phải dẫn theo Tiểu Địch, anh nhĩ?”

Triệu Vũ Minh ném một cục giấy tới, nói “Nói vậy bạ, Tiểu Địch là của Phàm Tử, loạn quan ảnh xẻo mày con ạ!”

Trương Phàm cười, đuổi hai người đi “Ồn quá, vào học rồi về chỗ mau”

Lấy sách và tập ra. Dem cuốn vở bài tập hôm qua Đường Vũ Địch đưa hẳn để lên bàn, gió thổi khiến từng trang bay qua bay lại, tỏa hương thơm ngát. Còn vòng tay lại trở về chỗ cũ của mình, một bước không rời chủ nhân

Trương Phàm theo thói quen ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi của người đó. Giống như linh cảm, người đó cũng quay lại nhìn hắn, mỉm cười

Trương Phàm- một tên nóng tính, không kiên nhẫn, tùy hứng. Đôi khi lại có những lúc rất dịu dàng

Giống như bây giờ, khi bốn mắt giao nhau, hắn chỉ nghĩ: Vĩnh viễn ở bên cạnh nhau thế này, thật tốt

21. Chương 21

Trương Phàm hiện nay đang đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào. Nhưng dù gì thì kỳ thi Đại Học cũng đến

Mấy ngày này, tâm tình cứ lên cứ xuống, vì vậy, lúc phát phiếu điểm. Người nào đó đứng thứ 800 toàn khối, tuyệt không đáng tiếc

Cầm phiếu điểm, Trương Phàm buồn bực thở dài

Thời điểm tan học, hai người lại đi ra sân bóng, thoải mái dang hai tay hai chân thành hình chữ đại(*)

(*Chữ đại:)

Đường Vũ Địch sau khi thông suốt, bây giờ cứ vui vẻ như mèo nhỏ, đặc biệt cảm thấy nhàn nhã. Cả người đều thả lỏng, lúc ngồi sau lưng Trương Phàm trên motor cũng vậy

Trương Phàm nghiêng đầu nhìn cặp lông mi run run của cậu, mở miệng hỏi “Tiểu Địch, em muốn vào trường Đại Học nào?”

Đường Vũ Địch không suy nghĩ liền đáp “Đại học D”

“ Chắc chắn?”

Đường Vũ Địch gật đầu “Ân, từ nhỏ em đã muốn vào Đại học D”

Trương Phàm trầm mặc giây lát. Kỳ thật Đường Vũ Địch muốn vào trường này cũng không có gì lạ, với thành tích của cậu thì dư sức vào Đại học D

Còn mình? A, đừng nói Đại học D, ngay cả trường thấp điểm nhất ở Bắc Kinh, chắc cũng vào không nổi.

“Tiểu Địch, nhất quyết phải vào đó à?”

Đường Vũ Địch nhắm mắt lại, thoải mái cảm nhận làn gió mát “Ân”

Thế, em có thể vì anh mà thay đổi nguyện vọng không?

Trương Phàm cười khò một cái, không dám hỏi

Nếu Tiểu Địch nói “không” thì sao? Không thất vọng là gạt người, nhưng nếu là “có” thì mình sẽ vui sao? Tiểu Địch xứng đáng vào Đại học D, tương lai tươi sáng đang chào đón cậu, hấn làm sao có thể cầm chân cậu lại được?

Trước đây, Trương Phàm không bao giờ nghĩ chọn nguyện vọng vào Đại học lại khó khăn đến vậy. Thế nhưng, hấn vẫn cứ mong kỳ thi đừng đến, bất quá chỉ còn một tháng nữa là đến rồi

Trương Phàm nhắm mắt, lẳng lặng nắm chặt tay lại

.

Rạng sáng 3 giờ, Trương Bồi Sơn từ tiệc rượu về nhà. Về nhà mất hai tiếng đồng hồ, vừa mở cửa liền thấy đèn phòng Trương Phàm vẫn còn sáng

“Tiểu Phàm, sao con còn chưa.”

Trương Bồi Sơn ngạc nhiên trợn lớn mắt, y không ngờ đứa con lười biếng của mình lại vùi đầu vào đọc sách vở luyện thi

Trương Phàm cau mày đầu cũng không thèm nâng, nhanh chóng đáp một câu “Ba về rồi, bốc mùi quá đi. Tắm rửa đàng hoàng, thuốc ở trên đầu tủ, uống xong mau mau đi ngủ dùm con.”

Trương Bồi Sơn ngẩn người, lập tức nói “Ồ, ờ... hảo, ngủ sớm, phải ngủ sớm!”

Thứ sáu, tiết tự học kết thúc. Triệu Vũ Minh gương mặt bơ phờ, ngẩng lên nhìn Trương Phàm, “Phàm Tử, lâu rồi tụi mình không đi chơi. Cậu nghỉ cuối tuần này nên làm một kèo không?”

“”

“Phàm Tử, Phàm Tử?”

Trương Phàm rút cuộc lấy lại hồn phách, lắc lắc vai Triệu Vũ Minh nói “Bài hình này làm sao vậy? Nãy ông thầy giảng tao chả hiểu gì hết”

Triệu Vũ Minh “.”

Duyệt tuyệt sư thái bắt đầu thấy có điều kỳ lạ. Đạo này nàng không nhận được bao lì xì nào cả.... À, không đúng, nói đúng hơn là đạo này Trương Phàm không đánh nhau, không yêu đương, cố gắng học tập thi cử. Thật sự khó tin, nàng có chút không thích ứng kịp.

Ảnh chụp hôm công viên được phát ra, đóng thành một album nhỏ. Mỗi người được một quyển

Ảnh chụp cả đám Trương Phàm bị hấn cắt xẻ, chỉ thành hai người, hấn và Tiểu Địch. Sau đó nhét vào trong ví, mỗi lần lấy ra lấy vào đều nhìn được, nạp năng lượng sống cho hấn

Đường Vũ Địch lại yêu cầu chủ nhiệm đổi chỗ ngồi cho Trương Phàm. Giáo viên chủ nhiệm cũng thấy đạo này Trương Phàm rất tốt, cũng định gạt đầu, nhưng Trương Phàm vẫn một mực không chịu đổi

“Ca, anh vì sao không muốn đổi chỗ?”

Trương Phàm cười cười, ôm Đường Vũ Địch vào lòng. Cầm gát lên mái tóc cậu, thở dài một cái, hạnh phúc tràn ngập trong lòng

“Tiểu Địch, đừng lo. Anh ngồi một mình vẫn có thể học được”

Kì thi gày càng gần, ngủ bao nhiêu— thì thời gian liền trôi qua bấy nhiêu, có cảm giác như thời gian rất ít, trôi qua thật nhanh. Hấn không thể cứ dựa vào Đường Vũ Địch, nếu không thể dựa vào chính mình, thì với thành tích của mình, hấn không thể nào vào cùng nguyện vọng với Đường Vũ Địch được. Hấn đứng ra không cần phải cố gắng như vậy, mất ăn mất ngủ lo học hành, người cũng gầy đi một chút

Nhưng vì tương lai của hai người, hấn phải tiếp tục cố gắng

Lúc sau, Đường Vũ Địch lại nhận được điện thoại của Trương Bồi Sơn

Âm thanh của y không biết là vui sướng hay sầu não “Tiểu Dịch a, con giúp chú với. Thằng bé nhà chú hình như muốn nộp mạng, có nhiều lần chú thấy trời sáng rồi mà phòng nó vẫn cứ bật đèn thôi. Tuy rằng, chú rất vui vì nó chăm lo học tập, nhưng thế này cũng đến giới hạn rồi a.”

Đường Vũ Dịch nhíu mày. Thế nên, mỗi lần tan trường, Đường Vũ Dịch đều kéo Trương Phàm đến sân bóng, bắt sắp người đó ngủ hai tiếng mới chịu thôi

Lúc đầu, Trương Phàm tỉnh dậy mới nhận ra mình ngủ quên mất, cảm thấy rất bức bối. Nhưng càng về sau, hắn mới biết là Tiểu Dịch lo lắng cho hắn, mới cảm thấy vui vẻ lên chút ít. Sau đó đều nghe lời cậu, mỗi lần tan trường đều dành ra hai tiếng để ngủ, cứ mỗi khi tỉnh dậy đều thấy Đường Vũ Dịch ngồi bên cạnh, một cổ hạnh phứ cứ lâng lâng trong lòng

Chỉ là, có một điều mà Đường Vũ Dịch không hay biết. Buổi tối về nhà, hắn đều đem thời gian hai tiếng kia học bù

.

Một tháng đã trôi qua, trong lúc đó, Trương Phàm đã giảm đến tận 10 ký, hõm má sâu thấy rõ. Nếu không có xương sống và tâm hồn chống đỡ, chỉ sợ đã nhèo nhoẹt nằm dưới đất rồi

Buổi tối trước ngày thi, đây có thể gọi là giấc ngủ tuyệt vời nhất trong cả khoảng thời gian này. Buổi sáng ngày thi đầu tiên, Đường Vũ Dịch cũng mang hộp giữ ấm đến cho hắn

Giống với lần trước, hắn vội vội vàng vàng chạy đến phòng thi, mém xiu là muộn. Lại thấy Đường Vũ Dịch đứng trước cửa phòng chờ hắn.

Trương Phàm ngắc ngẩn người bước đến. Giọng thì mang theo thanh âm trách mắng nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự dịu dàng “Tiểu Dịch, chúng ta thi không phải là ở trường mình, em cũng không thi ở đây, tại sao lại đến a?”

Đường Vũ Dịch bị la cũng không buồn phiền, mỉm cười nhìn hắn, chớp chớp mắt “Em sợ anh lại quên ăn sáng”

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi ra sân trường “Ca, thi xong chúng ta đi chơi được chứ?”

“Tất nhiên rồi”

“Thế em sẽ chờ anh, thi xong mình liền đi”

“Àn, em muốn đi đâu anh liền đưa em đi”

“Àn, hứa rồi đó nha”

Hai người lại tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất, không ai muốn đi thi cả

Trương Phàm thì cười tít cả mắt, bởi vì hắn hiểu Tiểu Dịch của hắn đang muốn nói cái gì. Những lời nói thân quen đó hắn vẫn còn nhớ như in

Ca,thi tốt. Thi xong rồi, em mời anh ăn trưa

Biết rồi, dài dòng quá, về phòng thi đi

Em quay lại làm gì a?

Ca, đừng cảm thấy áp lực, không cần biết anh thi như thế nào, em cũng sẽ rất vui, bởi vì em đã nhìn thấy được sự cố gắng của anh

.

Dù thời gian qua nhanh thế nào cũng không hề thay đổi, bọn họ khi đó đã trả qua biết bao nhiêu gian khổ để đến được với nhau

Trương Phàm trầm nghĩ trong lòng: Tiểu Dịch, về sau... mãi mãi, đừng rời xa nhau nữa

.

Nửa tháng sau, điểm thi được công bố. Đúng như dự đoán, điểm của Đường Vũ Định dư sức để vào đại học D, mà điểm của Trương Phàm chỉ nhiều hơn 60 là cùng, thành tích này với hắn mà nói, đã là tốt lắm rồi. Chỉ là không thể đủ điểm để vào đại học D, ngay cả điểm chuyên ngành cũng không thể được

Bất quá, Trương Phàm cũng không thất vọng. La Mã không phải 1 ngày là xây xong, kết quả này hắn đã nghĩ đến rồi, nếu điểm mà đủ vô thật, hắn mới không tin vào mắt mình. Hắn cũng đã sớm lên kế hoạch, neeys không vào đại học D được, hắn sẽ mượn nhà gần đây ở, tóm lại hai người không cần phải tách ra

May mắn thay điểm của hắn không vào đại học D được, nhưng lại đủ để vô 1 số trường trung bình của Bắc Kinh

Trương Bồi Sơn vô cùng thỏa mãn, y nằm mơ cũng có thể tự hạo mà cười ha ha. Nửa năm trước, y còn nghĩ mình phải đứt tiền vào một trường nào đó cho con y học đỡ, y có ngờ được rằng thằng con mình có thể tự kiếm điểm đâu chứ

Trương Phàm gọi điện cho Đường Vũ Định bàn về chuyện chọn trường cho mình, hai người bàn luận một hồi quyết định là đại học T. Ngày điền nguyện vọng, Trương Phàm đã điền xong, Đường Vũ Định thì đột nhiên bị giáo viên chủ nhiệm kêu lên phòng, hắn chán nản đi loay quanh nhìn mọi người điền nguyện vọng

Triệu Vũ Minh không may. Bài thi gã làm không tốt, đứng hạng thấp nhất, đành phải báo danh vào một trường trong vùng. Ngoài ra, các huynh đệ hắn ai cũng được điểm chuẩn, có người còn vào được đại học TongJi. Lâm Băng Nghiên thì ghi nguyện vọng ở một ngôi trường nổi tiếng tại Thượng Hải, Triệu Vũ Minh ngạc nhiên, không biết nên làm gì liền chọc cô “Ồi, sao lại học ở Thượng Hải chứ? Chẳng phải ai đó muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Định sao?”

Lâm Băng Nghiên liếc gã một cái, nhưng rồi ánh mắt nhanh chóng lộ vẻ đau thương “Cậu nghĩ tôi muốn lắm à?! Tiểu Định muốn xuất ngoại, nhưng cha mẹ tôi lại không chịu!”

Triệu Vũ Minh sững sờ, luống cuống đỡ dành nàng “. Ấy da, đừng khóc mà.”

“Nước ngoài có gì tốt đâu. Tôi cố gắng xin xỏ họ cũng không chịu, đợi đó đi, tôi sẽ nâng cao trình độ ngoại ngữ của mình, rồi tự tôi xuất ngoại.”

Trương Phàm kinh ngạc nhìn Lâm Băng Nghiên, lúc sau mới khó khăn mở miệng “Cậu nói... Tiểu Định đi đâu?”

“Cậu ấy muốn đi du học bên Anh”

“. Tôi không tin”

Lâm Băng Nghiên không thấy được biểu cảm của Trương Phàm, chỉ biết khóc lóc nói “Tôi có hỏi cậu ấy. Lúc thi giao tiếp, tôi nói nếu thi đậu sẽ được cộng điểm. Nhưng cậu ấy nói không cần, bởi vì cha mẹ cậu đã tính toán cho cậu sang nước ngoài.”

“.”

Trương Phàm tối sầm mặt lại, tựa như đưng không nổi

Triệu Vũ Minh giờ mới để ý, lo lắng hỏi “Phàm Tử, không sao chứ?”

Cậu nghĩ tôi muốn lắm à?! Tiểu Định muốn xuất ngoại, nhưng cha mẹ tôi lại không chịu!

Cậu ấy muốn đi du học bên Anh

Lúc thi giao tiếp, tôi nói nếu thi đậu sẽ được cộng điểm. Nhưng cậu ấy nói không cần, bởi vì cha mẹ cậu đã tính toán cho cậu sang nước ngoài.

.

Tiểu Định, em muốn vào trường Đại Học nào?

Đại học D.

Chắc chắn?

Ân, từ nhỏ em đã muốn vào Đại học D

.

22. Chương 22

Trương Phàm ổn định lại tinh thần, gỡ bàn tay Triệu Vũ Minh đang đặt trên vai, hoảng loạn đi ra khỏi phòng học

Lúc hắn bước vào văn phòng, Đường Vũ Dịch cũng vừa đi ra. Đường Vũ Dịch ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt biết cười cong lên “Ca.”

Trong lòng Trương Phàm nhói đau, thiếu chút nữa là khóc thành tiếng, tiến lên nắm lấy tay Đường Vũ Dịch kéo cậu đi

“Ca, mình đi đâu vậy?”

Trương Phàm im lặng. Đường Vũ Dịch chỉ nhìn thấy lưng hắn, cũng chẳng hỏi gì, mặc kệ hắn sắp đặt

Cảm giác dạ dày đau đớn lại trở lên, cơn đau như xé rách tim gan. Hai người đi tới sân bóng, Trương Phàm rút cuộc nhìn không được nữa, buông tay Đường Vũ Dịch, ngồi bệt xuống đất ôm bụng

Đường Vũ Dịch hoảng sợ, ngồi xuống bên cạnh hắn “Ca, anh làm sao vậy?”

Trương Phàm nhìn chăm chú vẻ mặt lo lắng của Đường Vũ Dịch. Trong ánh mắt lại thêm tuyệt vọng, chậm rãi lắc đầu, run rẩy nói “Tại sao em lại như vậy? Tại sao lại đối xử với anh như vậy?”

Người này sao lại nhẫn tâm đến thế, rốt cuộc thì cậu đang nghĩ cái gì?

Đường Vũ Dịch cả kinh, không hiểu hắn đang nói gì “Ca.”

“Tại sao em tàn nhẫn như thế? Anh rất yêu em mà. Tiểu Dịch, em nói đi, em nói em không lừa gạt anh. Trường em báo danh là đại học D đúng không? Đúng không hả?”

“” Đường Vũ Dịch ngập ngừng giây lát, lúc sau thì hạ tầm mắt “Ca, anh biết rồi ư?”

“”

Thời khắc như đông cứng, cả thế giới sụp đổ

Dạ dày co rút nhanh hơn, Trương Phàm chống đỡ không nổi, té xuống mặt đất

“Ca!” Đường Vũ Dịch sợ tới mức hoảng loạn tay chân

Trương Phàm cười khổ, giãy ra “Mẹ nó ! Cút đi!! Cút đi cho tôi!”

Đường Vũ Dịch gấp đến mức nước mắt chảy ra. Cậu muốn ôm lấy Trương Phàm, nhưng mỗi lần gần đụng đến người thì hắn lại tránh ra chỗ khác “Ca, tại sao anh lại giận? Em lừa anh nói muốn vào đại học D, chỉ là . . . chỉ là muốn anh cố lên thôi”

Trương Phàm bật cười “Thế tôi đây cảm ơn cậu! Cậu hoàn thành nhiệm vụ rồi! Tôi đã rất cố gắng.... mẹ nó, đã rất cố gắng” Nước mắt rơi xuống, chảy dài trên gò má hắn

Nghĩ đến mình ngày đêm học tập, Trương Phàm thấy bản thân hắn thật ngốc nghếch. Nếu cuối cùng cũng phải xa nhau, vậy một tháng qua— hắn liều mạng là vì cái gì chứ? Bây giờ hắn vào đại học Bắc Kinh thì còn nghĩa lý gì nữa?

“Ca, anh không tức giận. Được không? Em sẽ sửa lại. Em không vào đại học T nữa, em không vào nữa. Nếu anh tức giận, em sẽ đổi nguyện vọng lại.”

“” Trương Phàm ngậy người, nhìn nhìn Đường Vũ Định. Hắn ngậy ngốc không biết nên nói gì, khàn khàn giọng mở miệng “Em nói ... em đăng ký nguyện vọng gì?”

Đường Vũ Định cắn môi, khóc “Ca, em không muốn em với anh phải rời xa nhau.”

Trương Phàm ngồi dậy, quên luôn cả cơn đau dạ dày. Nắm lấy vai Đường Vũ Định, nói “Em nói gì, em... nói lại được không?”

“Ca, em không muốn học đại học D, vì muốn anh cố gắng học tập nên mới nói dối gạt anh.Em đã đăng ký nguyện vọng vào đại học T, muốn cùng anh học chung một trường.”

Trương Phàm nhìn cậu “Nhưng, em không xuất ngoại sao?”

Đường Vũ Định ngạc nhiên “Sao anh biết?”

“”

Đường Vũ Định bủi môi nói “Đúng là lúc trước có ý định như thế. Nhưng sau này em lại không muốn, chỉ muốn cùng anh học chung một trường thôi.”

“”

Trương Phàm thấy hình như mình bị tâm thần thật rồi, lớn già đầu mà cứ như trẻ con hờ tỵ là vui hờ tỵ là tức giận

“Vì vậy, em lừa anh, em muốn vào đại học T?” Trong đầu lóe sáng, thì ra là vậy “Duyệt tuyệt sự thái gọi em lên văn phòng là vì việc này? Thành tích em cao như vậy, vì sao lại muốn vào đại học T?”

Đường Vũ Định tựa như tiểu hài tử, gật gật đầu, không dám nhìn thẳng Trương Phàm

Nhưng không ngờ Trương Phàm chẳng mắng cậu, ngược lại còn ôm cậu vào lòng

“Tiểu Định, đồ ngốc nhà em.”

Đường Vũ Định sững sốt, nước mắt rơi xuống, sau đó đánh đánh vào ngực Trương Phàm

“Anh làm em rất sợ, anh hỗn đản, khi này làm em muốn một phát chết đi cho xong.”

Trương Phàm cảm thấy thật mất mặt, đã lớn như vậy rồi mà chẳng thể kìm nén cảm xúc. Thiếu điều khi này vừa khóc vừa mắng, nằm lăn lộn trên đất nữa thì giống lắm rồi.

Thế nhưng chỉ có hắn hiểu, khi này hắn có bao nhiêu đau khổ, tất cả tuyệt vọng cứ đổ ào xuống đầu hắn. Một tháng qua làm hắn hoàn toàn suy sụp, còn tưởng vì hắn mơ mơ màng màng về một tương lai tươi sáng hơn (=))))). Trong lòng cứ như có một sợi dây, sợi dây đó mà đứt, coi như hắn đã hoàn toàn chết đi

Trương Phàm trước đây chưa bao giờ cố chấp một một thứ. Chỉ có mỗi người này, chỉ có thể là Tiểu Định.

Đường Vũ Định dựa vào lòng Trương Phàm, thật cẩn thận hỏi “Ca, anh còn giận không?”

Trương Phàm gật đầu “Còn” Cảm thấy thân thể nhỏ xinh trong lòng có chút khấn trường, mỉm cười nói “Bất quá cũng không giống khi này.”

Đường Vũ Định ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy ủy khuất

Trương Phàm bật cười, hôn lên cái trán cậu

“Tiểu Định, đi sửa lại nguyện vọng đi. Ca cũng không muốn chúng ta phải xa nhau, bất quá đại học T và D không xa lắm đâu. Cho dù không học chung trường, anh vẫn có thể đến tìm em a”

Đường Vũ Định hạ mắt xuống, không nói gì

Trương Phàm ôm chặt cậu, dỗ dành “Tiểu Định của anh học rất giỏi, phải vào trường điểm. Tiểu Định, vào đại học D đi, ca sẽ rất tự hào về em. Anh cam đoan, chúng ta sẽ không xa rời. Anh rất thích em, làm sao có thể bỏ được chứ.”

Nói nói nửa ngày trời, ai đó mới từ từ gật gật đầu

.

Hai người về lớp, không biết Triệu Vũ Minh dùng cách nào mà khiến Lâm Băng Nghiên ngừng khóc, nhưng cô lại không cười. Đường Vũ Định nghe được mọi chuyện, áy náy đứng trước Lâm Băng Nghiên

“Lâm Băng Nghiên, tớ đã đổi ý rồi, tớ không có xuất ngoại”

Lâm Băng Nghiên không còn biết hình tượng là gì, há miệng thật to kinh ngạc “.”

Đường Vũ Định nói với vô “Tớ báo danh vào đại học D. Nếu cậu không muốn học ở Thượng Hải thì... cậu có thể sửa lại nguyện vọng a, cứ đổi thành trường cậu thích”

Lâm Băng Nghiên lấy lại tinh thần rất nhanh, trong nháy mắt sức sống tràn trề, nhảy nhót tưng bừng “Thế thì, tớ sẽ vào đại học D!”

Trương Phàm không nói này giờ, lên tiếng chỉ trích “Cậu tương đại học D là cái chợ? Muốn đi thì đi muốn về thì về?”

“.” Lâm Băng Nghiên ngây người, vài giây sau mới xấu hổ hét lên “Trương Phàm, đồ đáng ghét nàh mi!!!”

Thật đáng ghét mà

Cuối cùng, Lâm Băng Nghiên vẫn đi Thượng Hải, chẳng qua đổi về trường đại học kinh tế tài chính, đây là ước mơ của cô. Hiển nhiên Đường Vũ Định rất rõ, vì vậy lúc cô ghi nguyện vọng, cậu đã đứng kế bên cổ vũ, nếu cô nghĩ muốn đổi trường khác, cậu sẽ kịp thời ngăn chặn

Ngay cả nói cũng không cần, chỉ cần lộ ra ánh mắt chán nản cùng tuyệt vọng, Lâm Băng Nghiên sẽ mềm lòng ngay

Trái lại, Triệu Vũ Minh thì có phần kỳ quái, cậu chàng không biết vì cái gì lại xung phong đi đổi nguyện vọng, từ một trường điểm trong vùng đổi thành trường điểm bên Thượng Hải

Trương Phàm chắc lưỡi “Trường này còn kém hơn cả trường trước”

Triệu Vũ Minh thì bình thản, nhún nhún vai “Trước kia thì thấy hơi thích thích thôi. Nhưng nghĩ đến về sau không gặp mặt nữa, lại thấy khó chịu trong lòng”

Đường Vũ Định như chợt nhớ ra gì đó, lục lục cặp lấy ra một cái vòng tay

Lúc đó cậu đi mua với Lâm Băng Nghiên, một cái cho Lâm Băng Nghiên, một cái thì tiện tay bỏ vào cặp

Đường Vũ Định đưa cái vòng cho Triệu Vũ Minh “Cái này tôi đã từng thử, kết duyên rất tốt” Nói xong lại liếc nhìn Trương Phàm

Trương Phàm nhìn cái vòng kia cũng nở nụ cười, kiểu dáng so với vòng của hai người khác nhau chút đỉnh

Triệu Vũ Minh nhận lấy, cầm cứ như bảo bối ngàn năm “Tôi còn nhớ rất rõ ngày hôm đó Trương Phàm lục thùng rác tìm cái vòng, ha ha, bộ dáng cậu ta lúc đó thật tức cười”

Trương Phàm “.”

Triệu Vũ Minh nhìn bộ dáng gập hợa của Trương Phàm, dù cho đến tận giờ gã cũng không phát hiện ra quan hệ giữa Trương Phàm và Đường Vũ Định. Nhưng gã thấy được, Đường Vũ Định là kiểu người, người gặp người thích, Trương Phàm không có lý do nào chối bỏ cậu. Nếu không có Tiểu Định, cái tên đó chẳng biết sẽ thế nào trong tương lai đây, còn chưa nói đến việc học đại học

Triệu Vũ Minh ở trong lòng nghĩ, tuy rằng xa huynh đệ có chút buồn. Nhưng mà Phàm Tử bên cạnh Tiểu Định cũng tốt, đỡ phải thấy Lâm Băng Nghiên vì ai đó mà mơ mộng

.

Khoảng thời gian chuẩn bị thi vào đại học cũng đã qua, từ giờ trở đi, điều đang chờ đợi họ là những kỳ nghỉ quý giá

Sau đó sẽ là những chuyện ngọt ngào, những sóng gió. Nhưng chắc chắn, họ sẽ không bao giờ tách rời

Cuối năm, mỗi lớp sẽ có một quyển lưu bút. Buổi chiều nộp nguyện vọng, mọi người trong lớp không ai muốn ra về

Trương Phàm cúi đầu chăm chú ghi ghi chép chép. Bỗng— ngòi bút chợt dừng lại

Đồ ăn mà bạn thích nhất?

Trương Phàm vận óc ra nghĩ, rồi lại nở nụ cười, vẽ vẽ một cục hình tròn rồi chỉ mũi tên ghi ba chữ, vòng cổ trên tay như lóe sáng

Hắn hả? Hắn thích ăn một cái gì đó có vị khoan khoái, thanh nhẹ

Một loại kẹo chứa đựng ngọt ngào nhưng cay đắng, cay đắng nhưng lại ngọt ngào

~END

Mạc Mạc: Trời ơi hoàn rồi!!! Đã hoàn rồi cơ đấy!!! ° () °

Hạnh phúc tốt cùng!! (/^ ^)/ *chấm nước mắt*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-ha-duong>